Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

Tin tức tình báo Mỹ tiết lộ:

B.V. TÍNH ĐÁNH BIỂU DIỄN LỚN dọc vùng Phi Quân Sự

NHÂN DỊP TUYỂN CỬ 3-9 SẮP TỚI

SAIGON 25-8.— Quân Cộng sản BV chuẩn bị biểu dương lực lượng nhân cuộc tuyển cử tại Nam VN, đã pháo kích bằng bích kích pháo vào các tiền đồn của TQLC Mỹ và tấn công các vị trí của TQLC Mỹ gần khu phi quân sự hôm nay.

Mỹ đã phản công bằng các cuộc oanh kích của B-52 nhắm vào phía Nam khu phi quân sự.

Các phát ngôn viên quân sự Mỹ cho hay một lực lượng CS không rõ số quân đã pháo kích bằng bích kích pháo và tấn công lúc bình minh hôm 25-8, nhắm vào các đơn vị thuộc Trung đoàn 9 TQLC Mỹ gần trại Carroll, thuộc phía Nam khu phi quân sự.

Mỹ quân đã chống trả dữ dội bằng pháo binh và buộc Cộng quân rút lui, để lại 8 tên chết. 8 TQLC Mỹ chết và 23 bị thương trong cuộc tấn công của quân BV. Các tin tức tình báo Mỹ cho hay Cộng quân BV đã gia tăng quân dọc theo vùng phi quân sự và các viên chức Mỹ tiên đoán là quân BV sẽ mở một cuộc tấn công lớn để biểu dương lực lượng nhân dịp tuyển cử ở VN. Tại Gio Linh, Cộng quân đã pháo kích 112 quả đạn bích kích pháo vào vị trí Mỹ, cách vùng phi quân sự 2 dặm. Tuy nhiên ... [redacted]

Nguyên văn những «tiếng bấc tiếng chì» tại An Giang:

TƯỚNG KỲ CHÊ CÁC ỨNG TỔNG «GIÀ MÀ CON NÍT, LẾU LÁO»

● Khuyến cáo Hòa Hảo: «Hãy noi gương Phật giáo, vì để phần tử quá khích Cộng sản như Trí Quang lên lồi mà tan rã, xụp đổ».

● Tâm tình: 2 năm cầm quyền, già đi 20 tuổi, hết xuân tình.

DƯƠNG PHỤC ghi nguyên văn theo băng nhựa

CHÂU ĐỐC (25-8).— Buổi sáng 25-8, Tướng Kỳ đã chủ tọa 1 buổi lễ tại An Giang và viếng thăm 4 nơi liên tiếp tại thánh địa Hòa Hảo Châu Đốc.

Nơi ... đồ Hòa Hảo Tướng Kỳ nói: «Tôi không đòi hỏi ... [redacted] bầu cử sắp tới. Hai năm qua tôi đã chứng tỏ lòng yêu dân, yêu nước thực sự. Những kẻ lưu manh chỉ xuất hiện trong 1 phút cũng đủ để cho toàn dân nhận thấy bản chất của chúng».

Tướng Kỳ tâm sự:

«Về chính trị, tôi dốt. Tôi ... [redacted] quá, bộc trực quá nên trong lời ăn tiếng nói, cách cư xử có nhiều sơ xuất. Hai năm qua, có nhiều lời nói, cử chỉ của tôi bị phê phán khắt khe.

Nhưng tôi sẵn sàng chấp nhận mà không hổ thẹn vì lòng hăng say tuổi trẻ và thiếu kinh nghiệm lãnh đạo không tránh khỏi thiếu sót. Các cụ xưa thường nói 70 tuổi còn học, tôi mới 37 tuổi, tôi còn phải học rất nhiều.

Nhưng có 1 điều không ai có quyền chê trách tôi, đó là sự thật thẳng thắn, tôi yêu nước thực sự, tôi yêu dân thực sự, tôi trong sạch thực sự, tôi chống cộng thực sự thì tôi tuyên bố như thế mà không hổ thẹn.

Đối với người ngoại quốc, tôi cũng thẳng thắn, 2 năm qua, họ muốn làm gì phải hỏi tôi, tôi bằng lòng mới được làm.

Những kẻ chỉ trích tôi chỉ có thể gây khó khăn tại đô thị — Bọn chính trị xôi thịt lưu manh chỉ trích vì tôi quá thẳng thắn. Đối với bọn làm chính trị là phải giả dối, phải làm hài lòng cả bọn ăn cắp và CS. Họ cho là như thế mới là chính trị giỏi.

Đồng bào nghèo hiểu tình thẳng thắn của tôi vì họ thấy «ở ít nhất ông này cũng nói thật, làm thật».

Sau đó, tướng Kỳ nhắc lại giai đoạn hỗn loạn trong thời kỳ ông mới lên cầm quyền.

Tướng Kỳ nói:

«Thời đó, hết tôn giáo này đến tôn giáo khác xuống đường rồi lên đường. Tôi đã đem bình yên cho xứ sở này. Bây giờ ... mạnh nhất cũng không dám nghĩ đến chuyện xuống đường vì ngày nào tôi còn đây tôi sẽ dẹp».

Thiếu tướng Kỳ kêu gọi Phật giáo Hòa hảo nên đoàn kết:

«Đây không phải là lời nhắn nhủ mà là đề nghị, tôi đề nghị quí vị đoàn kết, quí vị hãy coi gương Phật giáo vì để cho phần tử CS, quá khích như Trí Quang lên lồi mà bây giờ phải tan rã, sụp đổ».

Tướng Kỳ còn tiết lộ là:

—«Tôi sinh trưởng trong 1 gia đình gia giáo, nên tuy tôi trẻ cũng đã thấm nhuần giáo lý.

Trong tay tôi có hàng 70, 80 tỉ bạc nhưng tôi không ăn cắp một xu ngày hôm nay tôi chưa có một xe hơi riêng, một nhà riêng cho vợ con tôi ở. Không phải tôi không ham tiền nhưng tôi nghĩ mình nghèo, ngước nhìn lên không bằng ai nhưng nhìn xuống thấy hơn cả triệu thiên hạ.

Tôi thường nói với cộng sự viên là nhân dân có thể bị mất mình nhưng mình không thể bị mất nhân dân».

Cuối cùng Tướng Kỳ nói:

—«Thôi, tôi nói nhiều quá rồi, ngày xưa Khổng Tử bảo là im lặng mà nghe, đó là phép trị gia bình thiên hạ».

Cũng nên biết, Tướng Kỳ đến Châu Đốc sáng nay sau khi nghỉ đêm tại AnGiang (Long Xuyên).

Buổi tối tại Long Xuyên, Tướng Kỳ đã tiếp xúc với 1 số thân hào nhân sĩ địa phương.

Tại đây, Tướng Kỳ tâm sự là:

—«Hơn 2 năm cầm quyền tôi có cảm tưởng như 20 năm, tôi già đi, không còn cười đùa, xuân độ như trước nữa, vợ tôi nói yếu đi.

Tôi không còn được đi bay, đánh giặc, Tôi chỉ mong toàn dân bầu được người có khả năng tiếp tục công trình 2 năm qua để tôi có thể trở về với gia đình và quân đội.

Nhưng tôi có cảm tưởng là sẽ phải đổ mồ hôi và nước mắt làm việc cho dân 4 năm nữa. Bây giờ chưa phải là lúc nghỉ ngơi».

Tướng Kỳ khuyên mọi người phải hết sức thận trọng trong cuộc bầu cử sắp tới. Tướng Kỳ nói:

—«Các vị TT tương lai già hơn tôi gấp 3,4 lần tuổi, nhưng quá con nít, so lòng yêu nước thì họ không bằng mọ nửa tôi, vạch mặt ra toàn một lũ xôi thịt, nói láo nói lếu.

«Kẻ thì nói «muốn có hòa bình cứ bầu cho tôi đi». Muốn hòa bình như thế thì cứ chấp nhận Cộng Sản thì có ngay.

«Thằng nào cũng nói cách mạng, trong khi gia sản chúng có 300, 500 triệu mà cách mạng cái gì?

«Đau đớn cho chúng ta là khi mất nước chúng ta đã bị chúng nó bóc lột hết, trong khi chúng lấy vé máy bay sang Tây, sang Mỹ».

Hướng về phía thân hào nhân sĩ An Giang, tướng Kỳ nói:

«Đây này, tôi kể cho quí vị nghe chuyện một trong những ông ứng cử tổng thống. Ngày trước, nó bị ông Diệm bắt vì tội lưu manh, nó chạy chọt xin tha, ông Diệm tha vì không để ý đến phần tử lưu manh. Thằng ấy viết thơ cho ông Diệm, thơ viết tay, tôi mới đọc có đoạn như thế này: «Tôi xin lạy tổng thống 2 lạy, nguyện đền thân khuyển mã để đền ơn tái tạo».

«Thằng đó, ngày hôm nay lại gọi về tôi. Tôi không thèm trả lời vì tôi dầu phải là thân khuyển mã mà đấu khẩu với giống chó ngựa đó.

«Tôi cam đoan 1000/100 (1 ngàn phần trăm) là chiều 3 tháng 9 nó sẽ lại là thứ khuyển mã đối với TT Thiệu hay đối với tôi.

«Đối với loại khốn nạn, trâu ngựa đó, tôi sẽ làm cũi nhốt nó lại chứ không thèm giết.»

Trong dịp này, trả lời một số câu hỏi của báo chí Tướng Kỳ cho biết có thể ông sẽ đi vận động chung với các liên danh dân sự trong chuyến đi miền Trung. Về những lời tố cáo gian lận bầu cử, tướng Kỳ nói cứ đưa các bằng chứng chính xác ông sẽ trừng trị các giới chức liên hệ. Về dư luận Hoakỳ chung quanh cuộc bầu cử VN, tướng Kỳ cho rằng đối với họ chỉ là bài toán thử, đối với VN là lẽ quyết định tương lai.

Tướng Kỳ cũng hy vọng là liên danh ông sẽ đắc cử với tỷ số khoảng 50 /o.

Trả lời 1 câu hỏi là câu tuyên bố «sẽ dùng cũi nhốt 1 ứng cử viên tổng thống» có bao hàm ý nghĩa gì khác không? Tướng Kỳ giải thích «ông đó ... nguyện làm khuyển mã, đối với loại đó chỉ nên ở trong chuồng bồi».

DƯƠNG PHỤC

VIỆT-NAM chiếm hạng 3 GIẢI MERDEKA SAU KHI HẠ MÃ-LAI-Á 2-1

KUALA LUMPUR (tin tổng hợp) 25-8.— Đoàn cầu VN đã hạ đoàn cầu Mã Lai Á với tỷ số 2-1 trong một trận đấu đá thêm giờ tối thứ Sáu và Việt Nam đứng thứ 3 trong giải Merdeka 1967 (11 quốc gia tham dự).

Hiệp đầu Mã lai Á dẫn trước 1-0.

Mã lai Á thắng bàn đầu ở phút 10 khi tả biên Yap Eng Kok sút vào lưới Châu khi nhận được banh của hữu biên Gunaratnam.

Đoàn cầu Việt gỡ huề ở phút thứ 71 hiệp nhì, nhờ công của tả biên Trương văn Tư sút từ 10 thước vào lưới thủ môn Chow Chee Keong và cho đến mãn giờ, Việt Nam và Mã lai Á vẫn huề nhau 1-1 và phải đấu thêm giờ.

Trong 10 phút đá thêm đó, cả hai bên đã nỗ lực mở cuộc tấn công, nhưng đoàn cầu Việt chiếm ưu thế hơn Mã lai Á.

Trung phong Nguyễn văn Chiêu sau khi dẫn banh vượt qua hai hậu vệ Mã lai Á, sút thật độc vào lưới Chow Chee Keong và nghiêng thắng lợi về cho VN 2-1.

SẼ CHO GIẢI NGŨ 50 SĨ QUAN CAO CẤP vi phạm kỷ luật quân đội

● Trường hợp Giáo sư Âu Trường Thanh xuất ngoại

Trong dịp tiếp xúc với báo chí Việt ngữ mới đây tại tư dinh, Trung tướng Thiệu cho biết là trong một phiên họp thường lệ của các Tư lệnh vùng chiến thuật để thảo luận về chương trình lành mạnh hàng ngũ quân đội, các tư lệnh vùng đã quyết định sẽ cho giải ngũ 1 số Sĩ quan.

Một ủy ban Thanh tra đã đi từng vùng từ hồi Tết đến nay đã hoàn tất công việc.

Trung tướng Thiệu không tiết lộ danh tánh của các sĩ quan nói trên nhưng nói rằng trong đó có cả cấp tướng. Ông cho biết một số hồ sơ đã xong xuôi và Bộ Quốc Phòng sẽ có quyết định. Một số hồ sơ khác sẽ đưa ra trước Hội đồng kỷ luật quân đội theo đúng qui chế Quân đội.

Ông nói «Chúng tôi không muốn làm công việc gì độc đoán hết và để cho các đương sự có thể biện minh».

Một ký giả đề cập đến trường hợp của giáo sư Âu trường Thanh và yêu cầu Trung tướng Thiệu cho biết chính phủ có cấp chiếu khán xuất ngoại cho ông Thanh sang Mỹ theo lời mời của một tổ chức dân sự Hoa kỳ không? Trung tướng Thiệu nói sẽ xét lại hồ sơ của giáo sư Thanh để nếu quả thực giáo sư Thanh thiên Cộng, «chánh phủ sẽ không cho xuất ngoại và còn có thể sẽ truy tố đương sự».

Một ký giả hỏi tiếp theo rằng «nếu ví dụ sau khi liên danh Trần văn Hương đắc cử, giáo sư Âu trường Thanh lên làm Thủ tướng thì sao? Trung tướng Thiệu trả lời rằng «ông không tin sẽ có chuyện đó xảy ra. Ông cho rằng hành động như vậy là khinh rẻ nhân dân và không ai chấp nhận được».

Theo nguồn tin của Liên hiệp tấn xã loan đi hôm 25-8, thì hôm thứ Sáu, một cuộc cải tổ hơn lan được loan báo trong giới tướng lãnh cao cấp của quân lực VNCH.

Dựa vào các tin tức hữu quyền thì 4 tướng sẽ được giải ngũ hoặc mất chức.

Trung tướng Nguyễn văn Thiệu đã tuyên bố với các nhà báo rằng các nhà lãnh đạo QSVN đã thảo luận một kế hoạch để cho một số tướng cho đến các trung úy giải ngũ.

Trung tướng Thiệu đã phủ nhận là bất cứ vị tướng nào đã bị cách chức và «chúng tôi chưa quyết định và đó chỉ là kế hoạch thôi».

Các nguồn tin không chính thức loan báo 2 tướng sẽ được giải ngũ và được đi ngoại quốc làm đại sứ ...

Các nguồn tin còn tiết lộ 2 tướng khác sẽ được giải ngũ ...

Các lý do về sự thay đổi này chưa được loan báo. Cách đây nhiều tuần lễ TT Nguyễn Cao Kỳ đã cho hay là sẽ có 1 cuộc cách chức từ trên xuống dưới trong quân lực VNCH.

Còn vị tướng thứ nào bị cách chức chưa được tiết lộ. Trung tướng Thiệu còn cho biết thêm rằng một số tỉnh trưởng cũng bị cách chức và việc này sẽ được thực hiện sau cuộc tuyển cử 3-9.

CHỦ NHIỆM: CHU TỬ — TỔNG THƯ KÝ: ĐẰNG GIAO SỐ 804 NĂM THỨ 4 RA NGÀY 27-8-67

Lần đầu tiên Liên danh Bông Lúa họp báo

Ô. Hà thúc Ký sẽ chống đến cùng việc ô. Kỳ nhốt 1 ƯCV Tổng Thống vào cũi

★ LẠI LỚN TIẾNG TỐ CÁO LIÊN DANH SỐ 9 GIẬT DÂY.

TRẦN TỬ — THỤY LONG

Trong số mười một liên danh ứng cử Tổng thống các ứng cử viên Hà thúc Ký và Nguyễn văn Định, liên danh Bông lúa, là liên danh ít họp báo nhất. Cuộc họp báo ở khách sạn Continental hồi 4g. chiều ngày 25-8-1967 là cuộc họp báo lần đầu tiên của liên danh này.

Dù ít họp báo, chung nhưng liên danh này cũng đã được nhắc nhở nhiều trên các báo vì liên danh Hà thúc Ký cùng với 2 liên danh Trần văn Hương và Phan khắc Sửu là 3 liên danh dân sự có hy vọng. Mặt khác, theo chúng tôi nghĩ thì, dù đắc cử hay thất, L.D này và 2 liên danh Sửu - Hương sẽ đóng vai trò đầu tàu cho 3 khối chánh trị chủ lực của chánh trường ngày mai.

Đặc biệt cuộc họp báo này, quan khách và ký giả đến khá đông. Đến ... đặt vấn đề, để thảo luận và để ... ông Hà thúc Ký ... có tính chất thời sự nóng bỏng:

— Phản ứng của 2 ông Hà thúc Ký và Nguyễn văn Định đối với việc đảng viên Đ.V Cách Mạng ở Huế bị bắt bị buộc tội tàng trữ vũ khí để làm loạn. Đại Việt Cách Mạng biểu tình ở Thừa Thiên...

— Chánh quyền chuyển tiếp và việc hoãn bầu cử... Ông Hà thúc Ký là ứng cử viên tổng thống đã có một nhận định dứt khoát là phải có chánh phủ chuyển tiếp, một thái độ rõ ràng là đòi cho bằng được một chánh quyền chuyển tiếp do những nhân vật không là ứng cử viên tổng thống. Thượng nghị sĩ gì hết, lãnh đạo,

Mặt khác người ta cũng chú ý đến liên danh này ở điểm Hai ông Ký và Định ra ứng cử nhân danh một chính đảng (đảng Đại Việt Cách mạng).

Giữa lúc Đảng với dân chúng — tượng trưng cho 1 tinh thần bè phái chia rẽ, Đảng đồng nghĩa với bè bối, hò nhau kết bè làm bậy. Sự ra ứng cử nhân danh 1 Đảng Đại Việt của ông Ký còn đáng chú ý hơn nữa là 1 ứng cử viên tổng thống cũng mang danh nghĩa Đảng. Đảng Tân Đại Việt là luật sư Trương Đình Dzu chết cứa «tiền» vì những lá thư của ông gửi cho hai anh em nhà Ngô, cho «bà cố» để «kết cỏ ngậm vành» tri ân và hứa đem thân «khuyển mã» của ông ra báo đền... xuất hiện trên báo chí lồ lộ và mặt khác, ông còn bị thiên hạ coi là người mà Tướng Kỳ trong 1 lúc bị «con hỏa nó bốc lên» và quên hết nguyên tắc dân chủ, đe đem nhốt chuồng chó vào ngày 4-9-67.

Mở đầu ông Hà thúc Ký tố cáo các hành động tương tự của chánh quyền địa phương tại Huế, Lâm đồng, Hậu nghĩa, Mà ông cho rằng đã được liên danh 9 gián tiếp «giật dây».

Ông Hà thúc Ký tuyên bố rằng: Nếu 2 ông Thiệu — Kỳ không sớm thay đổi thái độ thì chúng tôi e rằng cuộc bầu cử 3-9-67 sẽ khó mà đạt được những kết quả như toàn thể chúng ta mong muốn.

Trong phần trả lời các câu hỏi của báo chí, các ký giả quen thuộc của các nhật báo thủ đô đã đặt rất ít câu hỏi, còn rất nhiều câu hỏi khác của «các ông ký giả báo nào đó» tung ra rất nhiều đến độ nhàm chán và không có gì quan trọng. Nói tóm lại cuộc họp báo đã diễn ra trong không khí uể oải đến sốt ruột vì những câu hỏi dấu lý chính trị, những tiếng vỗ tay lốp bốp bên hàng ghế quan khách, mỗi khi Hà thúc Ký dứt lời. Liên danh Hà thúc Ký, Nguyễn văn Định vẫn chưa thoát hẳn được dùng vai trò dùng «cổ võ viên» trong phòng họp báo.

Để trả lời câu hỏi của 1 ký giả về việc tổng thống Johnson đề nghị gởi 20 quan sát viên sang VN để quan sát cuộc bầu cử 3-9-67. Ông Hà thúc Ký cho rằng dù người Mỹ có gởi sang đến mấy ngàn quan sát viên liên danh Thiệu—Kỳ một khi muốn gian lận cũng qua mặt được như thường.

Liên danh Ký—Định xác định lại họ coi MTGPMN chỉ là một cái ngành của CSBV, dĩ nhiên liên danh Ký—Định đắc cử không thể ngồi chung với MT được.

Ông Hà thúc Ký cho biết: ông có đến dùng một bữa cơm tối với Thượng tọa Thiện Minh theo lời mời của thượng tọa. Trong bữa cơm này ông thượng tọa không hề đề cập đến vấn đề liên kết các liên danh để chống 1 liên danh của 2 tướng Thiệu Kỳ.

Để trả lời câu hỏi rằng ông Kỳ có tuyên bố nếu liên danh 9 đắc cử sẽ bắt nhốt một liên danh (dấu tên) vào chuồng chó.

Ông trả lời trong nụ cười:

— Tôi không thể tưởng tượng được ông Kỳ lại tuyên bố một câu không đẹp để như vậy.

«Tôi là người đầu tiên đứng ra chống đối đến cùng, nếu quả thật có việc tướng Nguyễn cao Kỳ tuyên bố rằng, trong trường hợp đắc cử, ông sẽ bắt nhốt 1 ứng cử viên Tổng thống vào chuồng chó, mặc dù tôi không được biết ông ứng cử viên bị nhốt đó là ông nào».

Ông Ký nhấn mạnh: «Nếu có Hít Le thứ hai chúng tôi sẽ chống đến kỳ cùng».

Buổi họp báo chấm dứt hồi 15 giờ 30.

Chịu hết nổi những cơn mưa bom

HÀNỘI BAN HÀNH LỆNH TỔNG TẢN CƯ

HÀ NỘI 25-8 (AFP)—. Những quyết định triệt để hơn, những quyết định trong những tháng qua, vừa được ủy ban hành chánh Hà nội ban hành về vấn đề tản cư thủ đô Bắc Việt.

Trong tuyên ngôn 6 điểm công bố sáng thứ Sáu, ủy ban hành chánh Hà nội (tương đương với Hội đồng thành phố) đặt nguyên tắc chung là «duy những ai có nhiệm vụ trong địa hạt sản xuất và chiến đấu, chiếu theo những quyết định của chánh quyền nhân dân Hà nội, mới có thể lưu lại trong thành phố».

Họp báo riêng với ký giả ngoại quốc

Bác-sĩ Đán than phiền VN quá nhiều lính Mỹ

SAIGON (AP) — Hôm thứ Sáu, trong một cuộc họp báo, liên danh ứng cử phó ... Phan quang Đán đã tuyên bố rằng Saigon hiện nay có quá nhiều binh sĩ Hoa Kỳ. Cuộc họp báo của liên danh Sửu — Đán này dành riêng cho các ký giả ngoại quốc. Ông Đán nhấn mạnh là bây giờ lính tại Việt Nam có quá nhiều binh sĩ. Chúng ta nên đem họ ra xử dụng với những mục tiêu tốt đẹp hơn, nhất là binh sĩ VNCH. Quá nhiều binh sĩ Mỹ và ngoại quốc đã lấn quân đội VN. Họ đính ngồi bên lề đường để xem mình chiến đấu. Không cần leo thang cuộc chiến đấu bằng súng đạn. Chúng ta nên leo thang một cuộc chiến tranh khác. Đó là cuộc chiến tranh xã hội, để người VN giữ trọng trách chính. Ông hơi có ý chỉ trích liên danh quân nhân nhưng đồng thời ông cũng nói rằng đây là cuộc tuyển cử có tính cách tự do nhất từ trước đến giờ.

Đoàn Công Tác Nông Thôn Sống cần...

Đoàn Công Tác Nông Thôn Sống cần sự hợp tác của một số nam, nữ Thanh niên trên 21 tuổi, có lý tưởng, và không sợ gian lao, cực khổ...

Để biết rõ điều kiện, xin liên lạc với Chu vị Thủy tại 54 Thủ Khoa Huân Sg từ 4 giờ đến 6 giờ chiều mỗi ngày.

Đến lượt chính Mc Namara lên tiếng về tin:

DỘI BOM CÁC THÀNH PHỐ BẮC VIỆT để buộc họ Hồ chịu hòa

HOA THỊNH ĐỐN (Tin tổng hợp) 26-8— Hôm thứ Sáu, bộ trưởng quốc phòng Mỹ Robert McNamara tuyên bố Mỹ không dội bom xuống các thành phố ở BV chỉ để buộc Hồ chí Minh chấm dứt chiến tranh tại VN.

Trong một bản tường trình chi tiết về chánh sách oanh kích của chánh phủ Hoa Kỳ trước Thượng viện nhà lãnh đạo tại Ngũ giác đài nói rằng các cuộc oanh kích BV không có mục đích dội bom xuống các trung tâm đông dân cư hay làm BV mất ý muốn tiếp tục ủng hộ các nỗ lực để thôn tính miền Nam VN.

Vẫn theo bộ trưởng quốc phòng Hoa kỳ thì trong quá khứ không có chứng cớ nào cho thấy là các nhà lãnh đạo BV có thể đến bàn hội nghị khi lãnh thổ của họ bị oanh kích.

Ông McNamara cũng đã đưa ra luận cứ chống lại quan điểm của những người chỉ trích cho rằng các hải cảng ở Bắc Việt, nhứt là Hải phòng phải bị đóng lại vì các cuộc oanh kích.

Trong bản điều trần, ông McNamara cũng đã nhấn mạnh rằng cuộc chiến tranh không quân chống BV không bao giờ chặn đứng được sự xâm nhập vào miền Nam, nhưng chỉ làm giảm sự xâm nhập đó, nâng cao tinh thần tại miền Nam và chứng tỏ cho các nhà lãnh đạo BV hiểu rằng họ phải trả một giá rất đắt về sự xâm lược của họ ở miền Nam.

Ông Mc Namara tuyên bố: «Tôi tin rằng quyết định tối hậu trong cuộc xung đột này sẽ không tới trừ khi nào chúng ta và các đồng minh của chúng ta chứng tỏ cho Cộng sản BV hiểu rằng BV không thể thắng cuộc chiến ở miền Nam».

Ô McNamara cho biết 4.700 tấn trong số 5.800 tấn hàng ngày đã đưa vào hải cảng Hải Phòng và các hải cảng khác có bị đóng cửa thì BV cũng có thể nhận được 8.400 tấn hàng ngày bằng đường bộ, thiết lộ và do đường thủy. Ông cũng cho hay là nếu đường thiết lộ, và đường thủy bị cắt đứt vì các cuộc oanh kích thì BV cũng có thể nhận được 70% hàng nhập cảng.

Ông McNamara cho biết chiến dịch oanh kích chống BV đã thành công. Theo ông thì lực lượng Hoa Kỳ đang thực hiện một công tác đẹp làm sự xâm nhập liên tục của đối phương ngày càng khó khăn và đắt giá hơn.

Ông McNamara còn cho biết thêm rằng các cuộc oanh kích của Hoa kỳ đã tiêu hủy 4100 quân xa, 7400 thuyền, 1500 đoạn đường thiết lộ, 57 cầu, 50 nhà ga quan trọng và tất cả 1900 mục tiêu cố định.

XEM TRANG 7: GIẶC CÁI của HOÀNG LY

DÂN, QUÂN SỰ MỸ Ở SAIGON BỊ CẤM BÁT PHỐ NGÀY 3-9

SAIGON 26.8. — Đại sứ Mỹ ở Saigon Ellsworth Bunker đã ra lệnh cho mọi quân nhân Mỹ và dân sự Mỹ làm việc cho các xí nghiệp của chính phủ Mỹ không nên ra đường phố Saigon nhân cuộc tuyển cử tổng thống 3-9 sắp tới.

Việc giới hạn như vậy cũng đã được thực hiện cách đây 1 năm nhân cuộc bầu cử QHLH là để tránh quân khủng bố VC nhắm vào người Mỹ. Một lý do khác là để người Mỹ không can thiệp vào cuộc tuyển cử ở VN.

Ông Bunker đã ra lệnh cho các nơi bán hàng và nơi giải trí của Mỹ phải đóng cửa từ 9 giờ tối ngày 2-9 cho đến 4 giờ sáng ngày 4-9.

ĐÁM TÁNG CỐ THI SĨ ĐINH HÙNG sẽ được cử hành sáng Chủ nhựt này

SAIGON 25-8.— Đám táng cố thi sĩ Đinh Hùng sẽ được cử hành vào lúc 7g sáng chúa nhựt 27-8-67 tại bệnh viện Bình dân đường Phan thanh Giản Saigon, và linh cữu được đưa an táng tại Nghĩa địa Mạc đĩnh Chi Đô thành.

Cũng cần nhắc lại, sau một thời gian dài mắc chứng bịnh ung thư dạ dày, thi sĩ Đinh Hùng đã từ trần tại bệnh viện Bình dân vào lúc 5g sáng ngày 24-8 vừa qua, hưởng dương 48 tuổi.

Là 1 trong những nhà thơ sáng tác từ thời tiền chiến và là 1 nhà thơ thuộc phái tượng trưng nổi tiếng của VN. Ông chết đi để lại 2 tác phẩm giá trị «Mê hồn ca» xuất bản tại Hanoi năm 1954 và «Đường vào tình sử» xuất bản tại Saigon năm 1961. Chính tác phẩm thứ hai này của ông đã đoạt giải thưởng văn chương toàn quốc năm 1962.

HƠN MỘT GIỜ GẶP GỠ BÁO CHÍ VIỆT NGỮ TẠI TƯ DINH, ỨNG VIÊN TỔNG THỐNG NGUYỄN VĂN THIỆU TUYÊN BỐ:

KHÔNG HỀ CÓ CHÍNH PHỦ CHUYỂN TIẾP VÀ HOÃN BẦU CỬ TỔNG-THỐNG

● TẠI SAO LẠI CHUẨN Y BẢN TÂN HIẾN CHƯƠNG CỦA GHPGVNTN

SAIGON 25-8.— Trong cuộc họp báo chiều hôm nay tại tư thất, TT Thiệu, ứng cử viên liên danh Dân Chủ, nói rằng sắc lệnh 23/67 chuẩn y bản Hiến Chương mới của Phật Giáo không phản hiến, không bất hợp pháp và không phải là nguyên chia rẽ PG như một số dư luận đã xuyên tạc.

Trung Tướng Thiệu nói rằng việc phê chuẩn không phản hiến vì theo hiến pháp, UBLĐQG vẫn có quyền lập pháp cho đến khi có Tổng thống dân cử. Quốc hội Lưu nhiệm chỉ có quyền trong lãnh vực bầu cử.

Trung tướng nói rằng UBLĐQG không ban hành, mà chỉ chuẩn y một bản Hiến chương do Thượng tọa Thích Tâm Châu chuyển lên. «Từ trước đến nay, chính quyền vẫn coi Thượng tọa Thích Tâm Châu là đại diện chính thức của GH Phật giáo Việtnam Thống nhất».

Trung tướng Thiệu nói rằng Hiến chương của một Giáo hội chỉ là một nội qui của một đoàn thể, quy định sinh hoạt của đoàn thể đó và chỉ có giá trị đối với những người ký kết nội quy. Như vậy, chính quyền không có bổn phận phải tuân theo hiến chương cũ.

Về vấn đề hiến chương mới chỉ có năm chữ ký, Trung Tướng Thiệu nói rằng hiện Phật giáo phân làm 2 khối, khó có thể triệu tập đầy đủ đại diện được. Ban sáng lập ra Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống Nhất, vẫn theo lời Trung Tướng Thiệu, có 11 đoàn thể Phật giáo nhưng hai đoàn thể đã tách ra hiện tại chỉ còn 9 đoàn thể. Như vậy, 5 người ký tên không phải là thiểu số. Còn thủ tục bầu cử hay nội dung của bản hiến chương mới UBLĐQG không lưu tâm đến vì đó là chuyện nội bộ của đoàn thể Phật giáo.

Trung Tướng Thiệu nói ông «rất ngạc nhiên» khi có người cho rằng ông là người Công giáo muốn chia rẽ Phật giáo.

«Phật giáo đã chia rẽ từ trước khi có bản Hiến chương mới, bằng chứng là có hai Viện hóa Đạo».

Hơn nữa, bản Hiến Chương không phải do ông duyệt, mà là sự phê chuẩn chung của UBLĐQG khi hỏi ý với UBHPTƯ. Ông nói rằng nếu có những tập thể PG khác đệ trình 1 bản nội quy khác dưới 1 danh nghĩa mới, UBLĐQG cũng sẽ phê chuẩn với điều kiện tập thể đó có tư cách pháp nhân.

Về câu hỏi với tư cách một người VN, Trung tướng nghĩ gì khi thấy «một vị Tổng thống không biết tiếng Việt», trung tướng Thiệu trả lời ông không có ý kiến vì đó là chuyện nội bộ của Phật giáo. «Nhưng vị Tổng thống chính do các Thượng tọa đại diện bầu lên kia mà».

Trả lời một câu hỏi liên quan đến việc tranh cử, Trung tướng Thiệu nói rằng trước đây ông không vận động chung với các liên danh khác vì bận công vụ. Tuy nhiên, ông cho biết rằng ngày thứ Bảy này ông sẽ đi Mỹ Tho cùng với các liên danh và sẽ xuất hiện ít nhất hai lần tại Saigon trong những kỳ tới.

Về những lời công kích ông của Ứng Cử Viên Trương Đình Dzu, ông chỉ nói là những mạ lỵ và phỉ báng cá nhân, vi phạm luật bầu cử. Ông nói thêm rằng sau bầu cử, ông sẽ đòi luật sư Dzu đưa ra bằng cớ nếu không ông sẽ truy tố ông Dzu về tội mạ lỵ cá nhân.

Ông giải thích bây giờ chưa có thái độ vì không muốn mang tiếng là «chính quyền đàn áp liên danh dân sự».

Trung tướng nói rằng các ứng cử viên có quyền chỉ trích bất cứ chính sách nào của Liên danh đối lập, nhưng không được vu khống. Trung tướng Thiệu quả quyết rằng không hề có việc làm khó dễ các liên danh khác. «Chính quyền không dại gì làm như thế để gặp chống đối».

Trả lời 1 câu hỏi khác, ứng cử viên Thiệu nói rằng sẽ không có một chính phủ chuyển tiếp trước ngày bầu cử. Ông nói việc từ chức của ông và của Thiếu tướng Kỳ cũng như việc dời ngày bầu cử lại không ích lợi gì cả, mà chỉ tạo tình trạng bất ổn mà thôi.

Trung Tướng Thiệu còn nói rằng các chính khách Mỹ công kích cuộc bầu cử VN có thể chỉ nhằm mục tiêu chánh trị của họ. Họ coi đây như 1 cơ hội để lên tiếng vận động cho việc tranh cử của chính họ tại Hoa kỳ.

Được hỏi là nếu P.G Ấn Quang chống lại bầu cử và nếu các liên danh dân sự rút hết, thì có tổ chức bầu cử không, Trung tướng Thiệu trả lời rằng việc Hiến chương không liên quan gì đến bầu cử cả. Nếu các liên danh dân sự rút hết, thì không có bầu cử nhưng ông nghĩ rằng một tình trạng như thế sẽ không thể xảy ra được.

Trả lời câu hỏi chính phủ yểm trợ một số liên danh thượng nghị sĩ nào Trung tướng Thiệu nói không hề có việc chính phủ ra chỉ thị cho các địa phương phải ủng hộ một số liên danh. Còn việc yểm trợ với tư cách cá nhân là một việc cần thiết phải làm trong sinh hoạt chánh trị của bất cứ một quốc gia dân chủ nào.

Nói chuyện với Bắc Việt

Trung Tướng Thiệu xác nhận lại nếu đắc cử, ông sẽ cho ngừng oanh tạc BV một tuần lễ nhưng với điều kiện là BV phải tỏ thiện chí. Ông cho biết đầu tiên C.P. sẽ gửi thư chính thức cho Hà Nội yêu cầu hai bên gặp nhau. Nếu BV tỏ muốn thương thuyết, ta sẽ tỏ thêm thiện chí.

Ô Thiệu cho biết ông sẽ chọn thủ tướng cho chánh phủ sắp tới là dân sự nếu ông đắc cử.

Vào phút chót cuộc họp báo, ký giả đặt nhiều câu hỏi ngoài lề. Ứng cử viên Thiệu đồng ý với 1 nhà báo rằng đường sá Saigon càng ngày càng bê bối, rác và hầm hố ngổn ngang. TT Thiệu công nhận việc đó «thật là bậy» và cho rằng đường xá bê bối vì công nhân VN chê lương chính phủ ít bỏ đi làm sở Mỹ cả.

LIÊN DANH BÓ ĐUỐC VŨ H KHANH LỚN TIẾNG:

V.N QUỐC DÂN ĐẢNG SẼ CÓ THÁI ĐỘ thích nghi nếu bầu cử không công bằng

SAIGON 25-8.— Ông Vũ hồng Khanh, ứng cử viên Tổng thống liên danh «Bó Đuốc» trong cuộc họp báo sáng nay tại khách sạn Continental đã lên tiếng phản đối chính quyền, vì ông cho rằng chính quyền đã đàn áp các cán bộ vận động của liên danh ông. Ông còn tuyên bố rằng, nếu chính quyền tiếp tục đàn áp các cán bộ vận động bầu cử, «buộc lòng Việt Nam Quốc Dân Đảng phải áp dụng biện pháp thích nghi».

Ông Vũ Hồng Khanh đã cho rằng cuộc bầu cử đã được thực hiện «không công bằng, trong sạch», vì chính quyền đã liên tiếp dùng áp lực bắt bớ, khủng bố mà đảng viên Việt Quốc là nạn nhân số 1.

Trả lời một câu hỏi của báo chí, ứng cử viên cho biết biện pháp thích nghi là đầu tiên, tổ chức biểu tình tại nơi xảy ra cuộc đàn áp, sau đó các cuộc biểu tình sẽ lan rộng trên toàn quốc, nếu hành động đàn áp nghiêm trọng hơn.

Sau đó ứng cử viên Vũ hồng Khanh đã nhường lời cho ông Phạm Thái Đ., nhất Phó chủ tịch VNQDĐ trình bày những «bằng cớ» mà ông đã thâu thập được. Đầu tiên là việc 2 quân cảnh và 2 «nhân viên an ninh chìm» xua đuổi dành giật hai em Đỗ ngọc Chi và Huỳnh văn Vũ trong khi 2 em phát tờ yểm đơn liên danh «Bó Đuốc» tại quận Sáu.

Ông Phạm Thái trình bày tiếp theo về áp lực đè nặng tại miền Trung qua các cuộc bắt bớ cán bộ đảng viên, mặc dầu những người này có đủ giấy tờ cần thiết. Ông nói rằng những người này, đến nay «vẫn chưa được trả tự do».

Trong cuộc họp báo này, ông Vũ hồng Khanh khi trả lời 1 câu hỏi báo chí còn yêu cầu «hai tướng Thiệu Kỳ rút lui khỏi ghế Chủ tịch để ứng cử với tư cách công dân, ngõ hầu bảo đảm được sự trong sạch lương thiện cho cuộc bầu cử».

Buổi họp báo bắt đầu hồi 9 giờ, chấm dứt khoảng hơn 11 giờ.

SỔ GIÚP GIA ĐÌNH CỐ GIÁO SƯ NGUYỄN THIỆU LÂU

Số tiền trước	71.500đ
Ecole Pascal	2.000đ
Ô Phạm gia Lũy	500đ
Ô Vũ đạo Dzoanh	500đ
Tổng cộng:	74.500đ

(Còn nữa)

3-9-67 NGÀY BẦU CỬ Tổng Thống và THƯỢNG NGHỊ VIỆN

ÁO THẢ VỊT

NGHỆ THUẬT NÓI

Hôm qua, bác sĩ Trần văn Đỗ, Tổng Ủy viên Ngoại giao, Thụ ủy của liên danh «Tay nắm tay» xuất hiện trên Ti Vi, nói chuyện với cử tri. ATV ... «chịu» nghệ thuật nói chuyện của ông Đỗ, quả xứng đáng là một nhà Ngoại giao. Không phải ông có tài hùng biện, thao thao bất tuyệt đâu. Ông không xài bất cứ một «danh từ» nào, một đao to búa lớn nào, trái lại ông nói chuyện thật thân mật, bình dân, ngôn ngữ thật giản dị, mộc mạc. Không hiểu ông có đọc bài «Khi ông Sơn đông mãi võ Diệp văn Hưng thương nước yêu nòi» của ATV không, nhưng ông hưởng ứng ATV bằng cách nói «mía» rất duyên dáng, tế nhị những ứng cử viên Sơn đông mãi võ. Nhà già khi ông kể chuyện, trong gia đình ông, mỗi lần bầy con của ông, mở Ti Vi, thấy các nghị tương lai xuất hiện, than phiền với nhau: «Chán quá, lại mấy ông ứng cử viên» thì đứa con của ATV khoái lắm, vì ông Đỗ nói trúng tâm lý nó, thằng bé nói với ATV: «Con «chịu» ông này lắm ba. Con sẽ đi cổ động cho ông Đỗ đó .. (tức là... đệ đẩy) kỳ thi này.

Rồi nó chất vấn bố:

— Ba bảo các ứng cử viên đều là Giáo sư Đại học, tại sao con thấy nhiều ông nói mấy câu mà vẫn phải liếc nhìn xuống giấy. Giáo sư Đại học gì mà học thuộc lòng mấy câu, không nổi.. Mấy câu ông ấy vừa nói, dễ ợt, để con nhắc lại ba nghe

Rồi nó dọn giọng, làm bộ điệu, nhắc lại gần đúng mấy câu ứng cử viên vừa nói, khiến ATV tròn xoe mắt:

— Trời ơi, sao con lanh trí nhớ như vậy, mà con luôn luôn đứng «bét» lớp hở con. Thôi con khỏi phải học nữa, con đợi lớn lên sẽ ứng cử Nghị sĩ. Nhất định con sẽ trúng cử...

BỆNH THỜI ĐẠI

Trong cuộc họp báo của liên danh Thiệu Kỳ chiều hôm qua, một đồng nghiệp hỏi Tướng Thiệu về trường hợp Trung tướng Dương văn Đức, thường vận quần «ba loòng» ra các ngả ba đường ..., níu xe mọi người chửi tùm lum, bằng đủ các thứ tiếng, tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Nga v.v.. Vậy tại sao không đưa Tướng Đức vào bệnh viện điên Chợ Quán. Tướng Thiệu trả lời rằng, đã đưa ông Đức đi bệnh viện, nhưng bác sĩ bảo ông ấy không sao cả. Rồi Tướng Thiệu thú nhận một vài lần đi qua đường Công Lý, Tướng Thiệu đã bị Tướng Dương văn Đức níu xe lại...

ATV hiểu căn bệnh của Tướng Dương văn Đức. Vì đúng bệnh tương liên, bệnh của ông Đức giống một phần nào căn bệnh của ATV. Đó cũng là căn bệnh của người «đại dương» Nguyễn thiệu Lâu. Một thứ bệnh thời đại rất khó chữa, nhưng cũng rất dễ chữa.

NGHỆ SĨ KIM CƯƠNG BỊ BẮT

Nguyên nhân vụ Kim Cương bị bắt như sau:

Ban Kim Cương sắp trình diễn vở Trà hoa Nữ tại rạp Quốc Thanh, bèn đặt tại đường Lê Lợi một cái biển quảng cáo cho buổi Đại nhạc Hội. Thấy cái biển bảng «tổ» lớn, đẹp, liên danh Thượng nghị sĩ «Con gà» bèn dán một cái «áp phích» của liên danh lên trên cái biển, che lấp cả những chữ quảng cáo trên biển. Kim Cương đi qua đó thấy «Con Gà» lợi dụng biển quảng cáo của mình, để dán «áp phích», bèn tự tay xé cái áp phích. Nhân viên công lực can thiệp, không cho xé, vì xé áp phích là «phá hoại bầu cử». Kim Cương không nghe, cứ xé, bị điệu về bóp.

Tin cuối cùng cho biết người ta thả Kim Cương, nhưng Kim Cương nhất định không chịu ra, đòi phải xé cái áp phích đi, thì Kim Cương mới chịu ra. Hiện nay cái áp phích của liên danh «con gà» vẫn ngạo nghễ đè lên cái biển của Kim Cương... Liên danh Con Gà là liên danh của ông Trương Kim Cù cựu thiếu tướng Dân xã Đảng, ông Cù ơi, ông cù ai thì cù, tại sao lại nhè Kim Cương mà cù!

NHẮN TIN

— Nguyễn văn Tam (Saigon)
— Nguyễn phi Sơn, Nguyễn Tịnh (Biên Hòa)

Đã nhận được thư, mời đến gặp Chu vị Thủy tại 54 Thủ khoa Huân vào buổi chiều.

A.T.V.

Nhắn tin mật của Hắc Long

Ki ki (Dalat)
Tin Tin, Lu Lu, Tô Tô, Mi lu và Bop bi ở Saigon nhớ Ki Ki nhiều.
Lu Lu.

MIỆNG THẾ GIAN

NẠN NÓI

TÚ XE

Trong những thiên tai ách nước, ngoài các nạn động đất, núi lửa dậy, bão lụt, mất mùa, hạn hán vv., người ta còn phải kể thêm cái nạn... «Nói». Tai ương này phát sinh trước hơn nạn lụt «đại hồng thủy» thời ông Nô-E. Theo lời truyền của miệng thế gian chứ không phải theo sách «sấm truyền», sau khi thủy tổ loài người là ông A Đăn bị bà E Và dụ khị nếm thử món «trái cấm», Đức Chúa Trời bèn nghĩ ra một lối trừng phạt hai người và con cháu họ rất tế nhị ban cho loài người lời «Nói» để họ tự làm tình, làm tội, làm khổ cho nhau mà không sao oán trách than trời hoặc đổ lỗi cho Đấng Tối Cao.

Nạn nhân đầu tiên của nạn « Nói » là ông A Đăn. Nghe đâu trong những lúc đêm trường canh vắng, hằng đêm ông bị « bà xã » cà riềng cà tỏi sao đó làm ông nhức xương vội lìa đời vào lúc bảy trăm tám mươi tư tuổi, trong lúc thời khai thiên lập địa đáng lẽ ông phải thọ ít ra chín trăm cái xuân xanh là ít. Những ai hữu phúc đã có bà lớn hoặc bà bé ắt đã có ít ra nhiều lần gặp phải cái nạn bị nghe « Nói » này.

Lần nọ, có ông bạn hàng xóm bị đinh tai nhức óc vì cái «la dô» và «ti vi» của hai bên hàng xóm bất kể ngày đêm, mặc dầu có lời khuyên của Đài phát Thanh sau 10 giờ đêm chỉ nên vặn nhỏ vừa nghe thôi, cho xả hết máy oang oang phát thanh những chuyện cần biết lẫn những chuyện thiên hạ đều biết hoặc hổng ai thèm biết, làm ông ta điên cái đầu, ông cáu tiết chạy sang nhà TúXe hỏi :

— Anh có biết ông tổ nào đã sáng chế ra cái máy nói chăng ?

— Chi vậy ?

— Để tui khện ông một bữa cho ông đi đời vì chính ông là người đã làm cho thiên hạ khổ nhiều nhứt.

— «Ai» xin can «Du», người sáng chế ra cái máy chính là người đã dựng nên người đàn bà đầu tiên tức là bà E Và. «Du» sức mấy...

Vừa lúc ấy có tiếng lanh lảnh của một người đàn bà từ bên hàng xóm vọng lại :

— Tía thằng Bù đâu,.. ! giờ này còn làm gì mà chưa chịu về nhà, dạo này ưa bị cúp điện thình lình lắm, hổng biết sao ?

Khỏi nói, ông bạn ấy về gấp hổng kịp bắt tay Tú Xe,

Nạn nhân thứ nhì của nạn « Nói » chính là hai con của ông A ĐĂN và bà E VÀ. Số là khi hai ông bà khuất núi có để lại cho hai cậu con trai một sản nghiệp vĩ đại gồm có năm châu bốn bể, mênh mông bát ngát và một đàn cừu độ vài trăm con. Nhưng nhị vị công tử chỉ thấy có đàn cừu trước mắt là đáng giá còn cái khối tài nguyên vô tận của cả một thế giới bao la hai cậu không đếm xỉa. Một hôm người anh cả là chàng Ca In lùa đàn cừu lại chia làm hai lô, một lô lớn và một lô nhỏ độ vài chục đầu cừu, đoạn Ca In gọi em đến để chia của. Chàng chỉ tay vào lô lớn bảo em :

— Cái này là của tao !

Rồi chỉ sang lô nhỏ, Ca In nói tiếp :

— Cái này là của mầy !

Lẽ dĩ nhiên cậu em là chàng A Bên đâu có chịu. Chàng cự nự kịch liệt. Ca In cố thuyết phục em mãi, nhưng không được, bèn vác cây gậy đá khện lên đầu người em nghe cái «cốp». A-Bên ngã lăn chết tốt. Cuộc chiến tranh đầu tiên trong lịch sử loài người vừa diễn ra một cách chớp nhoáng chỉ vì mấy câu nói : «Cái này của tao», «cái này của mày». Và từ đó đến năm Đinh Mùi này, lúc nào trên cái thế giới loài người cũng đều có những cuộc chém giết giữa con người và con người. Ôi ! Đáng sợ thay hậu quả của một lời «nói».

Nhưng cái nạn « nói » phát hiện và hành hạ loài người mãnh liệt nhứt là từ khi trong xã hội này sanh ra giống « chánh trị gia » và « chánh khách ». Giống người này chuyên nghề ăn nói. Càng nói hay, nói khéo, « cối » của họ càng lên nên họ thi đua nhau... ăn... nói. Nhứt là trong mùa bầu cử hiện nay, người dân lành thấm thía hơn bao giờ hết về cái nạn «nói», đúng ra là cái nạn... bị nghe «nói» Trên Đài Phát Thanh, trên TiVi, ở những buổi họp công cộng dưới trên nắng chan chan, ở các tửu lầu «Ái Huê», «Á Đông», «Đồng Khánh», ở các nhà hàng «Công-ti-nen-tan», «in tẹt na xiô nan», đâu đâu đám người dân hiền cũng bị... nghe các ứng cử viên «nói» đến nhức cái lỗ nhĩ. Các chính khách tương lai ấy nói thôi là đủ điều, Từ việc nước, việc nhà, chiến tranh, hòa bình, tự do dân chủ, kinh tế, xã hội, văn hóa, giáo dục, đề tài nàohọ cũng có thể nói thao thao bất tuyệt, giải quyết cái «rụp» như lấy đồ trong túi, Chẳng hạn như nhà thầu Nguyễn đình Quát nói rằng hễ cử tri đi bầu ông lên làm Tổng Thống chỉ nội trong vài tháng ông sẽ làm cho giá sinh hoạt hạ xuống cái «rột» còn luật sư Trương đình Dzu thì nói chắc như ba bó một giạ khi ông vào ngồi ở Dinh độc Lập, ông sẽ «đại xá thiên hạ». Đám dân lành ngơ ngác tự hỏi hổng hiểu mình đã tội tình gì để phải nhờ «mết» Dzu đại xá.

Họ nói bằng đủ lối, đủ cách. Nhà mô phạm và đạo đức như cụ Hương cụ Truyền thì rút sách thánh hiền ra nói : «khi đi ngang ruộng dưa chớ nên khom lưng xuống và khi đi ngang vườn mận vườn đào thì chớ có với tay lên». Nhà «banh» như thiếu tướng Kỳ thì nói mạnh nói thẳng, nói toạc móng heo : «thật là một sự ngớ ngẩn khi có người chỉ trích nói chính phủ của tôi là chánh phủ của dân nghèo nhưng sao đến hôm nay, dân vẫn nghèo. Những ai nói có thể xây dựng một xã hội mới trong hai ba tháng là nói dóc là mị dân. Tôi không dám nói là người duy nhất làm được cuộc xây dựng xã hội mới đó nhưng nhìn lại hiện tại chưa thấy ai hơn nổi tôi». Nhà thơ như ứng cử viên Hà thượng Nhân thì ngâm thơ để nói lên chương trình của Liên danh « Tổ Quốc ». Có người thì nói thơ theo lối thơ Sáu Nhỏ : « Một lòng vì nước vì dân, bầu cho Bông Huệ tâm thần yên vui ». Có người thì kêu « lô tô » : « Bảo An, nhân nghĩa một nhà. Xin bầu cho một... hai... ba cây dừa »...

Nghe tất cả những chính khách tương lai nói về chương trình của họ, người dân đều « ô kê » tất cả vì chương trình nào cũng đều hay cả. Người dân chỉ thắp hương vái trời khấn Phật xin các chính khách ấy một khi đặng lên rồi nhớ làm ơn làm trong muôn một những gì họ đã nói. Đặng vậy tên tuổi các vị cũng đáng [illegible] vào sử xanh.

Thực ra thiên hạ thời bây giờ, sau mấy chục năm bị nghe các chánh khách nói nhiều quá mà không làm gì cả nên đâm ngán. Thiên hạ còn nhớ khi thủ tướng Nguyễn văn Tâm được tấn phong vào khoảng 1953 ông tuyên bố : « ... Tôi sẽ đòi hỏi tất cả mọi người và trước hết là các cộng sự viên của tôi một hiệu lực, một liêm khiết, một cương quyết tương đương với những đức tính ấy của các binh sĩ ».

Bước sang 1954 hoàng thân Bửu Lộc lên làm thủ tướng tuyên bố chương trình : « Đối ngoại : hoàn thành nền độc lập bằng cách thương thuyết. Đối nội : Xây dựng một quốc gia chân chính dân chủ. »

Chợt đến 1955 ông Ngô Đình Diệm lên ngôi đã dõng dạc nói : « Tôi nhất định Xây dựng dân chủ, củng cố Độc lập và bảo vệ tự do. »

Cho đến hôm nay, hai tướng Thiệu — Kỳ lên lãnh đạo quốc gia vẫn còn nói đến « XDDC, chống thối nát » thiên hạ mới thấy rõ lâu nay các chính khách trước chỉ nói mà không làm gì cả. Do đó để cười chơi cho bớt tức cái «pụng» thiên hạ mới kể chuyện tiếu lâm sau đây :

Ông chủ bằng nọ bắt nhân tình với một bà vừa ngoài độ ba bốn chục cái xuân xanh nhưng còn rất ngon lành. Nhơn đêm trăng rằm tháng 7, ông đưa bà du hí trên xa lộ, Dưới ánh trăng mờ tỏa, lại có gió hiu hiu thổi, bà nghiêng mình vào vai ông thủ thỉ : «em nguyện sẽ hiến cho anh trọn tấm lòng trinh này !...» Ông ta sực tỉnh hỏi :

— Chèn ơi ! sao trước đây em thú thật với anh là em đã có ba đời chồng rồi ?

— Vâng, đúng vậy, em đã có ba đời chồng. Thằng cha đầu tiên của em là một bác sĩ. Mà như anh biết mấy cha bác sĩ có thói quen khi khách vào phòng rồi là bảo « ô tô ma tíc cờ măn » : cô cởi hết áo quần ra, cô hãy nằm thẳng người trên giường. Nói xong ông đặt ống nghe ở ngực, gõ gõ ở đầu gối rồi bảo : Xin cô hãy mặc đồ lại. Thế là xong». Đến thằng chồng thứ nhì của em là một cha luật sư. Mà mấy ông thầy cãi, anh thừa biết họ chỉ sống bằng... cái lưỡi.

Thế là rồi, Thằng chồng thứ ba của em là một chính khách lỗi lạc đã từng làm tổng, bộ trưởng qua nhiều trào. Thằng cha này nhập phòng là nói,.. nói... thôi huyên thiên nhưng hổng làm mẹ gì cả.

NHỮNG NGÀY CHỜ CHẾT CỦA NGUYỄN THIỆU LÂU

T. TÂM ghi

SAU buổi họp báo ở nhà ông Trương công Cừu, Chu vị Thủy, Minh Tâm và tôi đi thăm bác Nguyễn thiệu Lâu. Trên manh chiếu đã cũ, bác chỉ còn là một bộ xương khô không còn ngồi dậy, không còn cả nói năng — mặc dầu bác chưa chết. Toàn thân thể bác như không còn hiện diện trên thế giới loài người, ngoại trừ đôi mắt. Đôi mắt mà — hơn 1 tháng rưỡi không thèm uống, từ chối ăn — vẫn thăm thẳm sâu đen như muốn thương yêu ôm cả trái đất — như muốn đánh vỡ tan cả trái đất..., Tuyệt vọng đến ngạo nghễ... Thông minh đến lạ kỳ...

Sáng hôm sau 18-8-67 Bác Chu Tử, Thủy và tôi lại đến đưa bác Lâu đi bệnh viện Saint Paul. Vẫn thân hình tiều tụy, đôi mắt thông minh tỉnh táo của hôm qua bác nhìn chúng tôi hơi mỉm cười, nhưng chẳng nói năng gì cả, Anh Quang và anh Tùng con trai vừa con rể bác ẵm bác ra xe. Nhìn cái thân hình xương xẩu không còn đến 10 ký lô trong tay anh Tùng [illegible] tôi không khỏi xót xa, không tránh khỏi nghĩ ngợi... vì cớ chi mà từ một bác Lâu khỏe mạnh nặng 65 ký đẹp trai thông minh, ngạo đời, nghệ sĩ, bất khuất lại tìm đến cái chết một cách thê thảm như thế, kinh hoàng như thế,

oOo

10 giờ, chúng tôi đến bệnh viện Saint Paul, một bệnh viện cao ráo khang trang đẹp đẽ... nhưng «người đẹp nhân ái Tây phương» này cũng từ chối luôn Bác Lâu. Đến nỗi Kha trấn Ác phải to tiếng với «Ma soeur», hai bên «đối thoại» «rung cả trái đất». Cuối cùng mới được mảnh giấy giới thiệu đến 69 Hồng thập Tự — đợi bác sĩ quyết định mới được vào Saint Paul.

Nơi phòng mạch, sau những phút chạy loạn xạ, chạy như điên, chạy nói quàng gà «69» thành «96», chạy tới chạy lui... lui lui tới tới vì nhìn bác Lâu thở dốc, vì mất bình tĩnh... hai đứa ôm cặp đứng đợi chờ. Tôi nghĩ đến cuộc họp báo vừa qua, với cái « bác ái » của người có đức tin hôm nay mà thấy rã rời !... Không quá ngây thơ — nhưng tôi nghĩ rằng sống phải có tin tưởng cố gắng để tin tưởng — Chúa không xấu, Phật không xấu bằng cớ là Thủy theo Phật Giáo nhưng « hắn » vẫn đeo thánh giá vì thích đức bác ái hy sinh của Chúa. Tôi vẫn tìm đến Chúa chiêm ngưỡng đôi mắt từ ái, nụ cười hiền yên lặng của Đức Phật. Coi Chúa và Phật như những bậc thầy sáng suốt, như ánh sáng dẫn dắt mình đi. Chúa — Phật suốt đời cao cả — chỉ có những kẻ theo Chúa theo Phật — chưa theo đúng con đường mới xấu mà thôi. Trang bị để vào đời như thế, nhưng nhiều cái cùng đến một lúc tôi không ngăn được cái chi, ức lên tận cổ trào ra đôi mắt đỏ hoe, tôi trốn vào góc bệnh viện tấm tức như bị ai dành bánh... Thủy nhạo tôi : « Mày thật thuần hậu, khóc được là sung sướng. Tao chẳng thèm khóc, giấu gói tiền thật kỹ, chút nữa trả tiền phòng bác Lâu. Giữ gói tiền chặt, đừng bơ sờ đó nghe bồ » ! Tôi chẳng thèm trả lời hắn. Thấy tôi khóc... Hắn giả đò làm bộ « người lớn » nữa — chứ khi nãy, thấy một «Ma xơ» nhăn lại, có phòng mà nói hết phòng, « hắn » đã từ « Ma Soeur» hạ xuống « Thưa bà » con nít như ai...

oOo

Sáng hôm sau Thủy bận việc, tôi đến thăm bác Lâu một mình. Chiều hôm trước, 2 đứa đã hẹn nhau mua hoa vào cho Bác để Bác trẻ lại, chịu để mọi người săn sóc, để bác tin rằng cuộc đời không hoàn toàn bạc đãi bác. Khi tôi đưa bình hoa nhỏ bé, có cắm một bông hồng : «của Thủy và cháu mua cho bác đây», Bác Lâu quay trở lại nhìn tôi, nở một nụ cười — gật đầu — héo hắt.

Tôi nhớ lúc anh Quang, con trai bác kể chuyện : «Trước kia ba tôi nghệ sĩ lắm, có chi ai xin cũng cho, gặp ai cũng đãi đằng — ai đến xin bản thảo ông cũng đưa mà không cần hỏi thăm tiền nhuận bút. Viết thật nhiều mà chẳng bao giờ có tiền, đi dạy lại bị người ta lật. Ông bảo hoa đến quên cả vợ con. Nhưng đến khi đói thì mọi người xa lánh. Nhưng ông không bao giờ chịu xin ai — ngay cả viết giấy sai chúng tôi đến mượn bà con rất giàu.» Anh Tùng tiếp lời.. «Ba tôi tự ái với cả con cái, khi ông cương quyết nhịn uống nhịn ăn, con cái đến gần, ông đều xua đuổi. Không chịu uống thuốc, không chịu để ai săn sóc — ông bảo khi nào sắp «đi» ông sẽ tìm chỗ để «đi» một mình — Đến khi Quang báo tin cho bác Chu Tử — chỉ cói mình bác ấy nói năng — Ba tôi mới để cho tui săn sóc — thì đã quá muộn.

Mà «muộn» thật, người điều dưỡng tìm mọi đường gân tay và chân để chích không còn lấy 1 giọt máu để đưa thuốc đi — « Giá như ông ấy không ăn mà vẫn uống thì chưa đến nỗi nào, nhưng»... người nữ điều dưỡng ngắt ngang bởi chữ « nhưng »... Bác lại cười khi thấy mắt tôi mọng lên và chỉ cái băng tang đeo nơi ngực tôi hỏi để tang cho ai...

Buổi chiều, chú Dzoanh, chị Lan, bác Chu Tử và tôi lại vào thăm. Nhìn ống «sérum» treo lủng lẳng thành mùng, bác vẫn bình tĩnh nói tiếng Pháp thật hay : «Aquoi cela sert» (cái đó để làm chi), «Ca va finir» (sắp đi rồi). Cả khi chân đã lạnh, tay đã lạnh, người học trò cũ của Bác vào thăm — Bác vẫn lịch sự chìa tay ra khỏi chăn. Tôi ngẩn ngơ nhìn Bác, kính phục cái sức mạnh tinh thần nơi Bác.

Thật ra ai cũng có một lần chết, chết không phải khổ, nhưng cái chết của bác Lâu thật lạ lùng, thật kinh khủng. Bác không kết thúc sự sống một cách nhanh chóng để tránh sự «xét lại», Bác không tuyệt thực như Gandhi, như thượng tọa Trí Quang để sau này lịch sử phê phán. Bác đi như một người chết đuối từ từ, rất từ tờ.... (hơn 1 tháng rưỡi) Một người chết đuối không la hét, hai mắt tỉnh táo và đôi môi mỉm cười thanh thản coi cái chết ngắm cái chết như một tình nhân.

10g30 tôi vẫn còn ngồi với Bác, khoanh tay yên lặng quạt cho Bác, nhìn Bác thoi thóp. Tôi chạnh nghĩ đến mình, không cha không mẹ, giờ lâm chung mẹ cũng không được gặp con cái. Mẹ tôi «đi» 1 cách thật đột ngột đến không khóc được — tôi im lìm đi hàng giờ mới biết mình đau nhói. Mẹ, người đàn bà thông minh suốt đời tần tảo hy sinh cho con mình được sung sướng. Mẹ, người mà ngoài tình máu huyết, lòng thương người, đức tính can đảm, cao thượng và trong sạch đã làm cho con kính phục và tôn thờ... cho dù 2 lứa tuổi 60 — 20 có nhiều khác nhau. Tôi cầm chặt lấy tay Thuần Hậu — Thanh Cần con gái Bác: «Hậu hãy can đảm, Cần hãy can đảm.» Tôi chạy nhanh xuống lầu, nước mắt vòng quanh.

x
x x

2 giờ chiều nay nghe tin bác đã «đi». Nghĩ không nên đến trong lúc tang quyến còn bối rối, chúng tôi rủ nhau đi chơi lang thang [illegible]. Nghĩ đến Bác lại trách Bác, lại thương Bác, kính phục Bác và tiếc cho xã hội cho quê hương đã mất đi một nhân tài, một viên ngọc quý... Nghĩ lại mình — là đứa con nít mới lớn cũng không biết, chưa biết «sống để làm chi», cái nhịn ăn nhịn uống kinh khủng của Bác Lâu đối với tôi như 1 an ủi một lời cảnh tỉnh và một tiếc thương... Tôi muốn xin lỗi tất cả mọi người đã vì thương yêu tôi mà «khó chịu» vì cái «mặt thẳng băng» của tôi. Tôi tự hứa từ nay sẽ sống như mọi người, không [illegible] khoái, không [illegible] tư, không tự nghiêm khắc, dằn vặt với mình nữa. Không «chết» khi đang «sống» nữa, Bác Lâu ơi, thế là Bác đã «đi». Bác đi đến «bình yên». Bác [illegible] với «giấc ngủ diễm tuyệt ngàn đời», giấc ngủ mà không ai được có hai lần trong một đời người. Chúng cháu có lời «chia vui» với Bác.

THANH TÂM

(Viết để kính tặng mẹ trong sạch.
— Để kính tặng Bác Lâu trong sạch)
Saigon 20/8/67.

7 ngày đêm tính quẩn chuyện đời

Đằng vân Hầu

TRÊN ven bờ phía Tây Thái Bình Dương chắc hẳn sẽ có chuyện lạ. Sau Kenya, Liên sô, đến lượt Anh quốc có tòa đại sứ bị Trung cộng sử dụng Hồng vệ phá hoại, Nhà đồ tường, xe bị đốt la liệt, người bị đánh đau... Giữa hai nước có chiến tranh không đến nỗi gay cấn như vậy.

Người ta thật không hiểu Chính phủ Bắc kinh muốn gì ! Làm nhục cái phái đoàn ngoại giao da trắng chơi, để trả cái thù, cách đây 67 năm, các phái đoàn ngoại giao da trắng khinh thường và lấn át triều đình Mãn Thanh, Hay trả thù chính trị ? Hay, giản dị hơn, chỉ bày trò cho đám thanh thiếu niên Hồng vệ tiêu khiển, bằng cách cho chúng đánh người ngoại quốc để chúng khỏi đánh lẫn nhau ? Hay, sau cùng, Chính phủ Bắc kinh không kiểm soát được toàn bộ, hay một phần nào, dân Hồng Vệ ?

Có lẽ người ta còn phải chờ đợi ít lâu mới biết rõ được. Trong khi đó thì nhân viên ngoại giao của Liên Sô, rồi nhân viên ngoại giao của Anh tiếp theo nhau đi nằm bệnh viện. Giá cách đây hơn nửa thế kỷ, các cường quốc Âu châu đã nắm lấy cơ hội bằng vàng để «hỏi tội» một triều đình ngoại lai hèn yếu trên đất Trung hoa.

Còn bây giờ có một điều rất lạ, là hình như người ta đã mặc nhiên công nhận rằng Trung cộng có một sức mạnh đáng kể. Và, khi Trung cộng có sức mạnh thật sự, thì chính phủ Trung cộng có quyền làm bổn. Một vài người bị đòn, một vài chiếc xe bị phá hủy không có nghĩa lý gì, đối với những việc mà 700 triệu dân cuồng tín có thể làm.

Cho nên, tốt hơn cả, là nhịn nhục. Liên xô có 200 triệu dân, Anh quốc chỉ có 60 hay 70 triệu gì đó. Thật chưa thấu đâu với 700 triệu. Các thế lực da trắng còn phải chờ đợi xem Hoa kỳ quyết định thế nào, nhiên hậu mới dám nghĩ đến phản ứng trả đũa.

Có như thế mới biết không lẽ phải nào mạnh bằng lẽ phải của những nắm tay thật !

oOo

TÌNH trạng Hong Kong cũng đến lúc gay cấn. Cách đây ít hôm, nhà đương cuộc trên «Bến thơm» đã ra lệnh đóng cửa 3 tờ nhật báo, và bắt một số ký giả thân Cộng vì có tội công khai thúc đẩy dân chúng chống lại uy quyền của viên Thống Đốc người Anh. TC đã hạ tối hậu thư, hẹn 48 giờ, đòi tòa Thống đốc Hong Kong phải trả tự do cho các ký giả, đồng thời cho phát hành 3 tờ nhật báo bị đóng cửa.

48 giờ đã qua rồi ! Chính phủ của Nữ Hoàng Anh không trả lời bản tối hậu thư, và cũng không tha mấy ký giả. Người ta biết do đó mà TC mượn tay bọn thanh thiếu niên Hồng Vệ gián tiếp trả thù.

Thủ tướng Wilson nước Anh đang nghỉ mát tại 1 vùng bờ biển, vội trở về ngay Luân đôn. Nhưng ông không tuyên bố gì. Người nước Anh xưa nay vẫn được tiếng là khéo léo và cương nghị. Người ta chờ đợi Thủ tướng Wilson xử sự ra sao, để giữ lấy căn cứ Hong Kong ngay trên lãnh thổ Trung hoa.

Và chờ đợi xem chính phủ Bắc kinh quả thật có sức mạnh. Hay chỉ — xin lỗi bạn đọc thân mến — chỉ giả dại qua ải không thôi. Trong cả hai trường hợp, người ta cũng sẽ hiểu biết thêm về Trung cộng. Và các nhà lãnh tụ Hoa kỳ ở Wall-Street sẽ biết cần phải tiêu diệt 700 triệu chú con trời, hay sẽ có thể bán nhiều máy ti vi National, nhiều xe Honda, nhiều xe buýt Đại Hàn, mà dù có được chế tạo ở đâu, và dù mang nhãn hiệu bằng chữ Nhật, chữ Hán, chữ Hàn... cũng vẫn là hàng hóa được chế tạo bằng máy móc, nguyên liệu, và kỹ sư «viện trợ Mỹ» !

oOo

CÓ một điều mà ĐVH nghe nói đến khá nhiều, mà, xét cho đến nơi, không mấy lúc người ta có thể giải thích rõ ràng được.

Đó là điều mà người ta buộc cho người Mỹ, mà người ta, không có đủ tài liệu trong tay, không thể nào minh xác được thái độ. Thái độ chống báng hay biết ơn người Mỹ.

Người Mỹ, từ 20 năm nay, xuất cảng vốn rất nhiều ra ngoại quốc. Một cái nhìn sơ khoáng cũng cho người ta thấy hầu hết các xí nghiệp kỹ nghệ Pháp, Đức, Ý, ở Tây Âu, và Nhật, Hàn, ở Á châu, đều được xây dựng bằng vốn liếng của Mỹ. Tỷ lệ vốn bao giờ cũng được giới hạn đến mức tối đa là 49 phần trăm cho ngoại quốc. Còn 51 phần trăm cho tư bản địa phương. Nhưng nếu vốn liếng địa phương cũng do người Mỹ bỏ ra, thì nền kỹ nghệ ấy, đến 80 hay 90 phần trăm là của Mỹ.

Nhưng, người ta nói như vậy, dù 49 hay 90 phần trăm, tư bản nào cũng là tư bản. Điều quan hệ là xí nghiệp được thiết lập, thì dân chúng có việc làm. Và đất nước được tiến bộ. Như vậy thì dù sao cũng cần phải biết ơn người Mỹ.

Nhưng lại có người khác nói rằng số người có việc làm chỉ được vài bốn trăm, vài ba nghìn là cùng, Trong khi đó, có hàng chục ngàn người bị bắt buộc tiêu thụ những hóa phẩm vừa xấu vừa đắt. Không kể hàng chục ngàn người khác phải tước đến những món tiền dự trữ cuối cùng của gia đình, có khi còn phải vay nợ lãi, để mua những dụng cụ không thật sự cần thiết. Như tủ lạnh, máy ti vi...

Tủ lạnh, máy ti vi... không ai bắt ai phải mua hết. Chứng cớ là người ta phải tranh nhau mà mua, Mua chợ đen nữa là khác. Và như vậy, mình chỉ có thể trách mình đua đòi, tổ chức đời sống trên mức độ bình thường mà mình có.

Cả hai phe lý luận cũng có những lẽ phải riêng. Người ta khó mà biết trách nhiệm của dân chúng đến đâu; và trách nhiệm của quảng cáo, của sự đua đòi — mà người ta qui tội cho quảng cáo như những thủ đoạn cưỡng hiếp tâm lý — nghĩa là của phe tư bản đến đâu.

Người ta chỉ có thể biết 1 sự thật trước mắt là có không ít gia đình nghèo, sau khi cắm cây ăng ten ti vi lên mái nhà tôn ọp ẹp, không còn cả tiền mua thuốc cho những người đau yếu trong nhà. Đó chắc chắn không phải là sự khôn ngoan mà người ta hy vọng được thấy ở một dân tộc hàng nghìn năm không chạy theo, và không chấp nhận, những gì mình tự xét không đủ sức theo đuổi ngay từ đầu !

oOo

NHÌN về quốc nội, chỉ còn 10 ngày nữa là đến ngày bầu cử Tổng thống. Tin tạm hoãn được tung ra khắp nơi. Một số người không bằng lòng, một số người thích thú, với rất nhiều lý lẽ khác biệt nhau.

Những người đứng đắn, nghiêm trang không bằng lòng thay đổi. Không nhất thiết bảo vệ chính quyền, và, qua chính quyền, bảo vệ liên danh số 9 của Trung tướng Thiệu, mặc dù sự kéo dài có thể có hại cho liên danh này không ít. Vì theo kinh nghiệm về tâm lý đại chúng, bất cứ một sự hứa hẹn nào bị trì hoãn cũng mặc nhiên chứa đựng sự sai hẹn ở trong.

Sự sai hẹn làm nản lòng dân chúng. Không kể tất cả các tài liệu, các chuẩn bị, đều chỉ được trù liệu đến ngày 3-9 là hết. Quân đội các nơi được phân phối đi bảo vệ các trung tâm đầu phiếu, đã bỏ rơi nhiều chiến dịch. Các công sở, ví dụ :

Đài truyền hình và đài Phát thanh đã thu xong đủ chương trình đến ngày bầu cử. Nếu bây giờ phải xóa hết tất cả những cuộn băng thì tốn phí không bao nhiêu, nhưng... xương máu hơi nhiều. Và có làm lại đợt sau cũng không còn tinh thần như trước.

Nhưng lại có không ít người muốn hoãn. Mà người hăng hái nhất là Ao Thả Vịt trên tờ Sống này, vì một nguyên nhân thật giản dị, là bầu cử càng kéo dài, ATV càng có nhiều ý để viết. Viết hàng ngày, có ở trong nghề mới biết, thật là mệt. Vì thế nên có lúc ATV bí đề tài, chửi loạn xạ, ra điều ta đây hăng hái lắm, mà sự thật, chỉ chửi đời vì không biết viết gì khác.

Còn nhiều người muốn hoãn để đòi các tướng Nguyễn văn Thiệu, Ng Cao Kỳ từ chức. Từ chức để cuộc bầu cử được công bằng. Công bằng theo quan niệm người ở ngoài. Vì theo quan niệm của hai tướng Thiệu Kỳ, có thể rằng các ông được chút lợi nào đó nhờ chính quyền, thì lại thiệt về phía phê bình, chửi bới. Nếu bây giờ 2 ông từ chức thì vừa không được lợi ở phía này, vừa không được lợi ở phía kia — vì biết chửi ai bây giờ ?

Kết quả, riêng ĐVH không tin có trì hoãn. QH, đến hôm nay 25-8, vẫn chưa biết có đủ số để họp được hay không, mặc dù theo nội quy thì buổi họp thứ hai sau ngày triệu tập, dù có bao nhiêu người cũng là đủ, nhưng nếu con số dân biểu đến họp chỉ có chừng 30 người thì yếu quá. Mà cho dù QH cứ họp, và đi đến quyết nghị hoãn bầu cử, thì quyết nghị được đánh máy gửi sang UBLĐQG cũng mất 3 ngày — con đường từ QH đến dinh Độc lập còn xa lắm ! — và UBLĐQG nghiên cứu 3 ngày mới trả lời, và 3 ngày sau văn thư mới đến QH là vừa vặn đến ngày bầu cử.

Vâng, theo Đằng vân Hầu, không hoãn. Và lại hoãn để làm gì ? Hoãn để cho mấy ông tranh nhau mấy cái ghế ngồi và sau đó, vẫn chẳng 1 m được gì. Ông Hương, ông Sửu, ông Bình, ô.Dzu, các ông có chương trình nào, kế hoạch nào mới đâu ? Sự thắng lợi của quý ông, nếu có, cũng chỉ có tác dụng đốt cháy hẳn uy tín của các ông mà thôi.

Những vị lão trượng như quý ông Hương, Sửu, mà không trông thấy như vậy hay sao ?

oOo

CUỘC vận động tranh cử vào dinh Độc lập, vì sự hăng hái và tầm quan trọng của nó, làm át hẳn cuộc vận động tranh cử vào Thượng Nghị viện.

Mặc dù, theo Đằng Vân Hầu, bất cứ ai đắc cử vào dinh Độc Lập mà không nắm được quân đội, nghĩa là không được quân đội phục tùng và tuân lệnh cũng sẽ không làm được gì hết. Còn các Nghị sĩ QH — tên gọi đúng theo hiến pháp của các Thượng nghị sĩ — thì khác hẳn. Các nghị sĩ, cùng các dân biểu, được bầu trong tháng sau, sẽ họp thành một khối đại biểu dân cử rất có uy tín mà, trong tương lai, dù ngôi vị quốc trưởng có lung lay thế nào, quốc hội vẫn đứng yên, như một cứu cánh sau cùng của một thời loạn lạc : Quốc hội bênh ai người ấy được, quốc hội đánh ai người ấy thua.

Có người nói Tổng thống do toàn dân bầu, và hiến pháp cho Tổng thống nhiều quyền hạn, cho nên Tổng thống sẽ đứng vững qua mọi cơn sóng gió. Người nghĩ thế là nhầm. Kinh nghiệm cho biết Tổng thống một nước nhỏ, bị ngoại xâm cả hai mặt không được bảo đảm để chống một cuộc đảo chính, một viên đạn, hay một vụ cắt viện trợ. Còn quốc hội thì trái lại. Người ta hãy nghĩ đến quốc hội thời Ngô đình Diệm, nếu không cúc cung tận tụy với Ngô tổng thống, và nếu có thái độ sáng suốt đường hoàng, thì chính quốc hội ấy sẽ cầm đầu cuộc cách mạng «không đầu» năm 1963.

Quốc hội năm 1967 có thể làm những việc mà quốc hội 1963 không dám làm. Đó là điểm khiến cho ĐVH tin tưởng nhiều vào quốc hội.

oOo

SAU đây là một vài tin tức ngắn :

— Hà nội được chụp ảnh, và ảnh được in trên tờ Paris Match. Bốn năm trang ảnh, chỉ có 2 trang in hình một vỉa hè Hà nội, với những hố cá nhân đào thật gọn, giữ thật sạch. Trên tấm ảnh thứ nhất, các hố cá nhân còn bỏ không, nắp bằng xi măng, có hai lỗ để luồn đủ bàn tay, nắm ghếch trên miệng hầm. Trên tấm ảnh thứ hai, các hố cá nhân đã có người. Hố có một, hố có hai người, đứng đến nách. Nếu ngồi xuống, đậy nắp lên, thì vừa có lỗ thông hơi, vừa tránh được bom — bom có rơi trúng hố mới giết được người. Cả hai tấm hình cùng sạch sẽ. Phố xá như được lau từng hòn gạch. Nhưng bóng người vắng tanh. Sự vắng [illegible] làm tăng thêm cảm giác rộng không ghê sợ.

— Lỗi do tác giả, bài « Bảy ngày đêm... » tuần trước, đoạn nói về một tác giả đọc bài bình luận trên đài Sài gòn lại thiếu tên tác giả. Bây giờ xin bổ chính. Tác giả là giáo sư Trần tuấn Nhậm. Buổi nói chuyện từ 9.30 đến 9.45 tối Chủ Nhật 13 tháng 9. Giáo sư Nhậm đưa ra một ý kiến mà ĐVH đánh giá cao tới một nghìn kí lô vàng. Nhưng đó là phần ý kiến trên, nói về tác dụng của những cuộc bầu cử tại những nước nghèo và chậm tiến bộ. Phần thứ hai có hơi bi quan. Giáo sư Nhậm không tin chút nào ở các nguyên tắc dân chủ, và như vậy, ông có phần nào sai lầm. Bởi dân chủ không phải chỉ hạn chế ở trung ương và thủ đô. Dân chủ còn có một hình thức trực tiếp ở nông thôn, ở tỉnh, ở quận. Và, trong trường hợp này, dân chủ rất có lợi, và đã được thực hiện tại Việt Nam từ thời đại mù mờ nào đó của lịch sử !

Sau cùng, ĐVH rất buồn khi loan tin với bạn đọc rằng thi sĩ Đinh Hùng đã từ trần. Đinh Hùng là nhà thơ rất có tiếng tăm. ĐVH không có nhiệm vụ tuyên truyền cho anh. Đằng vân Hầu chỉ muốn nói đến một điều. Là từ năm 1954, thấm thoát đã 13 năm, Đinh Hùng là người đầu tiên, Công Khai chống Cộng sản trước quốc dân, chống Cộng sản trong khi mấy ông chính khách, mấy ông lãnh tụ còn « lờ lững con chim xanh ». Thế mà bây giờ Đinh Hùng chết, chết ở bệnh viện Bình Dân. Đằng vân Hầu chưa biết các chính khách sẽ làm gì để tỏ lòng biết ơn, và Nội các Chiến tranh sẽ làm gì để tỏ lòng ngưỡng mộ người quá cố. Nhưng, nhớ lại năm 1965, ĐVH chỉ đề nghị tặng thưởng Anh dũng bội tinh cho 1 số nhà văn, để mặc nhiên xác nhận công trạng của họ như công trạng của các chiến sĩ, thì đề nghị ấy đã bị bác. Bây giờ Đinh Hùng đã qua đời rồi, người ta sẽ nói nhiều về anh, và rất có thể lợi dụng tên tuổi Đinh Hùng vào cuộc tranh cử. Nghĩ như vậy, thật đau đến đứt ruột, nát gan ra được !

Đ.V.H

THÔNG CÁO

về

ĐẠI HỘI TOÀN QUỐC

kỳ thứ XII

Ban Chấp hành Trung ương Thanh Thương Hội Việt Nam trân trọng báo tin cùng quý vị Chi Hội Trưởng và toàn thể hội viên là Đại Hội Toàn quốc năm nay sẽ tổ chức tại Saigon nhằm ngày 6, 7 và 8 tháng 10-67 tại đại thính đường Trường Bác Ái, số 4 đường Nguyễn Trãi, Chợlớn.

Nhân dịp này Ban Chấp Hành Trung Ương thỉnh cầu những hội viên thuộc 12 Chi Hội, nếu đã được thuyên chuyển về Saigon, xin liên lạc ngay với Trụ sở Trung ương số 387, Võ Tánh hoặc gọi điện thoại số 25.016 và 24 059 (văn phòng Hội Trưởng Toàn quốc) để văn phòng tiện tống đạt thư tín.

LÊ BÁ KÔNG
Chủ tịch,
TM. Ban Chấp Hành T.Ư

Tầm đại bác

● TRẠNG ĐỚP phụ trách

Đáng buồn chăng ai?

Ai bày ra cái trò đời ?
Ai sinh ra kiếp thằng người Việt Nam.
Bao năm dưới ách bạo tàn,
Ăn tinh bánh vẽ, sống làm ngựa trâu.
Tóc tang ảm đạm một mầu,
Nông Thôn, Thành Thị cơ cầu lắm thay,
Cuộc đời như thể cỏ cây,
Cá nằm trốc thớt, lo ngày, lo đêm.
Bao phen chết xuống, chết lên,
Tiền tài, tánh mạng, xây trên cát vàng.
Tưởng rằng : đồng chủng đồng bang.
Thương nhau như thể họ hàng gần xa.
Vì ai gây cuộc can qua,
Anh em một tổ sinh ra oán thù.
Nước non tưởng đến cơ đồ,
Tương lai dân chủ mơ hồ quá ta !
Trăm năm mấy chốc mà già,
Mấy lần tranh đấu, quốc ra, quốc vào.
Vẽ vời phe đảng, phong trào,
Hoan hô đả đảo, biết bao nhiêu lần.
Ngoài mồm nói thánh, nói thần,
Những là vì nước, vì dân, vì đời...
Tiếc rằng lòng dạ con người,
Vẫn còn tham vọng, như loài con buôn.
Nước non tưởng đến nguồn cơn.
Tương lai dân tộc đáng buồn chăng ai ?

ANH HÓT RÁC

VƯỢT TRƯỜNG SƠN
CỦA PHAN NGHI

Tái bản lần thứ 2, Cuốn Việt Nam Chiến ký đầu tiên được Hội Japan Peace Volunteer for Vietnam Rural Development dịch ra 2 ngoại ngữ Nhật, Anh. VƯỢT TRƯỜNG SƠN, nói những kinh ảnh [illegible] nhất của cuộc chiến tranh hiện tại, là một cuốn sách bán chạy nhất trong năm.

CALCIUM.PDD
BỔ PHỔI . BỔ XƯƠNG
CẦN THIẾT CHO QUÝ BÀ :
CÓ THAI . SAU KHI SANH
GIÚP EM NHỎ :
MAU BIẾT ĐI . CHÓNG LỚN

YAMAHA 50
LỪNG DANH NHỨT NƯỚC NHỰT

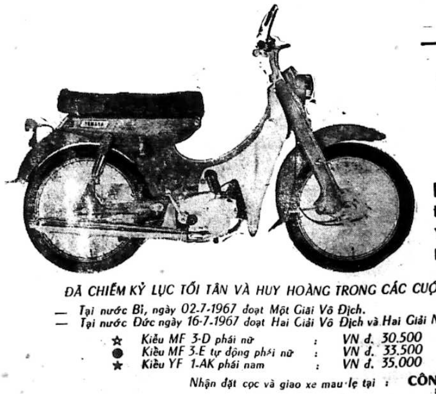

— KIỂU ĐẸP
— MÁY BỀN
— CHẠY LANH
— DỄ LÁI

Rất thích hợp cho thanh thiếu niên và dễ kiếm đồ phụ tùng thay thế.

ĐÃ CHIẾM KỶ LỤC TỐI TÂN VÀ HUY HOÀNG TRONG CÁC CUỘC ĐUA QUỐC TẾ :
— Tại nước Bỉ, ngày 02-7-1967 đoạt Một Giải Vô Địch.
— Tại nước Đức ngày 16-7-1967 đoạt Hai Giải Vô Địch và Hai Giải Nhì.

Kiểu MF 3-D phái nữ	:	VN đ. 30.500
Kiểu MF 3-E tự động phái nữ	:	VN đ. 33.500
Kiểu YF 1-AK phái nam	:	VN đ. 35.000

Nhận đặt cọc và giao xe mau lẹ tại : CÔNG TY KHÁNH HÒA S.A.
Đại Diện tại VIETNAM
371, đại lộ Hồng Bàng Saigon (Quận 5)

Cấp hóa đơn chiếu lệ (Facture Proforma) cho các nhà nhập cảng xe YAMAHA

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

ký sự về cụ Phan bội Châu

— NGUYỄN THIỆU LÂU

Di ảnh giáo sư Nguyễn thiệu Lâu

Trước đây mười tám năm, tôi có ở Huế, nhà trên dốc bến Ngự gần nhà cụ Phan. Tôi được cụ cho hầu chuyện nhiều lần. Trước đây sáu năm tôi có dịp vào Huế, có lên viếng mộ cụ đặt ngay trong vườn nhà cụ ở trước. Bây giờ nhân một sinh viên hỏi tôi một vài ký ức về cụ, tôi rất hân hạnh chép ra đây một vài tài liệu.

Hồi đó, tôi giảng học ở trường Khải định giảng về môn sử ký và địa lý. Vốn ngưỡng mộ cụ đã lâu nhưng không biết làm thế nào được cụ cho tiếp kiến ? Tôi bèn nhờ một vị phụ huynh quen cụ nói trước xem cụ có cho phép tôi được hầu chuyện cụ không ? Cụ có trả lời tương tự như sau này :

«Các ông tây học bây giờ khó nói chuyện với các ông ấy lắm. Và lại tôi già rồi, lầm cầm nhỡ có câu gì nhầm không những người ta sẽ cười mà lại còn có thể mang vạ đến mình

Vì đó khẩn khoản mãi, cụ mới ưng thuận cho tôi đến hầu một buổi sáng hôm chủ nhật.

Lên khỏi dốc bến Ngự, đến chỗ đất bằng qua ngã ba chùa Từ Đàm ở bên tay trái ngay cạnh đường là nhà cụ.

Một cái cổng tre con đi giữa một hàng rào cây xanh một cái sânđất ở giữatrồng mấycây cảnh lơ thơ, rồi đến một cái nhà tranh ba gian hai chái.

Trước khi tôi lên trên hè thì thấy một thanh niên độ hai mươi nhăm tuổi, chân đi đất, quần nâu áo cánh trắng, ở cửa bên trong nhà đi ra.

— Thưa ông gặp cụ tôi ?

— Thưa vâng.

— Mời ông vào chơi cụ tôi có nhà,

Qua cửa, tôi thấy ở gian giữa, trên một bộ ván thấp có giải một cái chiếu đã cũ, ngồi tựa lưng vào bàn thờ gỗ mộc, trên có một bộ đồ thờ gỗ mộc giữa chiếu đặt tích nước, đĩa chén, ngọn đèn hoa kỳ và cái điếu cầy: Đó là cụ Phan.

Cụ mặc cái quần nâu đã cũ, cái áo cánh kiểu Huế. có nút cài dưới nách. Cụ ngồi, nhưng tôi nhận thấy cụ thân hình vạm vỡ. trán hói thật cao bộ râu dài. đôi mắt sáng quắc...

Tôi vái chào cụ, cụ vẫn ngồi nhưng ngẩng đầu về đằng trước, miệng nói «chào ông» và thò tay chỏ chỗ cho tôi ngồi trên chiếu.

— Thưa cụ con không dám thất lễ.

rồi tìm một cái ghế đẩuđem lại ngồi né một góc bộ ván.

Thanh niên lúc nẫy rót nước mời tôi.

Cụ rít một điếu thuốc lào rồi thở khói tỏa lên nhà: tôi không quên được bức tranh tuyệt đẹp là cái mặt phương phi, cái trán cao, bộ râu dài và bạc phơ của cụ lộ dần ra Trong đám khói trắng.

Rồi cụ hỏi tôi về việc dạy học ra làm sao, học trò có đông không, có chịu học không v.v.

Xong tôi vấn an cụ. Trong mấy câu cụ trả lời tôi còn nhớ câu:«ông trồng tối chưa chết»

Câu chuyện chẳng có gì đặc diệt nhưng cũng kéo dài đến nửa giờ.

Tôi thấy các em độ mười lăm tuổi, chân đi đất, đầu húi trọc, áo cánh, cắp mấy quyển vở giấy bản, tốp hai, tốp ba qua cổng đi vào.

— Ấy mấy cậu học trò tôi.

— Thưa cụ, dạy học ?

— Có chứ, dạy cho vui. Mấy lại tôi biết dăm ba chữ, bảo lại cho lũ trẻ ...

Tôi muốn ở lại xem cụ dạy học, nhưng lại sợ đột ngột quá nên xin cụ cho phép được về.

Cụ dặn rằng:« đã biết tôi thỉnh thoảng ông sang tôi chơi cho vui».

Tôi chắp tay vái cụ xin về, cụ vẫn ngồi yên tựa vào bàn thờ,rít một hơi thuốc lào thật dài.Rồi vừa thở khói vừa gật đầu.

Sau cuộcgặp cụ lần đầu tiên tôi thường cứ dăm ngày lại sang hầu chuyện cụ.

Cụ coi tôi như con cháu trong nhà.

Buổi chiều thường bốn giờ cho đến tối,cụ ngồi uống rượu một mình.

Mâm rượu thường có một vài bìa đậu phụ,quả khế,quả ớt thỉnh thoảng vài miếng thịt.

Nhiều khi tôi sang đang gặp cụ uống rượu,cụ cho ngồi vào hầu và thật là những dịp rất may mắn cho tôi, để cụ kể đời bốn ba chìm nồi của mộtnhàcách mạng trong khoảng ba mươi năm hoạt động, lúc thăng, lúc trầm ...

Tôi nghe cụ, chỉ thấy tâm hồn tôi dần thâu nhập được ý nghĩa quốc gia và dân tộc ; Phải gianlao mới có thể dành độc lập cho quốc gia và giải phóng được dân tộc.

Nhưng tôi rất tiếc là đã không ghi được những tài liệu lịch sử cụ cho, về Hoàng hoa Thám. về đời cụvề các vụ bạo động ở Hà nội.

Một hôm cụ đang nhắm rượu với mấy quả mơ xanh chấm với muối, cụ hỏi tôi tựa như sau này :

« Trong Tam Quốc có đoạn nói về Tào Tháo uống rượu nóng với mơ xanh mà bàn luận anh hùng cùng Lưu Bị. ý ông về quan niệm của Tào Tháo như thế nào ?

Tôi không biết trả lời ra sao.

Cụ tiếp : « Tào Tháo hẹp hòi lắm. Người anh hùng là người có chí lớn và có lòng kiên nhẫn cùng có tài để thực hiện chí đó. Nhưng thành hay bại không do mình định trước được. Nếu thành thì lịch sử ghi tên. Nếu bại là vô danh anh hùng. Biết bao nhiêu vô danh anh hùng »...

— Thưa, chắc cụ đã biết nhiều vị cách mạng của ta bị thất bại.

— Tất cả nhà cách mạng là anh hùng...

Hai con mắt mơ màng, cụ đã không trả lời câu hỏi của tôi, chắc cụ đã nghĩ tới các vị đồng chí của cụ.

Rồi chậm rãi cụ tiếp : «Thất bại là lỗi tại mình. Nhưng cũng vì thời cơ chưa đến.... Và lại « người ta » quá khôn, dân ta quá dại ».

Cụ không nói thêm nữa.

Bây giờ sau mười tám năm cụ dạy, tôi nhận thấy là «người ta» vì «quá khôn» đã thất bại nhục nhã còn dân ta sau khi dại đã thành khôn.

Nhưng sự khôn này đã phải trả bằng biết bao thế hệ và nhất mới đây biết hy sinh xương máu trong ngót chục năm trời mà dân chúng điêu linh, mà số các vị anh hùng nam, nữ đã có hàng triệu là vô danh. « Người ta » quá khôn nhưng cái khôn này là cái tham vô độ, thì them mãi sao được ?

Một chiều mùa Hạ tôi sang hầu cụ, thấy cụ ngồi ngoài sân trên một cái chõng,

Cụ đang đọc sách.

Tôi mạn hỏi sách gì. Cụ bảo là bộ Xuân Thu. Rồi cụ giảng cho tôi rất nhiều về Hán học.

Cụ ngồi tựa vào cái gối gỗ, dưới đất là ấm nước với cái tô. Cụ uống một tô đầy, rít một điếu thuốc lào trong cái điếu tre, rồi cụ bảo :

— Tôi không mời ông uống nước vì là nước vối Nhà hết trà. Có người bà con ở Hanôi vào cho ít lá vối khô và vài bánh thuốc lào «Vĩnh Bảo».

Cụ nói câu đó rất tự nhiên vì tính cụ tự nhiên lắm.

Bây giờ tôi mới thấm thía,

Được cụ giảng cho ý nghĩa kinh Xuân Thu, nhưng cụ không cho uống nước vối vì cụ nghĩ rằng nước vối là thứ nước của người nghèo :

Nghèo nhưcụ mới thậ.là sang

Tôi nhân dịp hỏi cụ về các sách cụ trước tác về bộ Ngục trung thư và bộ Annam vong quốc sử. Cụ trả lời, và hai con mắt sáng quắc trở nên mơ màng.

— Tôi chót đã viết hai bộ sách đó,vì nó ghi tên tôi để lại.Nhưng ông kiếm mà xem kể cũng không vô ích... Cũng khó kiếm lắm vì mất hết rồi... Vả lại các ông thì hiểu thế nào được!

Một lúc lâu,cụ nhìn tôi nói tiếp:«Không phải tôi bảo các ông là dốt đâu.Nhưng các ông dù muốn học chữ nho không có thầy dạy».

— Thưa cụ vẫn dạy học.

— Có chứ, nhưng tôi chỉ dạy dăm ba chữ cho lũ trẻ,để sau này biết khấn ông bà ông vải...Còn Hán học đã tàn từ lâu rồi...Sau này các ông Tây học mà có nên trò nên trống gì là tài của các ông...

Hồi nghe cụ nóitôi chưahiểu Bây giờ tôi mới hiểu;tôi thấy buồn tủi vô cùng... Chúng ta đã làm«nên trò nên trống» gì?

oOo

Ngày cụ mất, tôi ở Quảng Nam cùng đi học địa lý với anh em học sinh. Chúng tôi đi ba bốn hôm mới về tôi không nhớ vào dịp nào. Ngày cụ mất là ngày 29 tháng 10 năm 1940.

Khi chúng tôi về Huế, cụ đã an táng ở ngay trong vườn nhà cụ,

Tôi có lại lễ cụ và hai con, cụ Phan nghi Huynh và Phan nghi Độ có kể lại cho tôi là cụ chỉ đau có một vài ngày rồi mất một cách rất thản nhiên, như một người nằm ngủ.

Các con cụ có cho tôi biết là cụ để lại một chúc thư mà cụ Huỳnh thúc Kháng giữ.

Chúc thư này đã được đăng ngay trên báo Tiếng Dân ở Huế.

Tôi có lại tòa báo, xin yết .. Huỳnh và xin cụ cho biết một vài đoạn bị kiểm duyệt. Cụ Huỳnh bảo tôi:

« Đây là bức thơ của cụ cho dân .ộ.. Người ta kiểm duyệt vài đoạn, ông chưa nên biết vội.

Năm 1946, khi cụ Huỳnh đã từ Quảng Nam ra Hà Nội tôi có được cụ cho tiếp kiến và tôi cũng đã có dịp gần cụ

Có một lần tôi nhắc chuyện xưa và xin cụ cho tôi biết sơ qua mấy đoạn bị kiểm duyệt. Cụ trả lời :

— Biết làm gì? Hành động là đủ, theo gương cụ.

Cụ Huỳnh mất vào năm1947 nghĩa là bảy năm về,

(Tếp theo trang 10)

Một vài giai thoại về Nguyễn Thiệu Lâu

Chỗ này phải tiểu tiện

Nhân Nguyễn thiệu Lâu một nhà giáo, một chiến sĩ cách mạng tiền phong vừa qua đời, Lái Vịt muốn kể lại một giai thoại về nhà giáo bất hủ và chiến sĩ cách mạng bất khuất này.

Nguyên Nguyễn thiệu Lâu này là một học giả xuất chúng, ông đỗ năm bằng Cử nhân ông học cùng lớp với Ngô đình Nhu và chuyên môn cho cóp bài. Nhu Diệm có chính quyền cử một tên cù lần làm khoa trưởng Đại học Văn Khoa. Lâu chống Nhu và khinh tên khoa trưởng này tới độ có hôm ông uống la ve ngà ngà đã trèo lên bàn tên khoa trưởng này tiểu tiện và nói:

— Mày không xứng đáng ngồi ghế này đồ chó đẻ, ông phải đái vào đây cho mày cút đi.

Quan Đốc đang ngơi

Một người bạn thân của Nguyễn Thiệu Lâu còn kể với Lái Vịt rằng, vừa đỗ năm bằng Cử Nhân Nguyễn Thiệu Lâu về nước được cử làm Hiệu Trưởng trường Quốc học Khải Định ở Huế. Nguyễn Thiệu Lâu được nhà nước bao hộ cho mộ cái nh.. to lắm, nhưng họ Nguyễn chỉ có một mình nên nhà hoang cửa nhỏ. Một bữa kia có một mệ trong An Nhơn phủ nghe quan đốc học đẹp trai chưa vợ thì bèn đến thăm tình chuyện trăm năm. Vô nhà quan đốc chẳng thấy ai trở ra thấy một chàng trai mặc quần xà lỏn ngủ trên chiếc võng bắc ngang hai cái cây liền hồi :

— Chú kia quan đốc đâu ?

Nguyễn thiệu Lâu đang ngải ngủ mắt nhắm mắt mở bèn bảo.

— Quan đang ngơi !

Mệ nọ bèn vô nhà ngồi chờ hai tiếng đồng hồ thấy chàng trai nọ vươn vai thức dậy đi rửa mặt. Mệ liền giục kêu quan đốc cho mệ. Chàng trả lời quan còn rửa mặt.

Một lát sau chàng mặc quần áo ngủ đi ra hỏi «mệ» cần gì quan đốc xin nói chuyện với chàng «mệ» bật ngửa xấu hổ quá bỏ về luôn.

Cụ Huỳnh thúc Kháng và hội nghị Giơ-Neo

● Ký ức của NGUYỄN THIỆU LÂU

TÀI LIỆU

Cụ Huỳnh Thúc Kháng mới xa anh em «chúng ta».

Ở « Quảng Ngãi » gần tỉnh lỵ, trên núi Thiên ấn, có mộ cụ và nhà bia,

Mới đây, tôi có dịp ra Quảng Ngãi, lại lễ cụ. Tôi có bài nhỏ này kể với độc giả mấy dịp mà tôi đã được hầu chuyện cụ. Nhà lịch sử sau này sẽ phải viết cả một cuốn sách khảo cứu về thân thế và sự nghiệp cụ.

Tôi vẻn vẹn chỉ được hầu chuyện cụ có bốn lần.

Hai lần đầu ở Huế, vào năm 1940, hồi cụ làm chủ nhiệm báo Tiếng Dân và tôi giảng học ở trường trung học Khải Định.

Lần thứ ba ở Hà Nội, tại Bắc bộ phủ, khi cụ quyền Chủ tịch Chính phủ, vì Hồ Chí Minh sang Pháp điều đình ký hòa ước với Pháp, vào năm 1945. Hồi đó, tôi làm việc trong ban Ngoại kiều vụ, giám tiếp thuộc Chủ tịch phủ.

Lần thứ tư ở Hà nội sau một bữa tiệc thân hữu giữa phái đoàn Pháp và nhân viên chính phủ ta ; tôi vì là Trưởng ban Ngoại kiều vụ nên làm thông ngôn hầu cụ.

oOo

Hồi tôi giảng học ở Huế, tuổi mới chưa đến hai mươi nhăm, mới ở Pháp về nên tư tưởng hãy còn lộn xộn. Một cuộc hầu chuyện cụ Huỳnh sẽ rất ích lợi cho tôi.

Tôi viết thiếp xin được tiếp cụ, nhờ một học sinh đưa đến tòa báo. Mấy hôm sau cụ trả nhời bằng thiếp là sáng nào cụ cũng có mặt ở tòa báo

Một buổi sáng tôi lại. Tôi đưa thiếp xong được gọi vào ngay.

Phòng giấy của cụ sơ sài, bài sách bừa bộn cụ mặc cái áo dài chít khăn cụ đứng dậy sau bàn, chìa tay bắt tay tôi rồi chỉ ghế đặt trước bàn.

— Mời quan ngồi.

— Thưa cụ chúng con tuổi thời trẻ, học thời kém xin cụ miễn cho chữ quan.

— Đó là thói quen ở đất Thần kinh này. Ai cũng là quan cả.

Ông là người Bắc thời phải Tôi quen nhiều người Bắc thành nghe giọng là biết. Ông gặp tôi có việc gì ?

Bộ mặt sương sương nước da mai mái trông cụ không được khoẻ mạnh. Mái tóc đã gần bạc hết. Tôi đoán cụ vào trạc trên dưới bảy mươi. Mắt đã kém tinh thần nhưng tiếng nói sang sảng.

— Thưa cụ con người Hà đông. Chỉ học chữ pháp, không biết chữ Hán. Con là giáo sư dạy về pháp văn và sử địa ở trường Quốc học. Con mới ở Pháp về được bổ ngay vào đây

Con được nghe tiếng cụ từ lâu. Con mong được cụ coi như con cháu trong nhà và thỉnh thoảng chỉ giáo. cho con những điều hay lẽ phải.

Con thấy rằng một thanh niên như con, trong tình trạng chính trị và xã hội hiện thời của nước nhà không có hướng mà theo sẽ đi nhầm đường

Và như thế,không những đã không làm bổn phận của mình đối với quốc gia,đối với dân tộc mà lại còn có tội nữa)

Cụ nhìn tôi hồi lâu rồi chậm rãi trả lời giọng có vẻ buồn.

Tôi hiểu cái băn khoăn của ông và tôi khen cái tâm của ông.Ông hãy còn trẻ vội vã gì?

TAM THẬP NHI LẬP TỨ THẬP NHI BẤT HOẶCNGŨ THẬP TRI THIÊN MỆNH

Ông nên giao thiệp rộng để quan sát xã hội,để biết người biết mình-Hãy còn là bạch diện thư sinh,tài chúa có mà tâm bồng bột,tình trạng ấy rất nguy hiểm.Cứ tuần tự vi tiến.Mình biết tư tưởng tiến về quốc gia về dân tộc là được rồi. Đấy là về phương diện tinh thần Còn về phương diện vật chất thì các thầy tân học bây giờ khác chúng tôi cựu học lắm. Ăn mặc bắt chước Pháp, xa hoa tức là tự mình trụy lạc mình đấy.Cái vật chất làm hại cái « tinh thần » nhiều lắm. Nhiều « thanh niên » «du học » ở tây phương về đã « hư hỏng » : kể cũng » tội nghiệp » cho họ.

Sống trong tình trạng nước ta bây giờ, mà kể đã có, từ lâu, gương xấu thời nhiều, gương tốt thời ít.

Ông đã được xuất dương, đã được học cao, đã có địa vị trong xã hội, lại còn đương lức sung sức, ông thật là người được nhờ ơn tổ ấm lắm. Sau này, nên người hay không nên người là tự ông, là tại cái tâm hồn ông nó cao thượng hay nó ti tiện. Ông là một kẻ sĩ, ông nên nhớ câu ;

Quốc gia hưng vong
Thất phu hữu trách.

Ông khá về pháp văn, tôi thời chẳng biết một chữ pháp nào cả. Ông giỏi pháp văn, tôi khuyên ông nên học hán văn để thâu nhiễm tư tưởng của thánh hiền, không phải là vô ích.

Ở toà báo, tôi bận nhiều việc vặt, không có thời giờ nói chuyện lâu với ông. Xin chờ một dịp khác. Nếu tôi có duyên với ông, thế nào cũng còn nhiều lần nói chuyện.

Tôi đứng dậy và cụ đi ra

Hình ảnh cụ Hùynh lu mờ trong trí nhớ của tôi cho mãi đến mấy ngày sau khi cụ Phan bội Châu mất.

Báo Tiếng Dân có cho biết rằng cụ Phan có đưa cho báo ấy tờ chúc thư của cụ, nhờ đăng. Nhưng báo ấy không đăng được vì tờ chúc thư bị kiểm duyệt.

Tôi lại tòa báo, xin yết kiến cụ Hùynh. Cụ tiếp. Tôi trình cụ là tôi xin cụ cho xem tờ chúc thư của cụ Phan.

— Ông có biết cụ Phan không?

— Thưa cụ, nhà con ở gần nhà cụ Phan. con đã có nhiều dịp được sang hầu chuyện cụ: Tờ chúc thư của cụ là một tài liệu lịch sử

— Đúng nhưng cũng có nhiều ý nghĩa chính trị. Quân Pháp đã giam lỏng cụ ở trên dốc Bến Ngự.bây giờ cụ chết có mấy giòng chữ để lại ấy thế mà họ không cho đăng. Vậy ông chưa nên biết!

— Thưa cụ Pháp hèn quá

— Đã đành là hèn. Nhưng tôi còn nhận thấy là Pháp cảm thấy yếu nên hèn.Sợ cả người chết!

— À Pháp khủng bố lắm đấy,ông ạ,ông biết đấy chứ gì. chỉ có ông là sướng thôi! Học sử nghĩa là sống với người chết,học địa nghĩa là sống với non sông.

Tôi nói trước để ông ngẫm việc Trung Nhật chiến tranh sẽ lôi thôi lắm.và cái thế giới đại chiến này sẽ có ảnh hưởng lớn tới nước ta.Trong nước sẽ xẩy ra nhiều chuyện.

Ông đừng có tham dự một việc gì cả,kẻ nọ, đảng này, người kia,đảng khác, ông mặc kệ họ.Ông nên trau giồi cái học chuyên môn của ông ấy là một công tác đấy.

Và lại ông còn trẻ.Còn biết bao nhiêu người hơn ông về tuổi,về học vấn, về kinh nghiệm Chớ nên dại dột mà hỏng.

Tôi gần kề miệng lỗ nhưng vẫn hy vọng sẽ được một ngày ích lợi cho quốc gia, Còn từ nhỏ đến giờ, chỉ là một người ăn hại.

— Thưa cụ con xin tuân những nhời chỉ giáo của cụ.

oOo

Tôi ở tòa báo đi ra. Từ đường Đông Ba ra tới chợ, tôi vào một quán nước, nhìn con sông Hương mà suy nghĩ.

Cụ chào tôi là quan rồi vì cụ thương nên dạy bảo nhiều điều thật là thấm thía.

oOo

Năm sau tôi ra làm việc ở trường Viễn Đông Bác cổ.

Nhật thuộc, đầu hàng Đồng Minh. Cách mệnh nổi lên. Cụ Hồ chí Minh về lãnh đạo chính quyền.

Tôi theo rõi cuộc cách mệnh, chẳng hiểu thờicuộc biến chuyển ra sao.

Cụ Hồ ký với Pháp thuận cho quân đội Pháp đổ bộ ở Hải phòng, lên đóng ở Hànội và mấy nơi khác. Rồi cụ sang Pháp điều đình một hòa ước có hiệu lực lâu dài.

Cụ Huỳnh, Bộ trưởng Bộ nội vụ lên thay cụ chức chủ tịch chính phủ.

Nguyên chẳng biết ai đề cử với cụ Hồ mà một sắc lệnh cụ Hồ Ký đã cử tôi làm Trưởng ban Ngoại kiều vụ, trực thuộc Bộ ngoại giao ông Bộ trưởng là ông Nguyễn tường Tam sung Trưởng phái đoàn sang pháp.

Tôi lên yết kiến cụ Huỳnh để xin cho chỉ thị đó là lần thứ ba tôi được hầu chuyện cụ.

Tôi gọi giây nói cho ông chánh văn phòng cụ. Một lúc được trả nhời rằng cụ bận công việc lắm và tôi có rồi thời ngay trưalại ăn cơm riêngvới cụ

Tôi rất mừng vì lâu lắm không được gặp cụ.

Tới Bắc bộ phủ ông Chánh văn phòng dẫn vào một phòng ăn riêng, nhỏ bé đã kê sẵn một cái bàn con, ba cái ghế.

Ông Chánh văn phòng là người đã cùng ở Huế ra với cụ

— Anh ngồi chơi, uống nước. cụ mắc khách. Tôi có trình cụ là anh muốn gặp cụ Cụ nhờ ra ngay vì chắc không mấy người trùng tên anh.

Chúng tôi đương nói chuyện vớ vẩn với nhau thời cụ vào Trông cụ vẫn như xưa và vẫn cái áo xa có hoa, cái khăn xếp, đôi giầy gia định.

Cụ chào tôi trước

— Chào ông Lâu !

— Lậy cụ ạ.

— Chắc ông bận việc lắm. Hôm nay, ông ngồi ăn cơm đây với tôi.

Còn tôi thời ít việc ấy là nhờ các anh em ai làm việc cũng tích cực cả.

— Tôi mừng ông một chén rượu nào »

Tôi lúng túng không nói biết thế nào thời cụ nói tiếp :

— Công việc nhiều và có việc khó giải quyết lắm. Nội bộ của ta lủng củng. dịch lại thường uy hiếp về vỏ lực chắc cụ Hồ gặp nhiều sự bực mình ở bên Pháp,Ấy, tôi chỉ nghĩ tới cụ với sự toàn dân cách mệnh mà mong rằng cái thân già này không đến nỗi vô ích công việc của ông thích hợp với tính tình của ông cũng có thể làm tròn được. Gặp việc khó, đừng có nản, thất bại đừng có ngã lòng. Tôi tin ông.

Thưa cụ, con được cụ lãnh đạo thời con chẳng ngại gì cả. Được. Nhưng đừng có khinh địch.

Những nhời cụ dạy không phải là những câu khuyến khích đại cương của một thượng cấp cho một hạ cấp mà là những nhời chí tình.-.

Tôi phải thực thà trình cụ, trong bữa cơm, rằng: tôi Việt Minh không phải Việt Quốc cũng không, Việt gian cũng không, ấy thế mà tôi ở một địa vị do Việt Quốc đề cử ra Việt Minh chấp thuận và Cao Uỷ Pháp không phản kháng. Vậy tôi biết làm việc thếnàocho ai ai cũngvừa lòng?

Cụ nghe kỹ rồi cụ dạy:

— «Tôi hiểu lắm. Tình trạng của ông thật là đặc biệt, vì vậy ông mới được chọn.

Nhiều người một lòng vì ông lắn. Nhưng cả ba phe đều một lòng về ông, ấy là ông làm việc được. Ông hiểu chưa? Ông cứ thẳng thắn mà làm».

Cơm xong, tôi xin cáo từ, cụ dặn: «Công việc càng ngày càng khó, Ông có quyền ký nhận tất cả các công văn do Liên Lạc Pháp đưa sang và ông trực tiếp trả nhời. Có việc gì khó, ông thảo luận với bên Liên kiểm ông Nam (Hoàng hữu Nam đứng đầu. Tôi chắc là hai ông có thể tương đắc.

oOo

Lần thứ tư mà tôi được hầu chuyện cụ là sau một bữa tiệc mà chính phủ thết tướng Morlière, người sang thay tướng Vallay. Tổng chỉ huy quân đội viễn chinh Pháp, kiêm Cao ủy.

Mấy cái bàn dài kê liền nhau. Ta ngồi một bên dẫy ghế Pháp ngồi một bên. Ông bộ trưởng Vũ đình Hoè, ngồi bên cạnh cụ. đứng lên đọc bài diễn từ của cụ dịch ra tiếng Pháp. Ông Morlière đứng lên đáp từ và ông Vũ đình Hoè dịch ra Việt Văn. Cả hai bài diễn từ chỉ là những câu khách sáođại ý đều mong sẽ mau có 1 tờ hòa ước giữa hai nước.

Cơm xong, chủ khách chai ra từng tốp nói chuyện, Cụ Huỳnh ra ngồi riêng với ông Morlière ở một salon. Ông Hoàng hữu Nam bảo tôi «Anh ra thông ngôn hầu cụ. »

— Sao anh không ra ?

— Tôi ra không được. Anh là người không đảng phái mới đúng là người thông ngôn. Anh phải khéo trình diễn ý kiến của cụ và khéo gợi ý kiến của dịch:

Tôi lại chỗ cụ Huỳnh và ông Morlière ngồi, vái cụ Huỳnh, bắt ông Molière, tự giới thiệu với y.

Tôi kéo một cái ghế con, ngồi né cạnh cụ. Cụ bảo tôi.

— Chẳng biết nói gì đây !

— Thưa cụ, con xin đề nghị là sau mấy câu qua loa hỏi thăm, chúc mừng, ta nên gợi xem Pháp có điều gì bất mãn thời cứ nói.

— Được !

Thế là tôi bịa ra mấy câu. Ông Morlière như được gãi vào chỗ ngứa, sau mấy câu cảm ơn xã giao về bữa cơm thân thiện, liền vào câu chuyện mà y chắc đã sắp đặt từ trước

Đại khái y nói là nước Pháp muốn hòa bình, muốn thân thiện với nước Việt Nam, như vậy hai nước sẽ lợi cả. Rồi y lặp lại thuyết mà giáo sư Paul Mus đã đem ra « thuốc » cụ Hồ và nhắc lại với tôi. Ấy là thuyết «liên hiệp » (Unionfrançaise) sẽ là một cái nhà có mặt tiền và mặt hậu. (Maison à double façade) : mặt tiền (façade atlautique) ở Châu Âu trông ra Đại tây dương, tức chính là nước Pháp, mặt hậu trông ra Thái bình dương (façade pacifique) tức là nước V.N. và hai nước phụ là Ai Lao và Cao Miên. Sự sáp nhập Nam bộ với Bắc bộ và Trung bộ sẽ do Quốc hội Pháp quyết định vì là thuộc địa của Pháp, không phải là đất bảo hộ.

Cụ Hồ đã hỏi vặn ông Paul Mus (chính ông Paul Mus đã nhắc lại với tôi) là cái nhà Liên hiệp pháp kiều tròn hay vuông ? (L'union francaise est une maison à double facade, oui, mais elle, sera ronde ou carrée, Paul mus lúng túng không biết trả nhời ra sao.

Cụ Hồ lại đã có dịp tuyên bố về Nam bộ La cochinchine c'est la chair de notre chair, c'est le saug de notre sang (Nam bộ đối với chúng tôi, tức là thịt và máu của một cơ thể) «Nous ne t'abandonn erons jamais» (không bao giờ chúng tôi bỏ đất Nam bộ).

Ông Paul Mus lường gạt sao được cụ Hồ ?

Ông Morlière lại nói rằng nếu hòa bình tái lập giữa nước Việt Nam và nước Pháp thời nhờ sự giúp đỡ kinh tế và văn hóa của nước Pháp, nước Việt Nam sẽ được giàu có và sẽ tiến mạnh về văn hóa sẽ là một nước đệ nhất ở bán đảo Đông Pháp và ở Đông Nam Á y còn dọa là nếu xẩy ra chiến tranh thời tai hại cho cả đôi bên, thứ nhất là cho nước Việt Nam.

Tôi nghe kỹ ông Morlière. Rồi tôi dịch cụ nghe, đại khái như tôi viết ở trên.

Cụ lúc lúc gật đầu, tỏ ra là cụ hiểu và cụ suy nghĩ. Rồi cụ hỏi tôi.

— Ông trả nhời đi.

— Thưa cụ, con đâu dám.

Cụ cười rồi bảo tôi.(Vẫn giọng lưỡi cổ tích, chỉ định lường gạt.Ông trả nhời ông tướng nầy rằng dân tộc Việt Nam muốn độc lập,thống nhất sống dưới chế độ dân chủ cộng hoà.Nếu nước Pháp hiểu như thế thời là nước bạn và dân tộc Việt Nam sẽ quên những sự không hay đã xẩy ra trong dĩ vãng».

Thế là hết đoạn đầu chuyện

Đến đoạn thứ hai ông Morlière không nói chính trị đại cương nữa, liền nói về những sự bất hòa thường xẩy ra giữa chính quyền địa phương của ta. Với quân đội trú phòng của Pháp. Và ông Morlière sợ rằng những sự bất hòa đó mà theo ý, phần nhiều do ủy ban địa phương gây ra, sẽ có thể tạo nên một không khí oán thù giữa quân đội và đôi bên. Điểm đó gọi là điểm đáng tránh.

Tôi dịch cụ Huỳnh nghe: mặt lạnh như tiền, và bảo tôi« Ông tự trả nhời vì tôi uối đủ rồi»

—Thưa cụ, con sẽ bảo là các vụ bất hòa, đưa đến súng đạn, là do Pháp gây ra trước. Chúng ta phải giữ trật tự một cách công bằng trong khi chờ một hòa ước rõ ràng, không thiên vị Pháp được.

và cũng không lấn Pháp.

— Ừ nói thế phải.

Tôi trả lời ông Morlière như trên tôi dẫn.Rồi tôi nói tiếp «Thưa Đại tướng tôi làm ở Ngoại kiều vụ tôi biết nhiều chuyện lắm.Tôi xin kể một chuyện cho Đại tướng nghe mà báo chí chúng tôi tuy biết mà không được đăng.

Nguyên là ở phố Đường thành có một cái nhà lầu một cửa trước.trông ra đường bên kia đường là một bãi đất trống có nhiều hầm trú ẩn đào hồi từ máy bay Mỹ ném bom Hà Nội,nhà lại còn có một cổng sau mở ngang qua một phố con

Nhà này là một tiệm hút thuốc phiện, một nhà điếm một sòng bạc. Các sĩ quan Pháp thường tới nơi giải trí, trong số đó có nhiều sĩ quan ở tỉnh về Hà nội nhân các ngày nghỉ. Chủ nhà này là một người đầm lai. Các con em độ mươi người Việt có, Tầu lai có mà Pháp cũng có.

(Xem tiếp trang 10)

Nhà thờ Hà Thủy Nhân danh đọc điếu văn trước huyệt giáo sư Nguyễn T... u Lâu

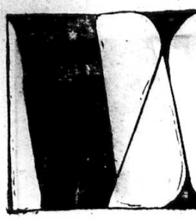

Nhạc Trẻ

Nửa đùa... Nửa thật.

THIÊN LÔI

Tường thuật lễ ra mắt của hội «kích động nhậu»

Như đã có lời thông báo cùng chư liệt vị tuần trước hôm nay T.L làm một màn tường thuật lễ ra mắt của hội kích động nhậu tổ chức ngày 13-8 vừa qua. Tuy ngày 13 là ngày mà Tây nó cho là ngày sui xẻo và tồi bại. nhưng cả hội đã vẫn vui vẻ khăn gói quả mướp lên đường như thườnng lệ

Đúng 5 giờ 30. Đại ký giả Bình Bụng Bự (B.B.B) vác xế Volswagen đến chở lũ cái bang lên đường nhậu nhẹt Hiện diện ngày hôm đó có những cái bang sau đây : T.L, Văn Hải, Văn Hà (nhóm nhạc trẻ), B.B.B và Tinh Hoa (nguồn sống), Tiến chinh (Spotlights), Le Dine (Startling Show) Rôbe Thành, Phùng Thuận (The Beats) Thuận 20, và năm bảy mống khác.

Cả bọn đến nơi thì sơn hào hải vị đã được dọn sẵn.. Ôi thật là thèm nhỏ rãi! Sau khi thay quần áo để mặc đồng phục quần xà lỏn, áo thun cả bọn đã ngồi bệt xuống đất để bắt đầu màn đớp hí. 15 phút đầu tiên, cả bọn cái bang đã tiêu thụ hết hai chai thứ dữ và phụ diễn bằng hải vị nghêu nướng bơ tỏi thơm tho cóc chịu được. Nhịp độ nhậu nhẹt gia tăng khủng khiếp, 5 phút sau đó thêm 2 chai nữa được vật ngã. Trước đó Đấng Tối.. thấp Thuận 20 (tên Thuận 20 được cả tòa báo Sống đặt cho một nhân vật của cái bang, với 20 cái xuân xanh. Nhân vật này sẽ xuất hiện vào tuần tới trong một truyện bằng tranh hay phải lạy!) và Rôbe Thành Boulow đã múa may quay cuồng như đang lên đồng, nhưng nhờ biết thân biết phận không sống thêm nên không đến nỗi gục ngã trên chiến trường. Nạn nhân đầu tiên là Đại ca sĩ Lê Dine sau khi làm nhảm ! hồidã quay lơ xuống đất và bò vào... phía hậu trường ! Nạn nhân thứ nhì là V. Hà đã xuôi hai tay khi nhảy như đồng cởn (chữ này mượn của ngài Tô Ngọc, môn đệ của gần 20 nhạc sư đại tài của nước Việt Nam Cộng Hòa) sùi cả bọt mép. Trông thật là thảm thương. Cả bọn hè nhau khiêng hắn lên ghế thoa dầu mở cho mà vẫn cóc tỉnh. Bọn cái bang tưởng, hắn «viên tịch» sợ hết hồn! «Đại bưng bass sĩ» Tiến chinh của Spotlights một lúc sau đó cũng tưởng đã «phiêu diêu nơi miền cực lạc» Vừa nằm vừa làm nhảm: Ta không say! Ta cóc say! Đất say đất cũng lăn quay trời say trời cũng đỏ gay ai cười» Chiến trường lúc đó đã đến hồi khốc liệt, mặc dù mới có món đầu mà bọn cái bang đã tiêu thụ đến 5,6 chai nằm quay lơ mẹ nó ra cả đất, bò lê bò càng trông thật là một thảm trạng tên nào còn tỉnh táo một tí thì xoa dầu cù là, dầu nhị thiên đường, bắt gió tơi bời hoa lá cho mấy nạn nhân đau khổ! Cho đến 10 giờ đêm mà 4 tên sau đây còn nằm dơ cu trên chiếu, trên ghế, trên giường:

Chính, Hà Le Dine và B.B.B. Tuy chưa đến món thứ 2 là bê thui (nhớ lại vẫn thấy nhểu nước miếng !) nhưng thấy cảnh tang thương trên nên chả còn tên nào cô can đảm đớp hít nổi nữa bèn sửa soạn tung cánh chim về nhà nằm cho nó phê phấn và phan phái ! Lần lượt 4 « tử thi » mặc quần xà lỏn, áo thun được tống lên xe chở về nhà, đi qua cầu chỉ sợ mấy thầy cảnh boóng nhận xét, tưởng là cả 4 viên tịch rồi thì bỏ bu ! Về đến nơi mới biết là có một nạn nhân mất tích : đó là Phùng Thuận (Beats) sau khi da da ngà ngà đã bỏ nhà ra đi mất dạng, kiếm mãi cũng chả thấy dâu cả. Sáng hôm sau mới biết hắn đã bò từ nơi nhậu nhẹt về tới nhà, tới cửa !

Thế là màn nhậu nhẹt đã chấm dứt ở đây, mặc dù có mấy tên ngất ngư hồn gần lìa dương thế mà vẫn hăng hái hẹn ngày tái ngộ cho đúng điều lệ của hội Kích Động Nhậu !

Batman Nhảy đầm và uỷnh kích động Nhạc

Quí vị con nít nào mà đọc cái tít trên chắc khoái tỉ lắm đấy nhỉ ! Từ trước đến giờ toàn là Batman uỷnh lộn, bắn lộn chứ làm chó gì mà có cái vụ Nhảy đầm và uỷnh kích động Nhạc. Thế mà có thật đấy! kể từ tuần tới Bách Me (Batman) sẽ xuất hiện trên trang Nhạc Trẻ này qua một truyện bằng tranh hay phải lạy. Truyện bằng tranh này có một cái tít hấp dẫn và hợp thời trang hết chỗ nói, đó là: Bách Me à Go Go, trong truyện này Bách Me sẽ nhảy đầm loạn xà ngầu, khầy đờn um xùm ngoài ra cũng vẫn có những màn Bách Me uỷnh lộn, bắn nhau chí choé chạy xe hơi như điên. Tuy từ nay T.V cóc có Batman nữa thì hàng tuần đọc trang Nhạc Trẻ để xem Bách Me nhảy đầm và uỷnh kích động nhạc cho đỡ ghiền vậy. Truyện bằng tranh Bách Me à Go Go này do Đại ca sĩ kiêm họa sĩ vẽ với và thêm mắm thêm muối. «Đại Ca Sĩ» này hiện nay đã giải nghệ hát hỏng đờn địch rồi không còn hát với The Starling Show nữa và «đại ca sĩ» đã mỏi cổ, hết hơi khan tiếng rồi, nay quay về vẽ lại rai ở đây, các quí vị nhớ đón xem đấy nhé! Trong truyện này có mặt đủ hết các quái nhân của K.Đ.N Saigon miễn kể tên ra đây, đọc sẽ biết ngay. Kể từ kỳ thứ ba sẽ xuất hiện ông bạn bé bỏng của Bách Me là Ru Be, Sáu Nhỏ sẽ cùng với Bách Me phiêu lưu khắp các hang cùng ngỏ hẻm.

Liên lạc với Trường Kỳ và Trang Nhạc Trẻ :

— Thư tín 43 Nhật Tảo Cholon

— Trực tiếp: 86 Trương công Định Saigon.

— **CẦN**: The Blue Stars hiện cần một bạn gái biết sử dụng piano để chuyền qua Orgue khi cộng tác với các Clubs muốn biết thêm chi tiết xin hỏi Nhạc sĩ Nguyễn Ngọc 29/3 bis Phạm đăng Hưng Đakao.

★ NHẠC HAY ★

Somebody To Love

— The Jefferson Airplane

When the truth is found to be lies
And all the joy within you dies
Don't you want somebody to love
Don't you need somebody to love
Wouldn't you like somebody to love
You better find somebody to love
When the garden flowers
They are dead
And your mind
Your mind is so full of bread
2) Don't you want somebody to love
Don't you want somebody to love
Wouldn't you love somebody to love
You better find somebody to love
Your eyes I say your eyes
May look like his
3) But in your head
I'm afraid you don't know
Where it is
Don't you want somebody to love
Don't you want somebody to love
Wouldn't you like somebody to love
You better find somebody to love
Tears are runnin
All around and down your breast
And your friends baby
They treat you like a guest
Don't you want somebody to love
Don't you need somebody to love
Wouldn't you like some body to love
You better find somebody to love.

GROOVIN'

— The Young Rascals

Groovin on a Sunday afternoon
Really couldn't get away too soon
I can't imagine any thing that's better
The world is ours
Whenever we're toghetther
There ain't a place
I'd like to be instead of
Groovin' down a crowded avenue
Doing anything we'd like to do
There's always lots
Of things that we cou'd see
We cou'd be anyone
We'd like to be
And all those
Happy people we cou'd meet
Groovin' on a sunday afternoon
Really cou'dn't get away too soon
No No No No
We'll keep on spendin'
Sunny days this way
We're gonna talk and
Lawaht our time away
I feel it coming
Closer day by day
Life wou'd be ectasy
You and me endlessly
Groovin' on a Sunday afternoon
Really cou'dn't get away too soon
Groovin ah ha groovin'

NHẠC TRẺ TRƯỚC NHỮNG THÀNH KIẾN XẤU

HAY LÀ ĐỂ TRẢ LỜI BÀI BÁO : « TẠI SAO TÔI CÓ THÀNH KIẾN XẤU VỚI KÍCH ĐỘNG NHẠC » CỦA ÔNG T.N.

● KÍCH ĐỘNG NHẠC CÓ PHẢI LÀ NHẠC « ĐỘNG CỞN » ?

(Tiếp theo)

Của TRƯỜNG KỲ

Và tiếp theo đó, như để biện minh cho cái tính cách khách quan của mình, ông TN lại lôi tới ông em họ ra. (Thật đau khổ cho ông em này quá!) vì ông này có chơi trong một ban KDN, lôi ông em này ra với mục đích là chuyển từ đoạn «ca tụng thân xác» mình sang một mục khác. Đó là đoạn ông TN đã kích những vũ điệu mới như : Twist, Surf. Jerk... mà ông cho rằng những vũ điệu này quá tối tân, quá động cởn v.v. và không biết vì vô tình hay cố ý ông TN đã cho người đọc có cảm tưởng rằng những vũ điệu mới chỉ dành riêng cho lớp choai choai, lớp con nít. mà ông không biết rằng ngay cả ở lớp người lớn, người «cụ» cũng nhảy những điệu vũ này như diên dấy chứ; bỏ ra ngoài việc này, chúng tôi muốn nhấn mạnh đến điểm: ông TN cho rằng những điệu nhảy này động cởn dâm dật và ông TN đã diễn tả lại cái sự động cởn, dâm dật ấy bằng những tiếng thật «dẹp» như cái đít thì ngoáy, thì «nắc nia nia» hay «sàng sảy» liên hồi (nguyên văn), là một người «chậm tiến» (ông T N tự nhận như thế) Chắc ông TN hiểu rõ về cái điệu vũ xưa như : Tango, valse v.v. Ông T.N hẳn đã biết những bước bay bướm của Tango, mà chúng tôi vì không được rành rẽ lắm về môn này nếu không biết giới chuyên môn kêu chúng là gì, vậy ở đây chúng tôi xin phép ông T.N cho chúng tôi tạm mượn cách diễn tả của ông để tả lại những bước này :

Đó là những bước «nẩ ngón cọ bộ phận» bước «vừa đè lại vừa xoay» bước «sát trên nhúng dưới» v.v mà khổ nỗi những bước này lại được các ông, các bà già ôm nhau hơi kỹ Vậy thì, hỏi ông T.N ôi : có lẽ tụi trẻ chúng tôi phải bỏ hết những vũ điệu mới để làm một màn «lá rụng về cội» mất thôi, vì nó sướng quá, khoái quá ông T.N á, chứ cứ đứng rung rụng, lắc lắc mà xa cả cây số thì chán lắm hẳn ông T.N cũng đồng ý với chúng tôi như thế chứ ?.

Đến đây chúng tôi rất lấy làm một sự đau buồn khi phải «bươi móc» ra đây một câu viết của ông T.N cũng chỉ vì chúng tôi, những con dân Giao chỉ thân mến. Giao chỉ hoàn toàn trăm phần trăm như ông T.N đều hay có cái tính dai dẳng như cuộc chiến tranh của nước chúng ta vậy. Ông T.N ơi, tại sao ông đã là một Đại ký giả rồi mà ông còn có thể viết một câu văn «văn bất thành cú» như thế này sao:

Nhưng riêng có món KĐN thì quả thực một khi đã không chơi cho xôm thì thôi, chứ khi đã chơi cho xôm thì đố có «món nhạc khí» nào râm rĩ cho bằng nó».

Quả thật. ông đã làm một đường so sánh trịch thượng rầy rồi đấy ông T.N ạ. ông đã lấy nguyên cả một bộ môn về nhạc mà so sánh với một nhạc khí, thì có khác nào lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Kế đó ông T.N viết tiếp : Và cũng vì thế mà người ta thường thấy cái cảnh huyên náo, vô trật tự mà tôi đã tạm tả ở số trước trong những boum, những Sunpnise Paarty những bal de famille..

Ông T.N đã nói rất đúng, vì những cuộc vui tương tự do giới trẻ tổ chức mà cứ im lìm êm ru bà rù thì còn gì là vui vẻ trẻ trung nữa, chúng tôi là giới trẻ sự huyên náo rất hợp với tâm hồn trẻ trung và hăng say hoạt động của chúng tôi, chúng tôi không thể nào sống trong một không khí im lìm, đều đều và dầy khách sáo được Những cái huyên náo và vô trật tự ấy theo ông T.N thì đối với chúng tôi đó là những cái hồn nhiên và cởi mở nhất. Chúng tôi và ông T.N ở hai lứa tuổi quá cách biệt, cách biệt ít nhất cũng trên 10 năm, trên 10 năm đó chắc chắn rằng quan niệm và tư tưởng cũng quá khác biệt rồi.

Ở một đoạn sau đó, ông T.N viết : « Nhưng có điều mà người ta dù muốn dù không cũng phải nhận thấy là khi mà cuộc sống thác loạn của thanh niên nam nữ gia tăng thì kích động nhạc cũng phát triển cùng chiều ». Như thế chứng tỏ ông TN lại tự mâu thuẫn một lần nữa : Trong khi gán cho kích động nhạc là thác loạn, là động cởn vv... thì chính bây giờ ông TN lại cho rằng khi mà cuộc sống thác loạn của thanh niên nam nữ gia tăng thì KĐN cũng phát triển cùng chiều », như thế chứng tỏ là KĐN chỉ là hậu quả của cuộc sống thác loạn chứ không phải là nguyên nhân sinh ra cuộc sống thác mà ông TN đã kết án nó.

Ông TN lại còn viết : « chơi nhạc để làm cho tâm hồn mình thư thái hoặc cao cả hoặc cao cả thêm lên thì à điều rất tốt, nhưng nếu cũng món nhạc đó mà nó làm cho mình chỉ muốn nổi loạn, muốn đập phá, nó xui khiến mình móc ví tiền của ông già để đàn đúm láo lếu, thì thà tìm thứ khác mà giải trí còn hơn ». Cái thành kiến nặng chình chịch chứa sẵn trong đầu óc ông TN đã khiến lúc nào ông cũng nghiêng về một phía xấu của nó, mặc dù trong mấy đoạn trên ông đã cho biết là bất cứ trong giới nào cũng có kẻ xấu người tốt. Bây giờ đây đè nặng bởi cái thành kiến xấu ông TN chỉ dùng tư tưởng một chiều để nhận định về KĐN mà kết luận một cách tổng quát đó là « món nhạc » làm cho mình muốn « nổi loạn ». « đập phá » và « móc ví tiền của ông bà già ». Không phải chúng tôi phủ nhận những điều đó mà trái lại còn công nhận là đằng khác : công nhận những cái xấu ấy của KĐN mà vẫn bênh vực vì may thay đó chỉ là một số ít, thuộc loại « con sâu làm rầu nồi canh. Nếu mà đó là những cái xấu chung, của tất cả giới KĐN thì đã phải có rất nhiều người lên tiếng đả kích chúng tôi chứ không phải riêng gì ông TN với mơ thành kiến nặng như chì. Và cũng may thay số người đả kích chúng tôi càng ngày càng giảm bớt và chắc là chỉ còn sót lại một mình ông TN là người đả kích chúng tôi kịch liệt, hăng hái và dữ dội nhất. Lý do chính yếu khiến ông chưa ý thức được như những người khác chỉ là vì ông TN chả biết một tí gì về KĐN cả như chính ông tự nhận ! Vì vậy ông TN đã đả kích một cách quá khích, mặc dù ông đã tỏ ra 1, 2 lần ôn hòa nhưng sự ôn hòa đó ông TN đã cố tình tạo ra để làm bình phong cho sự quá khích của ông.

Một điều nhầm lẫn nữa của ông TN đã được thể hiện qua câu sau : « Kích động nhạc nếu tôi không lầm thì cũng là một trong số những món dễ bắt chước nhất ». Nếu mà cứ lấy cái trường hợp « ông em kích động của tôi tập nhạc bằng cách vặn dĩa hát rồi gãy đàn múa trống sao cho giống in ngoại quốc » để cho là K.Đ.N dễ bắt chước thì quả là thiển cận cái trường hợp đó đối với giới K.Đ.N chúng tôi không có một tí giá trị gì trái lại còn bị gạt bỏ. kể cả cái trường hợp « học trống để chơi như những ban nhạc kích động mà người ta thấy nhan nhản thì chỉ một tháng là vi vút lắm rồi » (những chữ trong ngoặc đều là của ông T.N) thì đối với chúng tôi cũng hoàn toàn vô giá trị, và chỉ có những kẻ ngu si dần độn mới làm như vậy. Nếu ông TN cho là học trống đã vi vút lắm rồi thì một ngày nào đó chúng tôi mong sẽ được thưởng thức cái vi vút ấy, vì nó dễ bắt chước quá mà. Nếu nói là dễ bắt chước thì bất cứ trong ngành nào cũng có thể tự cho mình là có thể bắt chước được nếu lấy bề ngoài của cái ngành mà mình cho là dễ bắt chước. Vấn đề đặt ra ở đây là bắt chước như thế nào, bắt chước cái hay hoặc dở? Trả lời được câu hỏi trên tự nhiên người ta thấy nhận xét cho K.Đ.N là «dễ bắt chước» của ông T N nó quá chủ quan và chỉ là một nhận xét hời hợt bề ngoài của một người chẳng hiểu gì về K.Đ.N.

Bàn về âm sắc của nhạc khí ông T.N viết: «Cái âm sắc của K.Đ N nó nó lôi cuốn con người ta động cởn, nó kích thích gân cốt cũng như cuống họng người ta không, điều đó không cần phải mô tả lại». Ông TN nói đúng. KĐN kích thích lắm chứ vì cũng như bất cứ loại nhạc nào cũng đều phát sinh ra một sự kích thích riêng. Ngày xưa các cụ ta có đàn cò đàn nguyệt, hoặc tam thập lục, vv... Những nhạc khí này dĩ nhiên là cũng kích thích được các cụ ta nhưng các cụ với những quan niệm của những năm xưa cũ để giữ cái sự kích thích âm thầm mà không bộc lộ vì bị gò bó bởi những quan niệm cổ; Ngày nay với một trào lưu tư tưởng mới, thanh niên đã có dịp bộc lộ những gì mà họ muốn bộc lộ. Nếp sống cởi mở đã lôi cuốn họ, đã khiến họ tự nhiên hơn chứ không bị bó buộc chặt chẽ như trước. Kích thích bởi K Đ N có lẽ họ thấy tâm hồn thơi thới qua những nhạc phẩm êm đềm (nhắc ông T N là không phải bất cứ nhạc phẩm K.Đ.N nào cũng là la hét giựt gân có lúc cảm thấy náo nức tưng bừng và sống động qua những nhạc phẩm mang cùng tính chất. Thoát khỏi sự gò bó của những quan niệm cũ, họ đã bộc lộ bằng cử chỉ và điệu bộ, điểm này không ai có thể trách cứ họ được, trừ những người có đầu óc nông cạn. Nông cạn và chủ quan cũng như câu sau đây của ông T. N : « Một khi tôi chưa thưởng thức được cái hay của những bản nhạc hò hét đó thì tôi vẫn coi đó là những cái gào vô tổ chức ».

Đoạn kế tiếp ông T. N nói về vấn đề « Giá Trị và thị hiếu. » đại ý ông cho là « cái thị hiếu và cái giá trị là 2 cái khác nhau » và đưa ra thí dụ : « một tác phẩm bán chạy chưa chắc là một tác phẩm siêu việc, một cuốn phim lôi cuốn nhiều người đi xem chưa hẳn đã là một cuốn phim giá trị ». Đúng

(Xem tiếp trang 10)

Mini - Love và con gái Saigon

(Tiếp theo)

Những người con gái kiểu Josée, Dominique ở Saigon không phải không có, nhưng chỉ là thiểu số. Ngay cả cái số phiếu lưu và sưu tầm những mối tình mini cũng không phải là do thái độ của họ. Có thể nói, họ bị dồn vào cái thế phải chấp nhận những mối tình mini đó thì đúng hơn là họ có một quan niệm triết lý sống theo kiểu hưởng thụ cảm giác của những giây phút hiện tại ngắn ngủi nhưng chắc chắn.

Những mối tình mini của thanh niên Pháp mang màu sắc triết. chất hiện sinh đã được pha vào cùng với một xã hội cuồng dật làm bối cảnh và đồng lõa. Những mối tình lẹ như nốc xong một ly Whisky, hút xong một điếu thuốc, cởi xong chiếc Jupe!

Đúng hơn, những hoàn cảnh đặc biệt của VN đã đầy họ, những người con gái Saigon vào những mối tình mini. Những mối tình mini thường chỉ đem lại một sự giả dối, hời hợt, đau khổ, nếu không nói là một đôi khi mang lại những hậu quả tai hại cho những người con gái Saigon, như sự phá thai để bảo vệ danh dự, tự tử, hay mang ! bệnh tai hại là nghi ngờ, chán ghét căm thù đàn ông.

Những nguyên nhân nào đã đưa tới sự phát triển của kiểu ái tình đó?

Trước hết. nguyên nhân tạo nên những mối tình mini tại đây và bây giờ là chiến tranh Chiến tranh đưa tới một bất ổn, một đứt đoạn và một đổ vỡ. Chỉ một cái giấy gọi nhập ngũ nhỏ bé, chỉ một viên lạn tí xíu xuyên qua đầu, chỉ một sự thuyên chuyển đi xa vùng người yêu. Thế là tình mini, giản dị như thế đấy! Những đứa con gái thất tình, những đứa con gái chán đời, những đứa con gái phụ bạc, những đứa con gái bỏ nhà đi bán Bar những đứa con gái mất trí trần truồng sau những chấn song của phòng nhốt những người điên, những góa phụ trẻ đẹp với tình cảm hóo mòn từng ngày. Đó là những hình ảnh đau thương của chiến tranh đối với những người con gái và đó cũng là những hậu quả của những mối tình mini. Những kẻ sắp yêu nhau, khi nghĩ tới chiến tranh thường có hai thái độ : một là leo thang ái tình thật lẹ rồi cũng rút lui thật lẹ. Hai là phải triệt để giữ chính sách mini, nghĩa là không để mình xa lầy trong tình yêu. Họ coi người con trai như một người anh để đi chơi cho đỡ cô độc, cho cuộc đời đỡ vô lý bi đát. Họ không dám đi xa hơn chiếc hôn. Và chiếc hôn mới là biên giới cuối cùng rồi! Nếu đi xa hơn, đi sâu hơn nữa, người con gái sẽ phải chịu một hậu quả thiệt thòi và tai hại đó là phải phá thai trong âm thầm và phá thai sẽ đem đến một sự mất quân bình trong tâm hồn họ. Điều này lại còn tai hại hơn chính sự phá thai. Nhưng trong trường hợp này họ không thể làm gì hơn.

Nguyên nhân thứ hai và cũng là nguyên nhân quyết liệt đó là TIỀN. Tiền không mang lại hạnh phúc thật sự nhưng ít nhất nó làm cho hai kẻ yêu nhau lấy được nhau ! Và như thế, họ không phải kéo dài cái tình trạng mini suốt cuộc đời. Nhưng tìm ra tiền để đoạn tuyệt với những mối tình mini không phải một chuyện giản dị. Muốn chấm dứt tình trạng mini sơ sơ, người con trai phải bỏ ra năm bảy chục ngàn để hai họ đớp hít, « đớp hít » một cách rất qua loa, rất nhân đạo thôi ! Đứa con trai lại phải lo giấy tờ hợp lệ tình trạng quân dịch bởi vì ở xứ Giao Chỉ phải yêu nước trước rồi mới được yêu đàn bà con gái sau ! Hắn lại còn phải lo có một chỗ ở tạm gọi là cái nhà, hay cái phòng thì đúng danh từ hơn, rồi còn tiền ăn, uống, quần áo cho vợ, tiền đèn tiền nước, tiền mắm tiền muối, tiền và tiền. Với một số lương sáu bảy ngàn, với vật giá càng ngày càng gay go. hắn làm gì được ? Chỉ có một câu trả lời, Không ái tình hoặc ái tình mini. Tuy nhiên cũng có những kẻ uống thuốc « liều », mua hụi để lấy vợ, và cứ như thế ái tình tụt thang vì mỗi tháng vợ phải nhăn nhó xén lương chồng trả nợ. Nhưng rồi cũng xong. Trời sinh voi trời sinh cỏ mà, các cụ ta thường dạy thế. Nhưng tôi không đồng ý với các cụ nhà ta một tí nào cả vì các cụ quên là cỏ có thứ xanh, cỏ khô. Tôi thì khoái chọn cỏ xanh hơn ! và vì vậy, khi chưa có đủ điều kiện tôi đành đau khổ chấp nhận những mối tình mini còn hơn ăn cỏ khô !

Nguyên nhân thứ ba là chưa có một cuộc cách mạng xã hội về vấn đề hôn nhân tôi muốn nói đến sự giản dị hóa hôn nhân. Cho tới nay, mặc dầu các cụ ta gọi là thông cảm cho «đời trẻ» lắm, nhưng chưa đủ. Dân ta còn quá ràng buộc với những phong tục mà tôi có thể gọi là giết chết tuổi trẻ một cách gián tiếp âm thầm. Chừng nào chưa giản dị hóa được vấn đề này, còn có những vụ ái tình leo thang trước đám cưới, còn có những vụ lấy nhau được vì trước một sự đã rồi Và nhất là còn sự phát triển các kiểu ái tình mini. Nếu đứng trên phương diện quyền lợi quốc gia mà xét thì mỗi một kẻ độc thân có thể bị kết án là một kẻ phản bội dân tộc Trong 20 năm chiến tranh liên tục, mỗi tuần có trên dưới một ngàn thanh niên phải gục ngã để tiêu xài cho chiến tranh này thế mà thanh niên nam nữ không có hoàn cảnh để kết hợp với nhau chung lưng sản xuất những đứa nhỏ thay thế cho những đàn anh đi vào lòng đất. Thật là một tủi hận cho Mẹ Việt Nam, thật là một đại họa cho tổ quốc trong tương lai. Cán cân sinh và tử có thể nói quá lệch trong những năm gần đây. Và bi đát hơn nữa là không biết chiến tranh này đến bao giờ mới chấm dứt để cho thanh niên nam nữ có hoàn cảnh, có thì giờ để «sản xuất» nhưng thanh niên tí xíu cho quốc gia. Chúng tôi đòi hỏi chính phủ dân cử tương lai phải lưu ý tới vấn đề này bởi nó là sự sinh tử, sự tồn tại của nước này. Phải có ! cuộc cách mạng xã hội thực sự hay ít ra một sự khuyến khích giản dị hóa hôn nhân. Nếu không nhân lực trong tương lai sẽ cạn, trong khi đó lò sản xuất nhân lực không cung cấp nổi cố nhu cầu. Chúng tôi mong mỏi sẽ được thấy một ngày nào đó, trên trang sau của các báo, số tin mừng nhiều hơn tin dăng cáo phó của các chiến sĩ bỏ mình vì nước !

Nguyên nhân thứ tư là các bạn gái, đa số chưa đặt trúng vị trí của mình trong vị trí của một quốc gia đang trong hoàn cảnh chiến tranh. Tôi muốn nói họ đòi hỏi quá mức ở người con trai. Thực tế có nhiều cô không dám đi chơi với người yêu trên một chiếc Solex, hay cùng người yêu dạo chơi bằng xe đạp như các thanh niên thiếu nữ Thụy Điển Đan Mạch và Đức. Họ quá để ý tới những người chung quanh, họ đã không dám sống thực với những gì mà họ có.

Họ cố gắng đi tìm một thanh niên tương đối lý tưởng, phải chỉ tương đối lý tưởng thôi.

Chính vì còn nghĩ tới một tí lý tưởng thôi mà họ đã phải dấn thân và nhiều khi « hiến thân » trong những cuộc phiêu lưu tình cảm trên đường đi tìm cái lý tưởng tí xíu đó! Kết quả, họ đã bị những kẻ xung quanh chi phối hơn là chính họ tự tìm cho mình một con đường sống một lối thoát tình cảm. Họ đã tự lừa dối mình và họ đã phải nhận lấy một thất bại trong đời, bởi trong lúc đi tìm người thanh niên lý tưởng tuổi trẻ cũng qua đi, thật mau. Và khi họ đã gần tới mức 25 hoặc 30 tuổi, họ cuống cuồng, tranh đấu với thời gian trong tuyệt vọng.

Kết quả cuối cùng: Tiếp tục ái tình mini, lấy chồng hết gần nhưng có tiền, hoặc là « sở vậy » . Sự đòi hỏi của họ đã làm những người con trai chùn bước khi muốn tiến tới hôn nhân.

Và như thế cả đôi bên sẽ lại phải tiếp tục con đường ái tình mini đầy chán chường. Tuy tự do và nhiều cảm giác khoái lạc.

Để kết luận, ta thấy đa số tuổi trẻ Việt nam không có ái tình hoặc có chỉ là những ái tình mini, thứ ái tình lai rai không định hướng, không ngày mai, thứ ái tình chỉ mang đến một sự bất ổn, một bất mãn trong tâm hồn và đó là một bi đát, bi đát không kém bộ mặt bi thảm của chiến tranh hiện tại.

NHẠC TRẺ THƯ TÍN

— T. HƯƠNG (Trần Hưng Đạo): Anh đã chuyển thư của Hương tới The Spotlights rồi. Chắc là các anh ấy sẽ gởi cho Hương hình đấy Hương cứ chờ nhé. Muốn có đầy đủ hình ảnh về các ban nhạc Hương liên lạc với địa chỉ: 86 Trương công Định Saigon . Chờ thư Hương.

— L. ANH và DIỆU ÁNH (Saigon): Được tin các bồ đậu mừng quá đi. Nhớ cho ăn khao lè lẹ nhé. « Lính cũng gởi lời mừng các bồ, «ông» gì cũng gởi lời hỏi thăm đấy. T.Ch (Spotlights) không thích Nhung Nhung gọi hắn «bé bỏng dễ thương» đâu nhé, mến.

— Đ.T. HOA (Đalat) . Rất tiếc không thể gởi ảnh ban nhạc đến các bạn ở xa được. Mong Hoa thông cảm. Tin lấy vợ hoàn toàn thất thiệt, nếu hắn lấy thì phải cho mọi người biết chứ. Mong thư Hoa

— Trả lời chung một số đông các bạn trẻ muốn có hình về « Đ.H. Nhạc trẻ sống »: Chúng tôi rất tiếc không thể gởi ảnh đến các bạn ở xa được. Mong các bạn thông cảm.

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

XỨ NÓNG

TỪ KẾ TƯỜNG

Nguy bước xuống xe, những người phu xích lô chạy tới. Giờ phút này chàng chỉ mong có những lon nước dội từ đầu xuống chân cho ướt hết phần da thịt đang bốc nóng nên không buồn trả giá mặc dù con đường từ đây về đến nhà Thương rất xa, lại khó đi, một cơ hội để cho người phu xe nói khó đòi giá cao. Nguy gật đầu một chiếc, người đàn ông đẩy xe trờ tới trước mặt chàng. Nguy bước lên ngồi dựa ngửa, hai chân bắt tréo vào nhau. Chiếc va ly được người đàn ông đặt lòn phía dưới chân. Tiếng chuông bấu kính koon, kính koon dọn đường. Nguy lấy kính ra khỏi mắt rút khăn mù soa lau sơ bụi rồi đeo trở vào. Đồng hồ tay chàng chỉ hai giờ rưỡi. Nguy thầm tính độ xa của con đường và những nơi chàng sẽ phải đi qua. Bắt đầu từ bến xe Nguy quẹo ra con đường lớn chạy vòng qua bờ hồ, sang ngả tay mặt, bên kia là phi trường chạy thẳng đến dinh tỉnh trưởng. Quẹo trái vào con đường lớn nhất của tỉnh lỵ có ngôi trường Thương đang theo học, xong rẽ ngả khác về hướng chợ chạy, qua cầu, nhà Thương bên kia sông, lẫn trong vườn cây. Ngôi nhà ở địa thế trũng thấp, cây cầu xi măng bắc trên ao nuôi cá nối liền sân ngôi nhà với mặt đường phía trên. Và con đường lúc nào cũng im vắng đó chạy xuôi theo dòng sông lẫn giữa những thân cây to lớn đâm ngược về hướng chợ. Thương đang làm gì? Nguy bắt đầu thấy xao xuyến trong lòng, mấy năm rồi không về hẳn đã có bao thay đổi. Nguy lấy thuốc châm hút, que diêm được dấu kín trong bàn tay úp lại một cách trịnh trọng, thế mà quẹt gần hết một hộp diêm điếu thuốc mới bắt đầu bén lửa. Người đàn ông cắm cúi đạp xe, Nguy dòm sang bên thấy cái bóng ngắn của ông ta nhảy nhót trên đường. Nắng chói chang trước mặt mặc dù xe đang chạy vào con đường lớn rợp bóng cây.

— Thầy hai ở Saigon mới về ?
— Sao ông biết.
— Trông thầy bỡ ngỡ lắm.
— Tôi mà bỡ ngỡ...

Nguy cười khanh khách, điếu thuốc trên môi lóe lửa một phần nào mệt nhọc đã tan theo hơi khói, và giờ đây Nguy có đầy đủ sáng suốt để len lỏi vào tình cảm như một dòng nước len lỏi vào kẽ đá. Tình cảm của người trở về sau bao năm, nó được dàn trải bình thản dưới kia, một con sông dâng đầy nước. Nguy nghe như có một cơn gió mát từ dưới đó bốc lên, thổi vào hồn, dáng dấp của một xao xuyến được vẽ ra bằng đường nét gãy gọn, rõ ràng nhất.

— Saigon yên không thầy?
— Yên như giặc
Người đàn ông lặp lại câu nói của Nguy rồi tươi cười
— Nói cho đúng ra lúc này ở đâu cũng yên như giặc cả
— Thầy nói chứ ở Saigon vẫn hơn.
— Hơn ở cái chỗ nào?
— Ở cái chỗ dễ ăn dễ sống, nghe mấy người trên đó về nói ở trển kiếm ăn được lắm, chạy xe, đi làm cho Mỹ

— Chạy xe thì có thể chứ đi làm cho Mỹ xưa rồi, vả lại cũng chưa chắc không biết thất nghiệp chết đói lúc nào
— Thầy không đùa chứ?
— Tôi đang chán nản bỏ về đây
— Nghĩa là thầy đang thất nghiệp.
— Không
— Thầy buồn về chơi
— Không
— Nhà thầy ở dưới này ?
— Cũng không
— Vậy chứ là cái quái gì ?
— Không là cái gì hết.
Nguy người ngả ngửa trên xe. Người đàn ông đạp chậm lại dòm Nguy dáng ngạc nhiên. Một chốc ông ta tươi cười đạp xe nhanh trở lại.
— Thầy về thăm vợ mới cưới.
— Không tuốt tuột.
— Vậy chắc thầy điên.
— Cũng gần như vậy

Người đàn ông hết cười được, đôi mắt mở lớn miệng há hốc, ông ta cố sức đạp xe nhanh lên cầu, Nguy phì cười dáng chừng ông ta đang lo sợ chở phải trên xe một người điên. Nguy giật mình, chàng có thể là một người điên lắm chứ. Đầu tóc bù xù, quần áo xốc xếch bám đầy bụi đất, mặt mũi bơ phờ. Đi giữa trưa nắng như thế này.. Chàng nhìn lại người đàn ông đạp xích lô, ông ta đạp gấp rút có vẻ lo sợ thực tình.

Thời đại này rất dễ bị hiểu lầm là người điên nếu như mình sống không hòa hợp với mọi người. Cái không khí phải sống bây giờ là cái không khí trộn lẫn, được coi như những tiết tấu của thời trang bản hợp ca ấy nếu như Nguy không đứng chết mỏ vào Micro thì chàng là người lạc điệu, bơ vơ giữa muôn người thưởng ngoạn, từ đó dẫn chàng đến sự nhìn ngắm điên rồ của kẻ khác. Nguy biết chàng đã điên từ khi tao tuyên bố với các bạn đồng nghiệp và biết chàng điên nặng hơn từ khi có quyết định về đây. Tạo đã nói với Nguy : Cậu nên vào nhà thương điên mà dưỡng trí thì hơn đời sống bên ngoài này không phải là đời sống của cậu. Nguy không nói gì chỉ cười cười. Thật ra chàng cũng thấy mình lạc lõng quá giữa đám bạn bè nhưng biết đâu bạn bè cũng đã đang điên như chàng nhưng vì điên theo một lối khác nên họ chưa nhận ra. Xuyên đã nói với Nguy khi chia tay ở lớp học :

Chúng ta cùng điên trong xã hội, nhưng là người điên biết được mình điên.

Xe đổ dốc, quẹo vào con đường vắng. Ngôi nhà Thương hiện ra dưới vườn cây. Ngôi nhà từ lúc đặt chân đến với Nghi nó đã mang từ lâu rồi cái vẻ thâm u lạnh lùng như một ngôi nhà bị bỏ hoang từ lâu đời và đầy truyền thuyết. Nguy ra hiệu cho người phu xe dừng lại.

— Bao nhiêu ?
Nguy chờ cho người phu xe đem va ly xuống đặt trên lề đường mới móc tiền trả.

— Tôi biết ngay thế nào ông cũng đập tôi mà.
— Dạ thầy hai thông cảm đường trời nắng xa
Nguy xua tay.
— Thôi cám ơn. Nếu có thể ông rung chuông giùm đi
— Chi vậy thầy
— Để họ biết có người ngoài này

Người đàn ông bóp chuông kính koon một hồi xong dắt xe qua bên kia đường đạp ngược lên dốc cầu. Nguy đứng lơ đãng nhìn sang rạp chóp bóng phía bên kia con đường chạy song song với dãy quán giải khát trên bờ sông Tấm bảng lớn quảng cáo một phim Ấn Độ có hình một cô gái đeo khoen ở lỗ mũi, bên cạnh có con rắn to lớn đang phùng mang ngóc đầu lên cao. Các quán giải khát giờ này thưa người, vì khách hàng chỉ đến vào buổi tối khi mặt sông đen ngòm hút dưới sâu. Nguy quay nhìn vào trong vườn cây

Nghi đang cầm trên tay một quyển sách vừa đi len lỏi qua những bụi cây um tùm. Nguy đưa tay ngoắc và đứng yên chờ đợi.

— À, tưởng ai, sao cậu về không có điện tín?
— Điện tín làm quái gì, cậu lúc nào cũng quan trọng
— Quan trọng chứ sao không, cậu cứ nhớ lại đi, mấy năm rồi còn gì
— Ừ thì mấy năm thật nhưng tôi hãy còn sống và đang đứng trước mặt cậu
— Tôi đã quên cậu chứ, hôm nay mới nhớ ra
— Điều đó không có gì, tôi như một kẻ giang hồ
— Không, cậu như một cánh chim chứ, và hôm nay cánh chim bay mỏi rồi
— Hay, cậu nói nghe hay

Nghi mở cửa và nhường lối cho Nguy. Chàng cúi xách chiếc va ly bước vào. Nghi dòm dòm rồi đóng trái cửa lại, tiếng chốt cửa rỉ sét kêu ken két phía sau lưng Nguy.
— Cậu ốm và tiều tụy nhiều quá
— Tôi về đây không phải để nghe cậu nói tới sức khoẻ. Mập hay ốm có cần quái gì về cái sự về đây của tôi.
— Chúng ta thì không cần nhưng với Thương nó rất cần. Không khéo cậu lại bị trách.
— Tôi rất vui lòng nghe Thương trách, đó là một sự lo lắng tất nhiên trong tình yêu.
— Chưa chắc Thương nó còn yêu cậu vì cậu đi từ đó bặt tin luôn.

Hai người không có gì để nói à:
— Cậu tưởng tôi còn con nít sao?
— Cậu không là con nít nhưng cần phải con nít trong tình yêu.
— Thương có nghĩ như cậu không?
— Con gái thường như thế.

— Thương của tôi, khác.
— Của tôi, cậu nói nghe mà cảm động.
Nguy đã đặt chân lên thềm, Thương ngồi đan áo ở ghế bành:

— Anh mới về.
— Ừ mới về. em có gì khác?
— Em cũng như xưa, có khác là em đã lớn
— Ừ, em lớn hơn anh tưởng em lạ quá.
— Anh ốm và tiều tụy

— Có sao không ?
— Không, em cảm động một chút thôi.
— Em không vui khi thấy anh về à?
— Vui lắm chứ nhưng phải bằng cách nào ?

— Em lớn quá, em lạ quá.
— Tháng này em lên cân ăn nhiều, ngủ dậy trưa.
Thương dừng tay đứng lên khỏi ghế. Nguy để chiếc va ly xuống đất quẹt mồ hôi.
— Trời nóng. sao anh lại về giữa trưa nắng như thế này.
— Anh đi từ sáng sớm, mãi đến bây giờ mới tới.
— Xe đâu có chạy lâu dữ vậy.

— Không biết, nhưng hình như anh nhớ anh đi từ sáng sớm Nghi đi vào, quyển sách vứt trên bàn.
— Cậu đi tắm đi, nghỉ một lát rồi ăn cơm. Nhà đi về quê hết rồi chỉ còn mình tôi và Thương.
— Mệt quá.

— Anh nên đi tắm, để em xuống coi nước.
Thương ôm trong lòng chiếc áo đan dở cùng đồ dụng cụ đi vào trong. Nguy buông mình xuống ghế thở một hơi dài trút bớt mệt nhọc. Nghi đứng ở cửa nhìn ra vườn cây.

— Cậu thấy không ?
— Thấy thế nào ?
— Thương vẫn yêu tôi.
— Cậu đừng vội mừng

Nghi trở vào châm một điếu thuốc, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Nguy.
Thương từ bên trong đi ra tươi cười :

— Xong rồi, anh vào tắm cho khoẻ.
— Anh đang mệt.
— Đi đường thế nào cậu ?
— Thường thôi không có gì trở ngại.
— Sao cậu về trễ thế ?
— Tôi cũng không biết, lên xe độ một lúc tôi đã ngủ vùi.

Thương đứng tì tay lên mặt bàn cười khúc khích. người Nguy hực nóng, máu chảy rần rần trong cơ thể. Mấy giọt mồ hôi làm ướt mớ tóc của Thương trên vầng trán dễ thương, Nguy cũng có những giọt mồ hôi như thế ở lớp học, nó làm cho Nguy mệt mỏi và choáng váng như người say.
Nghi ngồi ghếch chân lên bàn phà thuốc, khói thành vòng tròn tan mác.

Nguy cũng lấy một điếu châm hút.
— Hút hết điếu thuốc tôi đi tắm.
— Tắm rồi ăn cơm, cậu chắc đói bụng.
— — Em đi nằm, anh tắm xong kêu em dọn cơm cho mà ăn nhé.

— Này Thương.
— Gì anh.

— Nước có đầy không, anh muốn ngâm mình trong hồ
— Anh làm như ngày còn nhỏ.
Tiếng cười của Nghi cất lên, mặt bàn rung rinh như bầu trời đang kéo mây và có sấm sét. Nghi bỏ mẩu thuốc sắp cháy hết vào cái gạt tàn. Khói bay khét lẹt. Thương nhăn mặt bỏ đi vào. Nguy đứng lên khỏi ghế ra đứng ở cửa
— Cậu có định đi chơi đâu không ?
— Có gì vui vào buổi tối ?
— Chả có mẹ gì hết.

— Nhưng mình cũng phải đi đâu đó chớ, buổi tối nay.
— Tôi ở nhà. Cậu kêu Thương nó đi với.
— Tôi như xa lạ với thành phố này.
Nghi cười trong miệng, trở lại bàn cầm theo quyển sách
— Cậu tắm đi, tôi ra vườn.
— Giờ này nắng gắt quá.
— Nhưng vườn có nhiều bóng mát.
— Tôi cũng đi tắm đây.

Nguy trở vào, bỏ điếu thuốc vào trong cái gạt tàn. Thương hát nho nhỏ bên trong. Nguy đứng yên lặng nghe. Mặt đường phía bên ngoài bỗng dưng chuyển động ầm ầm. Có tiếng người la thất thanh, tiếng cười. Rồi tiếng kèn xe. Một đoàn xe nhà binh chạy qua cầu. Nguy không hiểu tại sao đến bây giờ chàng vẫn chưa đi lính.

Những lon nước đầu tiên dội lên thân thể Nguy làm chàng như muốn bay bổng lên cao. Từng thớ thịt nóng khô như được ướp vào trong không khí tươi mát. Nguy không còn mong muốn gì hơn là được tự do hưởng những phút giây khoái lạc này. Căn phòng tắm rộng, chung quanh tường lát đá hoa trắng. Ngoài kia gió lao xao cành cây và nắng thì đang xuống thấp, nắng mềm từng sợi chảy dài trên mặt cỏ xanh. Đẹp biết bao nhiêu. Nguy mỉm cười vuốt ve thân thể, quả là mình gầy ốm, khác với căn phòng tắm đang tràn đầy sinh khí. Nguy nằm xuống nền xi măng duỗi thẳng tay chân lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Thương không còn ca nữa, nàng đang làm gì. Nàng không ca tức là nàng đang lặng im, anh muốn biết em nghĩ gì trong cái im lặng đó. Tại sao con người có những phút lặng im thật là kỳ dị không như những con chim suốt ngày đều cất tiếng hót, lúc ngừng tiếng hót con chim bay đi hay ít ra cũng thay đổi chỗ. Con người ngừng tiếng vẫn ở nguyên vị trí cũ, không dời đổi. Như Thương, chắc vẫn nằm trên giường. Như Nguy, chàng đang ở trong phòng tắm. Đi lính như vậy là không được. Huy đã nhiều lần nói với Nguy câu đó và chàng đã nói lại với Huy mày luôn luôn thay đổi như một người lính. Huy cười nói thì tao không là lính chứ là cái chó gì. Hôm nay thì Huy không còn nữa. Mày không còn là lính nữa nghe chưa. Mày chỉ là một xác chết như trăm ngàn xác chết khác, vô số xác chết khác, mày đã thay đổi vị trí cũ và mày đã nằm đó. Nguy không thể tưởng tượng được rằng rồi Huy sẽ chết mặc dù Huy đi lính.
Buổi tối ngày chúa nhật Nguy còn đang hì hục với một xấp bon đầy cồm chi chít những tên rượu với những giá tiền khác nhau thì được đứa nhỏ gác cửa vào cho hay có người tới tìm. Nguy nhảy khỏi chiếc ghế cao và khi hai chân chấm đất Nguy đi như chạy.

Thắng báo tin Huy chết với một vài giọt nước mắt làm ửng đỏ gương mặt. Nguy đứng yên lặng và cố giữ bình thản như nghe một tin vui xong vỗ vai.

Thắng bỏ về đi mai tới xuống sớm. Khi trở vào Nguy thấy xót sa nhưng không thể khóc được thế là Huy đã chết. Nguy tức bực muốn nhảy đến đấm vào những bộ mặt đang ngây ngất say sưa. Những bộ mặt no tròn đầy thịt, chắc họ không bao giờ biết đau khổ biết lo sợ. Những bộ mặt ở trong thành phố này và chỉ xuất hiện về đêm, trong bóng tối tù mù của sàn nhảy. Huy đã chết, thế thôi, cũng quá đủ rồi. Huy bây giờ ở dưới đất, và Nguy trở về đây, như một kẻ điên loạn và đau khổ.

— Xong chưa mà lâu dữ vậy ông :
— Mát quá, em tắm không :
— Ai tắm chung với anh kỳ vậy
— Không kỳ đâu em vào đây
— Thôi đừng giỡn, nhanh lên rồi còn ăn cơm
— Em đang ở đâu
— Ngay cửa phòng, em có thể nhìn thấy anh rõ ràng
— Đừng ... đừng em

Thương cười khúc khích bên ngoài. Nguy lật đật ngồi dậy múc nước xối ào ào như muốn che dấu thân thể. Tiếng cười của Thương chợt im bặt và có tiếng dép keo lê trên nền gạch. Nguy bình thản mặc đồ vào, xong mở cửa bước ra
— Em nói cho anh sợ tắm mau chứ em đâu có thấy anh
— Thật không ?
— Thật
Vậy mà làm anh hết hồn.
Thương lại cười khúc khích. Nguy đến ngồi vào bàn. Bữa cơm được dọn sẵn lúc Nguy còn ở trong phòng tắm. Thương ngồi ở ghế đối diện.
— Nghi đâu ?
— Đi chơi rồi, anh ấy đi suốt ngày.
— Nhi ở ngoài vườn chứ.
— Không anh ấy đi chơi thật mà.
— Vậy chúng ta làm gì, ăn cơm có hai người à ?

— Thì thì có em và anh thôi.
Nguy cầm đũa nhưng không thấy đói. Thương ăn từng miếng nhỏ, thỉnh thoảng lại gắp thức ăn bỏ vào chén Nguy. Bên ngoài vườn nắng đã nhạt, cánh cổng sắt đóng kín với những bóng người lần lượt thoáng qua. Những bóng người xa lạ hoàn toàn trong tầm mắt Nguy và chàng trở về đây không đem lại một cơn mưa nào cho thành phố này. Chắc chắn như vậy.

TỪ KẾ TƯỜNG

nhật ký của một thanh niên hai mươi

của THẾ VŨ

27-8 : Hôm nay là cuối tuần đây. Sự quên lãng ngày hôm nay hiện lên rõ rệt trên khuôn mặt mọi người. Cuối tuần là cái gì ? Tôi sẽ làm gì này cuối tuần ? Đi phố ư? Đi với ai ? Đi thăm người yêu ư? Người yêu đâu để đi thăm, Phải chi tôi còn ở Nha trang chiều nay có thể đi chơi với những thằng bạn như Nhiên, Năm, Hồng,.. Ở bên trên cái nhàm chán ở Nhatrang còn có bạn bè. còn có gia đình và người yêu, dù mình biết người yêu đã chắp cánh bay đi. Viết thư cho em gái tôi có nhớ câu, «anh muốn quên đi, đó chỉ như một dĩ vãng, và anh muốn dĩ vãng không trở thành gần gũi như hiện tại. Anh không muốn kéo lại ngày đó chút nào » Tuy nhiên như Mai Thảo, không thể quên dĩ vãng được, dù có khác Mai Thảo ở chỗ muốn dừng lại ở đó, thì mình lại muốn đi xa, càng xa càng thấy tiếc dĩ vãng. Dĩ nhiên là dĩ vãng đẹp, nhưng muốn có dĩ vãng thì không thể chối bỏ thực tại hôm nay nếu không có ngày hôm nay thì lấy gì để nhận thấy đâu là dĩ vãng. Con tàu không thể cứ nằm lỳ một ga mà bảo con tàu đã qua khỏi những ga dĩ vãng. Chỉ là một thứ ù lì nếu cứ nằm đó như một cái bàn trong nhà hoang. Dĩ vãng của tôi là những ngày còn ở Nhatrang, bốn năm tháng trước, bây giờ nó đã xa. Tôi đã đi khỏi đó. Đi là một sự giải thoát.

Nhưng bây giờ, tôi thường nghĩ nếu mình là một kẻ điên Tôi không biết mình điên sẽ làm những gì. Tôi nghĩ nếu tôi điên được, tôi sẽ ra đường, chỉ vào mặt nhiều người, mắng chưởi họ. Tôi sẽ sủa lên như một con chó mùa nắng. Tôi sẽ trở thành cái gì ? Có điều hình như có nhiều người cùng lứa tuổi như tôi, hôm nay, muốn là kẻ mất trí. Hay ít ra cũng không cần biết mình là ai, chỉ cần có cái miệng để ăn uống và la hét, và có thể làm thỏa mãn xác thịt sau đó cũng không cần biết người con gái tên gì. nhân vật Mathieu trong tác phẩm LE SURSIS yêu IVICH nhưng nàng không yêu lại. Thất vọng vô cùng, vì nàng là một kẻ sang trọng, đẹp đẽ, nên khi chàng gặp một người con gái khác không đẹp và ăn mặc không sang trọng như người con gái trước kia, chàng mất đi mặc cảm tự ti, ngủ với nàng con gái mới quen tên IRENE. Nhưng trong khi tìm cảm giác xác thịt, chàng chỉ giữ nguyên niềm cô đơn của mình, chàng nghĩ chàng đang ôm một cái xác không tên tuổi không cá tính.

3

Sau giây phút đó liệu chàng còn nhớ gì về nàng, về người con gái kia không. Đó không phải tình yêu như SARTRE đã định nghĩa «yêu, trên bản chất của nó tức là định cho kẻ khác yêu mình». Sự chiếm đoạt tình yêu chỉ có thế. Còn đằng kia, người ngủ với chàng đêm qua chỉ là một con đĩ cũng chẳng sao, vì chàng có thiết tha gì, ngoài điều mong muốn duy nhất là trả thù.
Trả thù cho chính chàng vậy.

28-8 : Đà Lạt chiều nay mang cho tôi nhiều nỗi vui.

Từ Bảo Lộc về đây từ buổi chiều. Đêm đi dự một cái « bum » nhỏ mà mình không được mời trước. Lần đầu tiên tôi đã sống một cách khá lạc lõng nhưng cũng khá thú vị. Tôi đã gặp họ ở đây, những Phạm Duy, những Oanh. trong không khí sực nức mùi tây phương. Nói chuyện bằng tiếng ngoại quốc, món ăn cũng là món ăn ngoại quốc, và cư xử không có chút nào là Việt Nam. Sợ có khi nào tôi lại quên đi mình là người Việt Nam giữa lúc này. Đó là cái mà Cộng sản bảo là trưởng giả, đế quốc, tư bản. Tôi không tin con người không có quyền sống một đôi lúc như thế. Nhưng tôi cũng không nghĩ là chúng ta phải sống như thế suốt đời. Tôi tự hỏi giữa không khí này có phải mình là kẻ may mắn vô tình. Tại sao Oanh lại thích lấy thuốc lá châm lửa cho tôi và John. Hình như tôi có một chút thích thú dù không lâu dài lắm. Khi ra về, tôi hỏi :

Tôi có thể gặp lại Oanh ở đâu không ? Oanh bảo sau một chút lưỡng lự tuy không lộ rõ nhưng tôi nhìn thấy được. « Khách sạn Lam Sơn đường Hải Thượng phòng số... Về đến nhà tôi tự hỏi liệu quen Oanh có lâu dài không. Hay là chỉ trong một hôm. Tôi hy vọng một cái gì đó sẽ đến, tôi không đặt tên được cho cái gì đó. Oanh đã chúc tôi ngủ ngon. Làm sao tôi ngủ ngon được khi có người con gái đã chúc. Tuy nhiên đêm đó tôi không nghĩ nhiều về Oanh. Nàng hơn tôi đến ba tuổi. Thế thì sao sáng hôm sau tôi đã lội bộ dưới mưa đến khách sạn tìm nàng. Mãi đến lần thứ ba mới gặp. Phía bên ngoài trời mưa. Chúng tôi nói về gia đình. Tôi không vui lòng vì những điều mình đã nói hôm đó. Bởi chung quanh chúng tôi còn có nhiều người khác, và tôi cũng không nói được những gì mà mình dành để nói cho con gái nghe. Oanh bảo tên Vũ yếu lắm. Thật vậy sao. Thực ra tiếng Vũ là gì, hay cái sự yếu đuối mà Oanh vừa nói với tôi chỉ là một cách nói, một sáng kiến của Oanh thôi. Tôi đã nói với John và Oanh đêm trước rằng ngày xưa ở Nha Trang tôi có một người yêu giống một nữ minh tinh mang tên là...Có phải tôi muốn nói đến Chi? Chi của một dĩ vãng đã qua, của những ngày còn say mê ca ngợi tình yêu lý tưởng kiểu hoa đào, hoa phượng hoa pensée... những ngày khởi đầu cho cuộc sống thực. Chi là tên gọi của ngày xưa dĩ vãng, có còn nữa đâu sao tôi cứ vẫn nhắc đến ?Hơn hai trăm cây số đường về Nha Trang ở đây tôi còn có gì của Chi đâu. Không kỷ niệm, không có gì để nhớ ngoài thời gian dài hai năm câm lặng tàn nhẫn giữa hai đứa Liệu tôi chưa quên nổi nàng sao? Liệu tôi còn có thể trở về đó nữa không, tôi không nghĩ rằng tôi không còn về đó nữa thì những lần gặp gỡ có còn phải diễn ra, để tôi nhìn Chi rồi cúi mặt xuống.. Oanh đã cho tôi địa chỉ ở Saigon sau khi tôi hỏi liệu tôi còn nhớ Oanh đến bao giờ, và tôi cũng không nghĩ rằng gặp nhau hai lần rồi thôi. Oanh hỏi sau khi nhắc đến lần thứ hai địa chỉ của nàng: «nhớ chưa?» Vâng nhớ rồi Oanh ạ. Làm sao anh quên được có phải không Oanh? Nhưng tôi lại nghĩ đến ngày nào đó, có dịp vào Saigon, tìm đến Oanh, tôi sẽ nói lên những gì, những gì tôi đã không nói được ngày hôm nay Liệu tôi có can đảm đến tìm Oanh không nhỉ?.

THẾ VŨ

BUPBE D.A.

giặc vỉa hè

Truyện dài của ĐINH TIẾN LUYỆN

Đám học trò quần xanh áo trắng bu quanh mỗi lúc một đông. Có tiếng xì xào :

— Thằng Hải trưởng mình mày ạ.

Đích len vào đám đông nhận diện ra mặt quen, nó véo sườn Hùng :

— Con nhà đàu trọc tối hôm qua mày ạ.
— Chắc không ?

— Tao nghinh với nó mà. Vừa ứng chiến vài hiệp mình đã phải rút lui. Tao ức quá !
— Để tao trị nó cho.

Đích gạt bạn ra :
— Đừng, yên xem đầu đuôi câu chuyện đã nào.

Lúc bấy giờ cuộc đấu võ mồm đã đến gay go lắm. Thằng trọc đầu văng tục :

— . . . Xư mày chứ, có thật mày không trả không ?
Thằng cắp cặp tiến tới :

— Có trả cái... này này ôngnày. Ông nợ mày hồi nào đâu !

— Thật không nợ ông hai chục không. Đừng có giở trò ăn cắp !

— Chẳng biết đứa nào ăn cắp.
Thằng Hải quay lại đám bạn phân bua :

— Tao có quen với nó hồi nào đâu mà tự dưng nó ở đâu đâu đến đòi nợ tao hai chục...

Thằng Hải phân bua để kéo bạn bè vào phe ủng hộ hoặc làm chứng, nếu cần thì tham chiến. Nhưng đám bạn bè quần xanh, áo trắng, tay cắp cặp thoạt trông thấy thằng trọc, tay chân đen đủi, dáng dữ tợn, ăn nói thô tục đã ngán rồi. Các thằng nào đám ho he lên tiếng bênh vực chư dưng mong tham chiến. Thấy địch thủ phân bua mà không thằng nào lên tiếng. có lẽ thằng đầu trọc biết chắc là địch không có phe cánh, nên càng làm già :

— Mày đừng có nói phét ! Mày không vay tiền tao thì hai chục nào ở trong túi mày thế ? !

Thằng nào cũng nhìn thấy thế thật, tờ giấy hai chục xanh thằng Hải hãy còn dắt hở hớ ở trên túi áo sơ mi. Chối làm sao được !

Hải co chừng đã ức lắm. Nó hét lên :
— Ông không nợ mày. Hai chục này là hai chục của chú ông cho. Không phải vay mày.

Tin hay không tin, đám trẻ bu quanh chỉ xì xào bàn tán mà vẫn không đứa nào lên tiếng. Không khí ngột ngạt trong nắng của xế trưa. Hùng và Đích này gia càng mắt theo dõi, không một cử chỉ nào bỏ sót. Trong lòng mỗi đứa đã có sự phân định phải trái rõ rệt rồi. Hai phe đều chẳng phải là bạn bè thân thiết để cho chúng có cớ nhảy vào vòng chiến. Nhưng sự thật, lẽ phải là bạn bè, là phe cánh, ai cũng phải bênh vực. Hơn nữa, Hải dù sao cũng là học trò trường mình, và thằng đầu trọc cũng đã là địch thủ từ trước, nên lòng Đích và Hùng càng để sôi máu,

Thằng đầu trọc hét lên :
— Thật mày không trả không ?

Thằng Hải cũng hét lên :
— Ông không nợ mày. Ông không trả.

Tức thì thằng đầu trọc rút con dao ở trong túi ra thủ thế trong tay. Thật ghê gớm ! Cả bọn trẻ giạng ra, có thằng bỏ chạy. Thằng Hải mặt đổi sắc và lùi lại mấy bước. Biết rằng dân nhỏ con cũng chỉ rút dao ra dọa dẫm, chứ cho đi tàu bay cũng chả dám đâm thật, nhưng thằng nào cũng ngán, nhỡ ra thì mang vạ.

Thằng đầu trọc nhử nhử con dao :

— Mày nói mày không trả đi xem nào.
Đám đông im phăng phắc.

(Còn tiếp)

HAI MÙA MƯA NẮNG

bb bảy nai ngơ ngác

(Cho Phước, Hồng, Lê, Gái)

Chao ơi! Huế nóng ghê vậy đó. Bây giờ mình lại khao khát một mùa mưa. Để những tháng giao mùa buồn ủ rũ. Gió mạnh làm lá vàng rơi nhiều thực nhiều. Mặt nước hồ xao động. Phượng trơ cành, khẳng khiu khẽ đưa trước gió. Thỉnh thoảng, từng cơn mưa nhỏ kéo về giăng thành phố. Mình sẽ đứng trong nhà sau cánh cửa gương để nhìn những vũng nước đọng trên hè phố, để nhìn những khách bộ hành «ướt như chuột lột» vì quên đem áo mưa hay nói đúng hơn vì cơn mưa bất thình lình...

Bây giờ mình lại khao khát mùa mưa. Để những khi mưa tầm tã, mình sẽ mặc chiếc manteau cùng với Hồng, Gái, Lê dạo chơi đường Độc Lập, là một con đường mà tụi mình thích nhất thành phố. Hoặc đi phố trời mưa. Tay dang ra đón nhận những hạt nước mưa vô tình lọt vào tay mình, miệng ngậm ô mai. Và những khi trời lụt, mình sẽ đi lội nước. cũng vẫn bốn đứa không hơn không kém. Mình đi lội theo đường Huỳnh thúc Kháng, vì một bên đường là sông nên mỗi khi có xe điện đi ngang là tụi mình la chí choé sợ rớt xuống sông. Nghĩ mà buồn cười nhỉ? Mình khao khát trời mưa, để được hưởng cái lạnh thấm thía» của thành phố Huế. Để những khi trời tạnh ráo, tuy nhiên vẫn u ám, mình được mặc chiếc áo len tay dài, cổ cao lật xuống và chiếc Jupe tissor màu xám hay xanh đậm, hoặc trời bớt lạnh hơn mình sẽ mặc chiếc áo len cánh, chiếc sơ mi màu trắng tay dài và cổ lộ ra ngoài, chiếc Jupe màu đậm và ngoài cùng thì mình khoác chiếc manteau để đi chơi với bạn thì thú biết mấy ? Ôi chao! những tiếng «thít thà» hay «xít xoa» sao mà dễ thương thế? Để rồi những lúc trong trường làm lễ chào cờ, mình vô tình nhìn lên khoảng không gian bao la màu trắng, một chiếc phi cơ, mờ mờ ồ đẹp quá và mình quên tất cả, cho đến khi cô giáo gọ lên đầu mới giật mình vào lớp.

Đến khi mùa đông sắp đi, ấy là lúc mà sự yêu chuộng mùa Đông đã dần dà sứt mẻ. Mình mơ cho được một buổi sáng nào đó, tự nhiên, lại le lói ánh mặt trời, và đến trưa thì nắng hẳn, khung trời một màu xanh nguyên thủy. Bây giờ cũng trong mùa hạ, nhưng mình thấy sự trong, sáng của bầu trời lúc ấy sẽ sáng gấp vạn, triệu lần. Rồi bể ánh mặt trời rọi xuống là mình hơn chết. Cô giáo bảo mở cửa sổ để sưởi ấm trời nắng bất thình lình làm cho cả lớp vui mừng, xôn xao. Cô giáo cũng không kém, và để đáp ứng ,cô cho nghỉ năm phút. Dưới lớp có tiếng lạy giời:

Lạy giời nắng! Ngây ngô quá nhỉ? Ừ thì cụng ngây ngô đó. nhưng mà. chân thành! Thật ra ai ai cũng mơ ước có ngày như thế này. Ra đường thiên hạ vui mừng, cười luôn miệng khi nói đến trời nắng. Nhưng, đến trưa thì mặt trời phụt tắt. Bầu trời lại u ám. Mình buồn! Biết bao giờ trời mới nắng? ôi! Xa xôi làm sao! Mình liên tưởng đến mùa hè. Trời nắng chang chang. Rồi những buổi trưa, lúc ăn cơm vừa xong, mình ra vườn chơi, mát! Mình ăn mía mình cảm thấy khoan khoái lạ gió mát khẽ đùa với tóc. Rồi những buổi tối cùng gia đình đi ăn kem. Hay thú hơn, vừa độ trăng tròn, mình đáp xe đi chơi với Thanh Phước. Mình đi dọc con đường Bạch Đằng không có điện. Đẹp làm sao ! Hoặc mình đi trên đường Chi Lăng v v ... Mình thích đi đường Bạch Đằng vì đường Bạch Đằng mát, đẹp, mình thích đi đường Chi Lăng vì..

Bây giờ , trời không hẳn nóng lắm , nhưng cũng không phải là mùa mưa . Mình đang ở trong những tháng chuyển tiếp của mùa thu thơ mộng , dễ thương như mùa thu của Lưu trọng Lư . Đâu đây , một luồng gió làm lá vàng rụng thực nhiều . Ô hay ! Trời đã sang mùa thu ! ...

BB . Bảy nai Ngơ Ngác.
(vùng tuổi Ngọc Huế.)

BÓNG MÁT VÀ EM

(mến tặng bb Huệ)

buổi trưa
bóng mát nằm chờ bên hè nhà
em ra đùa rởn để được gió hôn đôi má
nghe dịu dàng đôi môi
thơm một chút mùi thơm hoa hồng
ngủ một chút vào khoảng không xanh trong mắt
xin cái bánh
xin cái kẹo
to bằng vòng tròn em vẽ trên đất
em đứng chờ điệu nhạc
hân hạnh mời bể chim vũ khúc
hàng rào tặng em tràng pháo tay nhé!
bóng mát hãy mừng em đi
có thể em mới ra chơi nữa
bằng không em dỗi
cho buồn cả hai đó!

BB ƯƠNG ƯƠNG

NHỮHG PHIẾN RÊU

những phiến rêu màu xanh
dưới nước sông trông ngon lành
những phiến rêu buồn đu đưa
trấn những tảng đá màu tím
những phiến rêu như cỏ non
loài ốc già về đó trú ngụ
Thôi trông cho qua ngày
hôm mai rồi trời thấp xuống mình chết đi
những phiến rêu làm sân cỏ
cho những cô nàng nòng nọc chạy chơi
cho những nàng cá mặt trăng đùa giỡn
bãi cỏ rêu êm êm — bãi cỏ rêu
vì sông sâu vì rêu xanh
nên dòng nước trông rất ngon lành
loài ốc ngồi thần thơ nhìn tuổi già
loài cá con chạy tròn nghe tuổi dại xanh.

BB TRÂM VI

GIAO MÙA

khi mùa hạ không còn
phượng thắm trên cành,
Từng cánh hoa rã rời rơi trên đất
Gió vờn qua rồi cuốn đi
Loài ve kia đã ngưng điệp khúc sầu buồn.
Khi lá vàng rơi thay hoa phượng đỏ,
Khung trời u ám với những áng mây màu
Mùa thu đến rồi đó,
Em đón mùa thu với niềm vui
chớ không buồn như thi sĩ
Anh biết tại sao không?
— Mùa thu là mùa nhập học,
Em sẽ gặp lại bè bạn mến yêu
—Mùathu em sẽ nhặt lá vàng
Tung lên cao làm cánh diều trong gió...

BB H. Chinh Vũ
(Pétrus Ký)

ĐIỆU NHẠC BUỒN

Buổi chiều
Lúc ngồi nhìn nắng vàng dần tắt trên ngọn cây
Hồn em như lắng xuống
Nỗi buồn lan ra nhẹ nhàng
Nhẹ nhàng như hơi sương
Như những bước chân của bóng tối
Vừa hiện đến bao phủ khung trời
Đâu đây,
Em nghe một điệu nhạc buồn
Thật mơ hồ!
Như vọng lại từ những cánh đồng xa xa
Từ giòng suối mát hiền
Từ đồi thông lộng gió
Hay từ những đọt cây nhạ nắng
Em lắng nghe thật kỹ
Ồ! không phải!
Điệu nhạc buồn đó
Như vọng lại từ trong cõi hồn mênh mang của em

BB QUÊ HƯƠNG

Hai cánh hoa

BB SÓNG BIỂN

Tặng H.C. Nguyên và lớp ngũ nhất, về Ngọc Liên để làm quen Đặng minh Doan B.T.X.

— Bớ Châu !

Con Châu đang bước vào cổng trường, nghe tiếng vọng lại nó quay đầu về sau, thấy cái Phượng mí con Mai cặp tay nhau cười to.

— Đằng trước quay !

Hai đứa nó tay cầm quả «thù lù» chín đỏ. Con Châu tức lạnh mặt mũi nó tái hẳn khi thấy «ki» Phượng đơ cao quả «thù lù» miệng cười « di dồm» Châu quay lại đi thẳng vào lớp, tai nó đỏ bừng «Phượng ơi ! sao mày ác thế ! Chỉ vì một cánh hoa chúng mình giận nhau ? Phượng giận tớ luôn đi cưa à ? Tớ không ngờ «ấy» lại chỉ cây «thù lù» ở chỗ bật mí cho Mai biết, «ấy» nhớ chứ ? ấy đã thề mi «người ta» nhổ tóc ra lận cơ mà ! Sao «ấy» tệ ghê thôi !».

oOo

Trời hôm nay nóng ghê gớm, con Phượng chẳng muốn ngủ tí ti nào hết ! Vì nó thấy dáng «con bé» láng giềng mới dọn về đang «thủ» của nó mấy cánh hoa vàng Mimose. Mình phải làm quen «anh... chàng» mí xong. nó tính dỡ «kinh công» nhưng ngại Me quá đi ! con bé «cấu tiết» thấy cu Tuấn lăn ra ngủ «sướng mê» con bé lại cấu vào chân cu cậu mấy phát làm «cu» khóc thét lên, me giật mình đuổi Phượng ra chỗ khác, cho Tuấn ngủ, được dịp con bé phóng ra ngõ, nó đạp mạnh hàng rào, con bé hàng xóm giật mình mắt nó thao láo nhìn Phượng mời «anh chàng» hơi tìm tím lại. Cái Phượng ngắm con bé nghĩ. «Sao dễ thương quá», nó muốn nắm tay con bé kia, nhưng con bé «rụt rè» mắt nó long lanh hẳn lên, mình muốn quen nó mà nó sợ mình, con bé này thật «Thơ»... Nghĩ thế cái Phượng cười một cái thật dịu dàng :

— Ấy ơi ấy, ấy tên gì thế ! lấy hoa chơi «đồ hàng» đi à cho tớ chung mí !

— Uỳ, tớ tên là Châu, mợ tớ hay gọi là Bi Ti, còn ấy !

— — Tớ hả, tớ là Kí «Hạ» đằng ấy biết «Hạ» là gì không ?

Đôi mắt Châu sáng lên, Hạ à, Hạ là hè chứ gì ? Mà ai lại tên là Hè, hay nhỉ... chắc Phượng chứ lại !

Phượng nheo mắt. «Đúng đi Châu đoán hay dáo dề...»

— Phượng cho tớ xin vài cành hoa nghe. Miệng nói tay làm, con bé cứ bẻ hoa Phượng nổi máu «ích kỷ».

— Đằng ý Stop đi Me tớ mắng đó.

Mặt Châu đang tươi nghe Phượng nói con bé xị mặt như «bị» nhăn mặt nghĩ, nó cười lên «xứ huế».

— Thôi để kỷ niệm lúc mới quen, Phượng giữ hoa Tường Vi nhé, tớ sẽ lấy cánh hoa «người thương» này..

Phượng nhận điều kiện «dzui dzẻ» ngây ngô vặn:

— Hoa này còn gọi là người thương sao!

Châu khẽ cầm hoa đặt mơn man trên đôi má miệng chu lại :

— Phượng ơi!! Phượng

Chiết tồ dzồi. bóng cái phượng «vút» vào nhà nó còn lưu luyến vẫy châu...

oOo

Sáng nay chủ nhật cái Phượng sang rủ con Châu đi ciné, Sandra Dee đóng. đến nhà Châu vừa cất tiếng «oanh vàng» thì đàn chó xổng ra mừng «hát» gâu gâu. Phượng sợ ghê, con Châu đuổi đàn chó rồi ra mí Phượng,

— Châu xinh ghê. Cái Phượng trầm trồ xuýt xoa khen Châu làm con bé đỏ mặt.

— Ừ...ừ ,. Phượng «suya» nhiều tết tóc như Jane Fonda ý «nốp» gớm ! Phượng chống chế.

— Thôi lạy «cụ», đi mau không nhỡ Tàu đí ạ.

Hai đứa «giung giăng rung rẻ» đi hí hửng lắm. Đi ngang nhà Mai) chị em «hắn» xông ra «dấu khẩu».

— Giời ơi, «nường» đi lanh đi lẹ vấp chơi coi nào ?

Phượng quay đầu lại «phản công», Châu lại «giảng hòa» :

— «Kệ» nó, một câu nhịn chín câu lành mờ lị.

— Xin đí, đừng dạy «ông».

Thế là hai đứa chẳng nói một lời nào suốt lúc vào rạp, tan ciné chẳng hiểu «ảnh hưởng» phim thế nào hai đứa quên cả giận vừa đi phê bình chuyện phim vừa «tâng bốc» «Thần tượng».

Hai đứa lẻ vào tiệm «S.H» cái Phượng quất hai tô bún bò «da heo», con bé khen ngon dáo dề, chép miệng hảy còn thèm.

— Phượng à. con Châu rối rít gọi nó đưa tay chỉ ra xa, hãng xăng «Kim Cúc», kìa hai đứa mình ra đấy «ăn cắp» hoa không !

Phượng «ngúng nguẩy» lắc đầu :

— Tớ chịu thôi, họ bắt được thì xấu lắm.

— Chắc gì họ bắt được Phượng kìa hoa «cô ni cồ đẫy hái đi, ôi nó xinh ghê, cái Châu nói to :

— Suỵt, Châu ơi họ ra kìa.

Hai con bé nhào đại ra giữa vườn rộng, những cây «mặt trời» khá cao mọc xum xuê ở ngoài chúng nó nínhơi thật lâu không dám cử động mạnh, ông chủ hồng hay tí ti nào cả. chả biết có «thích khách» viếng vườn hoa đẹp của ông, không hiểu sao ông lại. quay vào.

Phượng với Châu ôm vội bó hoa trở ra chạy bán sống bán chết, gần đầu ngõ dừng lại chia phần.

— Ê Phượng ăn gian, lấy 10 cái tớ được có 8 cái à.

Phượng tức tối bị đổ vạ ăn gian nó thét lên:

— Ngu ghê không biết đếm, nói ông ăn gian?

Thế là nó ôm hoa chạy về không thèm rủ Châu nữa Châu vừa lấy hoa vừa khóc (vì bị Phượng gọi là ngu chứ không phải bị thiệt).

— Li Ti quần áo thế kia đấy cơ à, ơ hay hoa ở đâu thế, Ti sao lại khóc!!! Mợ Châu rối rít hỏi. Châu nghẹn ngào :

— Con ăn cắp mợ ạ?

— Con cái ngoan thật! Nằm lên đây mau ?

Cái «doi» đét vào mông, con Châu khóc ré lên mắt nó giận dỗi liếc qua nhà Phượng con bé «biểu tình» dưới gốc mít miệng mếu như hề.

Bị tẩn xong một trận, đứa này đổ đứa kia thế là hai đứa tạm «gút bai»...

oOo

Phượng ơi ! Mai Châu giã từ xứ lạnh Rồi «chắc trước ngày đi Châu chẳng gặp được Phượng đâu ! Bi giờ Châu tiếc ghê Phượng ạ, giá Châu nhận lỗi thì hai đứa đâu xa nhau, để Phượng phải «hạ» mình chơi mí Mai,..

Nước mắt Châu thực trào ra con bé giật mình đưa tay chùi miệng, Con Mai bi bô «phát thanh.»

— Lêu lêu em bé khóc nhè :

Châu ngẩng lên nó lườm Mai một cái thật «mất hồn» khẽ liếc qua thấy mặt Phượng buồn buồn, cái Phượng cúi xuống đưa quả «thù lù» gắn lên mép áo len...

— Ê Phượng à, gần vào học mà em bé nhè chưa đi học nhỉ. Con Mai hôm nay vồn vã hỏi thăm, Phượng tức giật lên.

— Nó nghỉ học dzồi, đây đọc đi Phượng vừa nói đưa cho mai một miếng giấy Mai hỏi ngớ ngẩn.

— Châu nó gửi mày đi à, ai đưa mày thế.

Phượng chỉ vào mũi tên vẽ bằng phấn dưới hộc bàn.

— Nó làm dấu đấy kìa...

Phượng, Mai thân
Hôm nay Châu đi rồi Phượng còn giận Châu nhiều lắm không ? Châu muốn sang giã từ mà không kịp đành viết để vào đây (để từ chiều hôm giận Phượng cơ)
À, quên Châu nhắn Mai tí nhé.
Mai ơi, đằng í đừng hách nữa nghe, hãy thân mí Phượng đi như Phượng mí Châu í,
Thôi Stop nghe tớ về không trễ...,
Bạn 2 bồ
(Viết trước ngày đi)
LI TI CHÂU

Cái Phượng thở dài mặt buồn so nó khẽ đặt cánh hoa (Mimosa) trên mái tóc, Phượng định đem xứ huế lại mí Châu bi giờ Châu đi rồi.. đưa mắt nhìn ra đường, 1 chiếc xe đi ngang qua. nó thấy bàn tay quen thuộc đưa vẫy.

Nó đưa tay lấy cành hoa trên tóc chìa ra «Tặng Châu đấy, người thương gì... bi giờ nhỉ? À người thương «quá khứ». Phượng sung sướng khi bàn tay châu cầm lấy đưa lên môi.

Bàn tay ai đặt nhẹ trên vai Phượng quay lại Mai khẽ chỉ.

— Sao hoa lại rơi xuống đất thế kia ! .. Phượng cúi xuống nhặt cánh hoa, mắt con bé mờ lệ nhìn ra xa bóng cái xe xa dần để lại một luồng khói mờ mờ bay lên cao...

B B SÓNG - BIỂN

Đầy tuổi em

BB THÚY CÁC

Chiều qua Thủy nói với me : «Me ơi ngày mai con được thêm một tuổi rồi đó me làm món bánh cuốn chả lụa ăn me nhé ! Me cười gật đầu nhưng Thủy vẫn chưa yên lòng còn nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Thủy không tổ chức lễ sinh nhật như người ta : đặt chiếc bánh to tướng rồi cắm 16 cây đèn và mời bạn bè tới gọi là để uống nước ăn bánh với Thủy cho vui. Ăn đồ mặn thì ăn không được rồi phiền phức lắm còn ăn đồ ngọt nhờ tụi bạn không hiểu cái thuyết «ăn lấy hương lấy hoa» của Thủy rồi bảo Thủy hà tiện thì thật là «tai hại bạc triệu»(cái thu yết này Thủy bắtchước của người ta í mà). Mà ồ, tổ chức tổ chiếc gì cho lôi thôi rườm rà với lại Thủy chẳng biết «chỉ huy», Mời tụi quỷ đó tới rồi làm tăng đây ? Mình là «gia chủ» mà chẳng lẽ ngồi câm như hến. Thủy vốn rất kém về khoa ngoại giao ăn nói -- để chúng ngồi im ăn bánh kẹo, uống nước cam suông rồi thôi sao ? Làm thế để chúng cười cho thối óc ra đồ quê ! Thôi dẹp chuyện ấy đi. Nói me làm một món riêng mà Thủy thích nhất và đãi cả nhà luôn thể vậy. Ý kiến đó đưa ra ai cũng O.K cả. Thủy ước mong ngày thứ sáu có lễ gì được ở nhà làm giúp me. Nhưng «sự đời» thật tréo cẳng ngỗng ngày thứ năm lại được nghỉ lễ còn thứ 6 lễ của người ta thì không được hơi hướng chút nào cả.

Buổi sáng thứ 6 học 4 g tiếp chán ghê đi. Thủy ngồi ở lớp mà đầu óc để đâu đâu, mắt mơ màng như đang nhìn đĩa bánh cuốn có giá, rau, cà rốt thiệt ngon lành. Đĩa bánh chỉ đợi Thủy về là được thêm nước mắm ngọt, khoái ba chê.. Đôi mắt đậu ngoài đọt cây tưởng về mùi thơm tuyệt vời của nhà bếp. ý nghĩ chao đi và Thủy giật mình khi nghe cô giáo gọi đúng tên mình bắt đứng dậy Analyser một tiếng nom có cái fonction hơi hắc búa, Thủy luống cuống 1 chốc nhưng rồi đâu lại vào đó và cô bé thở ra nhè nhẹ an tọa xuống ghế. Ngồi chưa yên con Loan đã kêu giựt «Thủy, soạn bài 28 chưa. cho tau mượn vở coi cái Plan ! chút ! Thủy xoay người đưa qua bàn bên quyển vở soạn. « Rồi, nhưng qua - loa - rờ - măng thôi ! Loan cười e cái lúm đồng tiền sâu vào dễ thương lạ.

Hai giờ -chót buổi sáng học P V thật là chán và mệt. đứa nào cũng ngáp dài, đưa tay dụi mắt kêu buồn ngủ. Tiếng chị thì thầm bên tai Thủy : Chiều mai đi xi nê không ở Hưng Đạo có phim mới hay lắm!» Thủy lắc đầu lãnh đạm. Chị trố mắt ngạc nhiên nhìn cái vẻ dửng dưng bất cần của Thủy nhưng rồi cô bé gật gật đầu tỏ ý thông cảm. Thủy thường phải đi học thêm pháp văn chiều thứ bảy chán ơi là chán Chị tiếp tục giọng quyến rủ : Nghĩ đi Thủy mình đi xi nê ăn mừng sinh nhật Thủy mà Sinh nhật sinh nh ếc chi, thứ 7 thì quá ngày rồi. Nghĩ vậy nhưng Thủy cũng thấy vui vui và đáp xuôi. Ừ để coi đã.

— Thôi đừng có điệu cô ! nghỉ học 1 bữa thì có chết ai không ? chiều mai nghe hai đứa thường hẹn nhau thế nhưng lại không đi với nhau mà đứa nào cũng đi với chị em trong nhà rồi gặp nhau ngoài nhà hát lớn. Thủy thấy bớt chán nản khi nghĩ đến cuốn phim sắp xem có cô tài tử mà Thủy vẫn thích, Nhưng trời ơi, 2 giờ P.V sáng nay sao mà dài quá, nắng ở cửa sổ chiếu vào phòng gay gắt. Gần 11g, có lẽ mẹ đã đi chợ về và đang cắt bánh ướt những ngọn rau thơm đã được 1 bàn tay khéo léo sắp vào dĩa và mấy đốt mía ngon lành mát rượi đã nằm sẵn trong tủ lạnh rồi.. Ồ thật tuyệt ! Thủy thấy khát ghê gớm và nôn nao lạ chừng mí mắt cứ giựt giựt hoài. Chung quanh Thủy mấy đứa bạn ngồi im lìm chẳng có đứa nào theo dõi cô giáo nổi. Lớp học tiếp tục trong bầu không khí nặng nề. Tiếng cô đều đều như 1 lời cầu kinh rồi cô quay lưng lại cầm phấn viết, tiếng rào rào nổi lên. Thủy mở to mắt nhìn lên bảng, tay ghi chép những đầu óc trống rỗng, Chị bồng thúc cùi tay vào lưng Thủy :

«Ngồi lại tử tế Thủy bỏ tay xuốngcô đang nhìn kìa»

Như cái máy Thủy bỏ tay khỏi cằm, dồi dáng ngồi, mắt rời khung cửa và giả vờ chăm chú nhìn xuống quyển sách mở rộng.

Nhưng có nôn nao bao nhiêu thì 12g cũng đến hồi còi hú lên giải thoát Chị nháy mắt nhìn Thủy cười, 2 đứa ôm cặp chạy nhanh xuống lầu. Thủy nhủ thầm : Hôm nay sinh nhật của mình mà xui xẻo quá ! Con đường Lê lợi đông nghẹt cả người, cứ đến 12g trưa là xe hơi bị kẹt dưới mũi

(Xem tiếp trang 7)

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

cha tôi người hùng của tôi

YAEL DAYAN kể

Nguyễn tạo Lâm dịch

Người hùng chiến thắng liên tiếp ba trận, và chưa hề biết mùi chiến bại, Moshe Dayan, cũng là một người cha đối với ba đứa con, và ông nội của một đứa bé lên ba. Những khía cạnh của một khuôn mặt người hùng và người cha sẽ hiện ra dưới mắt Yael Dayan cô con gái thứ từng dự thi hoa hậu, từng đóng phim và viết tiểu thuyết. Khi chiến tranh sau ngày xảy ra, Yael Dayan đang Âu Châu nhận được điện tín của cha, và tức tốc trở về, theo đơn vị chiến đấu tiến đến kinh Suez. Khi chiến tranh chấm dứt, Yael mới được gặp lại cha...

Chiếc trực thăng hạ xuống tung bụi mù lên ngập trời. Một vài sĩ quan cao cấp từ trên trực thăng bước ra, vây quanh một người mặc ka ki vàng. Ông ta có dáng người thổ, da sạm nắng, tóc thưa, và hai bàn tay to lớn như tay dân cày, trên mặt một miếng da che khuất một mắt. Đó là cha tôi.

Một giờ sau, cha tôi và tôi cùng ngồi trên bờ kinh Suez, thõng chân khua nước. Tôi thốt lời: «Trông đẹp thật!» Giọng cha tôi trầm tĩnh:

— Đẹp? Cha không rõ lắm. Nhưng quan trọng vô cùng. Con có biết rằng hiện chúng ta đang ngồi ở đâu không?

Chúng tôi đang ở đoạn cuối của một con đường dài. Một con đường đối với riêng tôi thì đã bắt đầu từ ba tuần trước, khi tôi nhận được điện tín của cha tôi gọi tôi về. Khi đó tôi đang ở Âu Châu. Nhưng đối với cha tôi thì con đường bắt đầu từ ba mươi năm dòng dã chiến đấu. Một xác chết trôi dạt đến dưới chân chúng tôi. Có người đề nghị chúng tôi dời chỗ ngồi, Những tiếng bấm máy chụp hình kêu lách cách quanh chúng tôi. Nhưng cha tôi vẫn thản nhiên:

— Chúng ta không làm ra cái xác chết này, và lại đây chắc phải là xác chết duy nhất chung quanh đây.

Các binh sĩ đến vây quanh chúng tôi. Có nhiều người cha tôi biết mặt biết tên từ những trận chiến cũ. Họ đều gọi cha tôi bằng tên tắt: Moshe. Một chiếc xe díp đưa chúng tôi đến một nơi khác. Dọc đường cát bụi tung bay trên tàn tích của kẻ thù. Những người lính nhận diện được cha tôi đưa tay vẫy. Và tướng Moshe Dayan bây giờ thật sự sống trong không khí gia đình.

Nhắc đến hai tiếng gia đình làm tôi chạnh lòng. Có lẽ cha tôi không có một gia đình nào khác. Tất cả suy nghĩ và ký ức tôi về cha tôi đều quanh những vấn đề quốc gia đại sự. Và tôi không dám chắc đoạn đầu câu truyện là ký ức của riêng tôi hay là một đoạn lịch sử đất nước được kể đi kể lại đã nhiều lần?

Khuôn nhà tù của người Anh tại thành Acre. Dayan bị lên án tù vì tham dự những lớp huấn luyện quân sự bất hợp pháp. Năm đó ông còn là một thanh niên 25 tuổi, đẹp trai, khoẻ mạnh. Hai năm sau ông được thả để tham gia vào đoàn quân chống lại quân đội Pháp, tay sai của chính phủ Vichy ở Syria, với chức vụ sĩ quan liên lạc bên cạnh quân đội Úc. Trong một trận đánh ở khu vực Lebanon, một viên đạn xuyên vỡ ống nhòm và để lại cho ông một mắt hư; Biệt danh Độc nhãn ra đời sau đó.

Với tôi, hàng rào kẽm gai quanh trại tù Acre không bao giờ xoá nhòa được. Với tôi những vòng kẽm gai chỉ là những vòng kẽm gai mà tôi có thể đưa tay qua lọt để nắm tay cha tôi. Nhưng với nhiều người khác thì đó là một bức tường ngăn cách không thể vượt qua, Với cha tôi hình như những vòng kẽm gai đó đã có những tác dụng hay ít ra những biểu tượng đặc biệt. Ông trở nên một kẻ cô độc. Chính ông giữ chìa khóa của trại tù giam hãm ông và chính ông kiểm soát sự xuất nhập của người, vật, suy tư. Ông thường tự bảo, hay tự hỏi: «Tôi không hiến dâng tình bằng hữu cho ai cả, nhưng đòi lại tôi nào có đòi hỏi ở ai điều gì đâu?» Ông cần cô độc, cần những thời gian dài để suy tư.

Nhiều lần tôi hy vọng rằng việc lập gia đình của cha tôi phá vỡ phần nào được sự cô độc của ông. Nhưng có lần ông nói: «Nếu tôi phải sống trở lại đời sống lần thứ hai tôi không thể có đời sống nào khác». Nghe một người cha khẳng định như thế, đối với một đứa con, thật chua xót. Nhưng đó là ý nghĩ chân thành của ông, và sự thẳng thắn này đã vượt khỏi sự chua xót mà câu nói có thể tạo nên.

Tuy nhiên trong vòng thành vây hãm cha tôi, không phải không có những kẽ hở. Tôi tin rằng ông rất thương yêu thân mẫu ông, bà nội Deborah của tôi. Ông không khóc khi bà cụ mất, nhưng những hình ảnh sáng đẹp về tâm hồn và thể xác của bà chắc chắn ám ảnh ông mãi suốt đời. Viên sĩ quan người Anh, Orde Wingate đã từng giúp đỡ huấn luyện và gây dựng nên quân đội Do Thái là một người hùng được ông yêu kính, những phương thức của viên sĩ quan kia có lẽ đã giúp cho cha tôi tạo nên cái lý thuyết và thực hành quân sự sau này.

Những chiến sĩ trẻ, cách riêng trong các đơn vị nhảy dù nhiều lúc đã làm cho cha tôi mất vẻ lạnh lùng, trở nên thân mật và thương yêu. Nhưng mẹ tôi thì chắc là đã phải chịu đựng rất nhiều mới có thể chung sống được với con người cô độc, lạnh lùng không đòi hỏi ở ai. Ba anh em chúng tôi cũng đã tìm ra được con đường để lọt qua được bức tường vây bọc cha chúng tôi. Và gần đây đứa cháu gái nhỏ, Gil đã làm cho ông nội nó tươi vui cười cợt, và trở nên hồn nhiên.

Cha tôi dạy tôi tập đọc lúc tôi lên ba. Cuốn sách đầu tiên mà ông tự dùng để dạy tôi là một tập thơ tiếng Nga soạn cho trẻ con. Ông đọc từng vần thơ cùng với tôi, và, đến bây giờ tôi vẫn nhớ được nhiều bài thơ đẹp. Lúc đó chúng tôi sống trong căn nhà nhỏ ở làng Nahalal. Ông từng lớn lên ở đó, từng làm ruộng, và bằng cấp duy nhất trong đời ông là nội nông nghiệp. Ông từ bỏ làng Nahalal vào năm 1948 khi chiến tranh giải phóng bùng nổ và lúc đó ông chỉ huy một trung đoàn. Gia đình chúng tôi dời lên một căn nhà kiểu Aicập tại Jerusalem. Lúc nầy chúng tôi được gặp ông nhiều hơn. Mặc dầu ngoài nhiệm vụ chỉ huy quân sự, ông còn bận bịu vì những liên lạc ngoại giao với quốc vương Jordan. Về sau chúng tôi ít được gặp ông. Nhưng tôi còn nhớ một ngày thứ bảy, ông đã gắng dành một vài giờ, dẫn ba anh em chúng tôi đi trên chiếc xe díp. Và lúc đó, chúng tôi được ông chỉ dạy cách xử dụng súng. Thỉnh thoảng ông ngắm bắn một con chim câu hoang, hay một nhánh trái. Anh Ebhud tỏ ra cừ hơn tôi. Tôi thì chỉ sợ súng giật thôi.

Và tuy bề ngoài ông lạnh lùng và có vẻ cách biệt như thế nhưng ông đã bỏ nhiều thì giờ để theo dõi việc học của tôi. Năm tôi mười 1 tuổi, tôi được ông tặng cho một tát tai khi ông gặp tôi đọc một cuốn tiểu thuyết trinh thám. Ông thích văn chương cổ điển Nga, và khuyên tôi chăm chú vào môn đó.

Ông để chúng tôi nhiều tự do, nhưng buộc chúng tôi phải trở về nhà đúng giờ mỗi chiều, và phải theo một thứ thời khóa biểu nhất định. Tôi tin rằng cả ba anh em chúng tôi cùng sợ ông. Mỗi lần thấy bóng ông bước vào nhà, thì dù đang gây lộn, chúng tôi cũng im lặng ngay. Chúng tôi biết phân biệt thế nào là tự do và thế nào là vô kỷ luật.

Tôi tin rằng một đạo quân cũng được huấn luyện như thế: sáng kiến, phải, hăng say hoạt động, thương yêu thiên nhiên, sẵn sàng can đảm, nhưng đồng thời tuân theo một khuôn mẫu trật tự để ngăn ngừa sự hỗn loạn.

Sự can đảm của cha tôi đã trở thành một huyền thoại. Tôi không hiểu bên trong, sự can đảm đó do cái nguyên nhân nào, vì không biết sợ hãi, hay vì dè nén và làm chủ được sự sợ hãi? Một người bạn trong gia đình, Đại tá Dov kể lại rằng một lần cha tôi ra tiền tuyến, và Đại tá ngờ rằng ông đang đứng trên một quả mìn chống chiến xa, nên ngỏ ý đó với ông, Cha tôi bình tĩnh bước tránh và bước, mỉm cười: «Có lẽ tôi cũng nặng ký bằng một chiếc xa?»

Sự can đảm của ông còn luôn luôn đi kèm sự bình tĩnh hoàn toàn, và một đức tin rằng không cái gì có thể động đến ông được,

Trong chiến tranh 1956 ông giữ chức vụ Tham mưu Trưởng, và đã bị chỉ trích vì liều lĩnh quá đáng, vì hay ra tiền tuyến bất ngờ và không hộ tống, trên một chiếc díp. Có lần tài xế và cận vệ bị đạn chết tại chỗ, nhưng cha tôi không bị một vết trầy nào. Tôi có hỏi ông rằng ông không sợ bị thương sao? Nhưng câu hỏi hình như không thấu tai ông. Trong thời gian ông sang Việt Nam, ông gởi thư về cho tôi, có đoạn nói: «Cha quyết định rằng không gì có thể chạm đến cha được».

Vì thế trong việc giáo dục chúng tôi, ông đã nhấn mạnh đến sự can đảm. Không một cái gì đáng để cho chúng tôi xem là nguy hiểm hết. Ông đã khuyến khích em trai tôi gia nhập đơn vị nhảy dù, và anh trai tôi vào đoàn cảm tử hải quân là hai đơn vị được xem như nguy hiểm nhất. Ông đã tỏ ra sung sướng khi tôi sang Việt Nam hay theo những đoàn quân chiến đấu ra tiền tuyến, không phải vì ông không thương yêu chúng tôi, nhưng vì ông cho rằng muốn viết hay cần phải nhận được những xúc động trực tiếp và mãnh liệt. Ông cho rằng người ta chỉ hiểu được một kinh nghiệm khi thực sự tham dự vào hành động cách trực tiếp và trọn vẹn.

Trong những năm 50 cha tôi giữ chức vụ chỉ huy khu chiến Miền Nam sa mạc Negev. Ông đã hướng dẫn tôi vào vùng đất này, và giảng dạy cho tôi không phải bằng những câu chuyện hay lời giảng, nhưng bằng cách dẫn tôi theo trong nhiều vụ thám sát.

Chính ông lái chiếc xe díp, và gặp đêm, chúng tôi căng lều giữa sa mạc, ngủ trong những túi ngủ của lính và nghe những câu chuyện chiến đấu của các binh sĩ. Ông dạy tôi thương yêu phần xứ sở này. Dạy tôi biết nghe những tiếng động ban đêm, biết nhìn những dấu chân hươu nai để lại trên cát lúc ban ngày. Tôi học đọc bản đồ và chịu đựng sức nóng và cát bụi sa mạc.

Sau mỗi lần theo ông đi thám sát như vậy, ông gửi tôi trở lại trường với một bức thư xin lỗi cô giáo: «Xin phép cô cho tôi dẫn Yael theo trong một vụ tuần tiễu giữa sa mạc, Tôi nghĩ rằng về sau những kinh nghiệm trực tiếp như vậy có ích cho giáo dục của cháu không kém gì những giờ ngồi trong lớp học».

Các cô thầy của tôi có lẽ không hiểu được điều đó, nhưng miễn là cuối tháng tôi vẫn học khá, các người không có gì để than phiền là được. Cha tôi không bao giờ nghĩ rằng chúng tôi thất bại trong việc học hành. Ông không chỉ dạy gì thêm cho tôi trong việc học, nhưng ông cho tôi biết rằng đó là một việc tự nhiên cần phải làm xong, và làm xong tốt đẹp. Bằng cấp duy nhất của ông là một chứng chỉ tốt nghiệp trường nông nghiệp Nahalal, và mãi đến năm 40 tuổi ông mới vào học luật, ngồi chung bàn với tôi. Cái việc ông không theo học một chương trình học bình thường nào chẳng hề làm cho ông bận tâm. Bây giờ ông ít đọc sách, và có đọc chỉ là những sách không thuộc loại tiểu thuyết.

Ông không cần phải ra vẻ đọc hay hiểu những cái gì mà ông không thạo. Ông đọc những sách lịch sử, những sách khảo cổ, và rất yêu thích thơ của một thi sĩ Do Thái: Alterman.

Ông thông hiểu thánh kinh một cách kỳ dị. Thánh kinh đối với ông, và bây giờ đối với chúng tôi, là một tấm gương cho đất nước chúng tôi, hơn là tín điều của tôn giáo. Ông không quên sót một đoạn nào, và có thể dẫn ra một câu cần chú ý. Gần đây ông với tôi cùng chú trọng đến trận chiến giữa David và Goliath. Theo ông thì David thắng không phải nhờ ơn thiêng gì hết, mà chỉ nhờ ở mưu mô chiến lược đúng, nhờ ở cách chọn đúng một vũ khí thích hợp, trong hoàn cảnh thích hợp. Ông không sùng đạo, Cả gia đình chúng tôi cũng vậy. Chúng tôi không bao giờ bước vào nhà nguyện, nhưng cha tôi luôn luôn kính trọng người thực mộ đạo, và đức tin của ông là cái đức tin vững chắc vào vận mạng và sự hùng cường của dân tộc. Đối với ông đó cũng là một thứ đạo.

Vào năm 1953 ông giữ chức vụ Tổng Tư Lệnh quân đội Do Thái. Không có gì thay đổi nhiều. Ông vẫn dùng chiếc díp cũ, và nhiều lần ghé những quán cà phê nhỏ dùng một ly kem. Binh sĩ, tài xế và bồi bàn vẫn gọi ông là Moshe. Chúng tôi dời đến ở Zahala, và có lẽ đó là nguyên nhân làm cho cha tôi bắt đầu say mê khảo cổ.

Nhiều lúc ông một mình đào bới đất cát để tìm một di tích lịch sử xa xưa của dân tộc. Ông không muốn có người giúp đỡ. Vì ông muốn dùng sự cô đơn này để suy nghĩ. Chính ông đã khám phá được một quan tài cổ, và trao tặng lại cho Bảo Tàng Viện Louvre bên Pháp, Hôm chúng tôi vào thăm, ông tỏ ra hãnh diện: «Họ trưng bày giống như đó là một bức tượng vệ nữ.

Quân đội đối với ông là nghề nghiệp, binh sĩ là tình thương, và khảo cổ là một lối thoát, một sự đam mê, hay là một thách đố.

Hai mươi bốn giờ trước khi trận chiến Sinai vào năm 1956 xảy ra, tôi đang ở Nữu Ước. Cha tôi đánh điện tín cho tôi, và đề nghị tôi trở về, tham dự vào cuộc chiến đấu của dân tộc.

Tôi không gặp ông khi trở về. Khi hai cha con gặp nhau, tôi đang mang quân phục. Sau một lúc ca ngợi quân đội, ông đề nghị tôi nên vá lại chiếc áo sờn rách,

Tuy ông không chải chuốt trong lối ăn mặc, nhưng lại tỏ ra có khiếu thẩm mỹ.

Đôi lúc ông ngỏ ý về màu áo, kiểu áo mà mẹ tôi nên mang. Một lần tôi tỏ ý muốn có một chiếc áo trắng. Ông hứa sẽ mua cho. Tôi cũng quên đi. Nhưng độ tuần sau, ông hỏi tôi muốn mua áo ở đâu.

Ông viết văn một cách thận trọng, đôi lần trích dẫn một câu thơ. Ông viết và sửa lại nhiều lần, cho đến bao giờ không còn một chữ thừa và vô ích trong câu văn thì ông mới cho là được. Lúc trẻ ông từng làm thơ, trong tù và ở nông trại Nahalal. Trong mọi trường hợp, ở Sinai hay ở Việt Nam, ông không bao giờ bỏ sót yếu tố nhân sự để quá quan tâm đến chiến lược hay chính trị.

Ông giã từ quân đội năm 1958. Phải một thời gian lâu chúng tôi mới quen được dáng người ông không mang quân phục. Sau một thời gian học hỏi, ông nhảy vào nghị viện, đứng sang cánh Ben Gourion. Và tuy ông phục BG nhưng không lúc nào theo đường lối của BG cách mù quáng. Nhiều lần ông chỉ trích thẳng mặt một chính sách của BG. Mới đây khi có người hỏi BG sẽ nghĩ thế nào về chiến tranh này, ông trả lời: «Tôi chỉ cần biết việc của tôi mà thôi».

Trong đoạn đời chính trị của ông, ông du lịch nhiều, và chúng tôi thường gặp nhau trong các kinh đô Âu Châu. Ở Luân Đôn thì thường là cùng đi xem những vở tuồng hay. Ở Ba Lê để cùng đi thăm các Bảo Tàng Viện, và ở La Mã kể cùng đi viếng những di tích lịch sử hùng tráng.

Nhiều người làm cho ông bực bội, có người ngay tức tức khắc, và có kẻ thì sau nửa giờ tiếp xúc,

Và ông đã mang tiếng là bỏ dở nhiều bữa tiệc, tại nhà ông hay do kẻ khác khoản đãi, chỉ vì ông không thích thú. Nhưng đôi lúc ông lại say sưa nghe truyện kẻ khác, và thỉnh thoảng mới ngắt lời để chêm câu: «Chúng ta nên đi thẳng vào điểm chính».

Lúc ở Ba Lê tôi đã cố gắng và thất công trong việc làm ông thích những món ăn ngon lạ. Ông chỉ cần có tiếng bíp tếch xa lát là đủ. Ông không ham rượu nhưng tỏ ra sành rượu.

Những người đàn bà tâm sự với tôi là say mê cha tôi thì không kể hết được. Khi ông vui vẻ, ông tỏ ra thật đáng yêu và hấp dẫn lắm. Nhưng ông không đủ kiên nhẫn để theo đuổi những kết quả cảm tưởng tạo nên lần đầu.

Ông rất chú ý đến những chỉ trích khen chê của thiên hạ, báo chí, tuy rằng bề ngoài ông lại muốn ra vẻ bất cần, và thường khuyên tôi: «Hãy coi thường dư luận và chỉ cần làm được việc tốt». Khi các phê bình gia như De Gaulle hay Montgomery khen cuốn sách binh thư của ông về trận Sinai, ông đã tỏ ra hãnh diện.

Vào thời kỳ hoạt động chính trị, lúc ông đứng đối lập trong quốc hội, ông tỏ ra cáu kỉnh và lúc nào cũng lo nghĩ. Hình như trời sinh ông ra để hoạt động, để chỉ, để làm trung tâm cho công việc. Thời gian ông qua Việt Nam đã có giá trị như một lối thoát đối với ông. Lúc trở về ông lại bực bội, tự đặt câu hỏi: ngồi viết một cuốn sách về chiến thuật du kích rừng rậm, hay đi đào bới những lọ cổ?

Nhưng tình hình tiến triển chớp nhoáng. Và tháng năm 1967 ông được mời giữ chức Bộ Trưởng Chiến tranh. Ông thường trại lại: Bộ Trưởng Chiến Thắng.

Bắt tay vào việc, những sự lo nghĩ, bực bội không còn nữa. Một lần nữa sống với những cộng sự viên, những bạn lâu năm, những đồng chí mà ông chỉ cần nói nửa câu cũng đủ hiểu hết ý ông. Một lần nữa ông là lãnh tụ, nhưng cũng 1 lần nữa ngày đêm ông bỏ nhà.

Hôm trước ngày chiến tranh khởi sự, tôi, cha tôi và một người bạn khảo cổ tài tử cùng sắp xếp những chiếc tên cổ. Giữa thời kỳ căng thẳng nhứt của đất nước ông vẫn có thì giờ để chú ý đến những việc nhỏ như thế. Mấy hôm sau tôi không được gặp ông. Tôi theo đơn vị tiền phong tiến vào sa mạc Sinai, trực chỉ kinh Suez, và thật là cảm động khi tôi nghe từ cửa miệng những tù binh Ai Cập hô: «hoan hô Dayan».

Khi cha con gặp lại, thì chiến tranh đã chấm dứt được sáu tiếng đồng hồ. Cuộc gặp gỡ vẫn đột ngột và ngắn ngủi, không có thì giờ cho tình cảm. Ông chỉ nói với tôi: «Mọi việc xảy ra nhanh chóng quá».

Lần nầy ông tiến và làm việc với tốc độ chạy đua. Ông ra khỏi nhà thật sớm và trở về thật trễ. Những bước chân vững chắc và nặng nề. Luôn luôn thay đổi tính tình đột ngột. Nhiều lúc ông ngồi lặng yên một mình, tư lự. Có lúc ông lại ngồi giữa gia đình, kể những truyện khôi hài. Nếu ông không phải là một người cha gương mẫu, thì luôn luôn ông nhắc nhở chúng tôi rằng đó chỉ là một hy sinh nhỏ cho đại cuộc của đất nước.

Lúc tôi đang chiến đấu với đơn vị giữa sa mạc Sinai tôi nhận được một tờ báo ngày 7 (tháng 6, 1967). Trên trang nhất có hình cha tôi đứng dưới chân Bức Tường Đau Thương. Trận chiến chinh phục Jerusalem đã hoàn tất. Bây giờ thánh địa nầy hoàn toàn trong tay chúng tôi, và binh sĩ chúng tôi đã tiến vào thánh địa. Tôi không phân bì với cha tôi về cuộc thăm viếng bức tường đau thương cùng với Tư Lệnh Quân Đội, tướng Rabin, còn đang mang mũ sắt bước qua cổng Sư Tử. Tôi biết rồi đây tôi sẽ được đến đó. Nhưng tôi ghen với những người lính cùng đi với cha tôi. Ông biết cách trao cho mỗi thời khắc ý nghĩa lớn của nó.

Những bạn bè theo ông đến viếng Bức Tường Đau Thương kể lại rằng ông đã tiến đến bằng những bước hãnh diện hơn là chiến thắng. Đây là giờ phút hoàn tất một khát vọng hơn là giờ phút chiến thắng. Thành phố chưa hoàn toàn an ninh. Mìn bẫy chưa gỡ được hết. Nhưng đối với ông nếu giờ phút nầy không được đến đây thì quả là bất thường. Ông đến gần những tảng đá cổ kính của Bức Tường, im lặng ngắm nhìn, rút trong túi áo ra một sổ tay, ghi vào mấy chữ, và nhét vào một hốc đá nhỏ. Về sau khi được hỏi ông đã viết gì trên tờ giấy nhỏ, thì ông cho biết

— Cha chỉ viết: Cầu mong cho hòa bình đến với dân tộc Do Thái.

Từ kẽ hở của bức tường, ông ngắt một bông hoa nhỏ và giữ làm kỷ niệm. Ông hân hoan nói:

— Xem kìa, một bông hoa nở trên Bức Tường Đau Thương

Về sau, khi chiến tranh đã thực sự kết thúc, ông trở lại lần nữa. Ông đình chỉ mọi biểu dương chiến thắng, như diễn binh. Ông chỉ đem theo Tư Lệnh Quân Đội, và những chỉ huy trưởng đơn vị đến viếng Đền Thờ và Bức Tường Đau Thương. Một lần nữa ông cùng sống những giờ phút Linh thiêng với những người bạn từ các chiến trường trở về: Arik, Shaike, Uzi, Moti. Mọi người đứng trước bức tường và ông nhắc tướng Tư Lệnh đọc nhật Lệnh và hiệu triệu quân dân. Sau đó ông đọc nhật Lệnh của ông, rồi tiếp đến các tướng chỉ huy trưởng các đơn vị đọc nhật lệnh của họ. Chiến tranh đã kết thúc thế đó, không trong tiếng kèn trống quân hành mà trong sự im lặng của những tảng đá ngàn đời.

đầy tuổi em 3

(Tiếp theo trang 6)

cầu. Nhìn mấy chiếc xe đạp, xe gắn máy nhẹ nhàng len lỏi khỏi những chiếc ô tô kềnh càng Thủy thấy thèm một đôi cánh chắp bay về nhà. Đã thế Mai còn lái xe quá cẩn thận, cô bé ngồi một bên mà cứ ngóc đầu lên hoài nhưng không dám nói gì. «Sau lớn thế nào mình cũng học lái xe cho con Chi lác mắt luôn» Nhưng Thủy không nghĩ đến hồi mà nó lái xe thì người ta cũng chẳng thèm «lác mắt» làm gì nữa!

Mai vẫn vơ nhưng rồi xe cũng nặng nhọc chui vào garage, Thủy chạy nhanh vào buồng thay áo và trở xuống phòng ăn liền. Mọi người đã có mặt đông đủ chỉ còn chờ 2 cha con về là «nhập tiệc» ngay. Tiệc gì có 1 món, Thủy chận câu nói kịp sợ nói ra mất lòng me tại Thủy dặn me chứ. Nhưng Thủy sững mắt lên khi chạm phải 2 dĩa mì xào dòn lớn nằm khiêm ta nhường trên bàn ăn. Thủy toét miệng cười sung sướng khó dè me dành cho sự bất ngờ nầy thảo nào hồi nãy trong lớp mí mắt Thủy cứ giật hoài. Me khai mạc buổi ăn: «Trưa ni me làm món bánh cuốn cho con Thủy, ai ăn là ăn khín của Thủy đó nghe! Ba sả chiếc đũa cho ngay rồi cười: «Me cưng con Thủy quá rồi nó hư cho xem.»

Anh Thanh lườm Thủy: «Cô út mà, có ăn Sinh nhật nữa le quá ta!»

Thủy không nói chỉ cười cắm cúi ăn một hơi hết đĩa rưỡi chẳng thèm nghe ai nói chuyện cả. Me thì khi nào cũng than «Lát cá thu mỏng ri chớ 2 lát 6 chục đó. Ai cũng le lưỡi nhưng tay vẫn hoạt động mạnh mẽ khiếp quá vật giá hồi này cái gì cũng tăng gấp đôi gấp ba mà tiền thì chỉ tăng chút ít và từ từ. Ấy thế mà cứ nghe công chức thêm lương là các bà hàng thịt hàng cá lên giá đồ ăn ngay Me thì được cái khúc gạo, củi, nước mắm, sữa mà nhắc đi nhắc lại mãi nghe đến thuộc lòng. Trong khi đó ba hay kể chuyện ở sở đôi khi me không buồn nghe vì còn mãi dặn chị giúp việc chiều xuống chợ mua cá biển hay lấy thịt cơm làm ba tức quá hóa cười cho cái tánh của me và mấy chị em Thủy khúc khích cười bấm me «Me nghe ba nói tê!» Lúc đó thì ba đâu còn hứng để nói nữa nhưng không khí gia đình vẫn vui vẻ. Tiếng me vẳng bên tai: «Thủy sao con không nói chi cả vậy, có chuyện buồn ở lớp phải không! Thủy lắc đầu «Không có chi cả mạ ạ!» Me nhìn chăm Thủy: «Mấy lúc ni con hơi xanh đó!» anh Thanh xì một tiếng — anh ấy lúc nào cũng chực để «kê» Thủy — «Xanh me coi hắn lăm lăm li li rứa mà mai chứ ăn hết hơn một dĩa rồi đấy. Me cười: «Để nó ăn cho chóng lớn, con gái ốm coi buồn lắm». Chị Liên cắn phải miếng ớt cay quá mặt đỏ lên nhưng cũng cố gắng nói:

— Con Thủy mau lớn rứa mà me bảo lớn chừng mô nữa? đi không lọt cửa không ai thèm rước dâu nghe không!

— Không ai thèm thì thôi, ở nhà với me sướng hơn!

Cả nhà cười ngất, me cười lớn hơn cả.

— Bộ con tính ở mãi với me sao? Tụi bây lớn rồi mỗi đứa một nơi chẳng có đứa nào ở lại với ba me hết.

— Con!...

— Con!... con thích Huế thôi, đi mô cũng chán cả.

Thủy đứng dậy rời bàn ăn: Ai cũng còn nhỏ cả ba me nói chi chuyện đó lớn rứa! A câu nói người lớn dữ ta! Nhìn ba nhếch mép trán thoáng nếp nhăn Thủy cúi nhìn bàn tay mình gân xanh im lìm bất động: Hôm nay đừng buồn chỉ cả mình thêm 1 tuổi «lớn» rồi mà!

B.B Thủy Các
(Huế)

CHUYỂN HƯỚNG MỚI TRONG CHÍNH SÁCH MỸ TẠI VIỆT NAM

— Triệu chứng: dư luận của chính giới và quần chúng Mỹ : Hãy để cho người VN gánh vác chiến tranh và vận mệnh của họ và nếu thực sự họ không có khả năng tự cứu lấy thì chúng ta cứu họ làm gì?
— Lý luận : những tỷ Mỹ kim và hàng ngàn sinh mạng công dân Mỹ hy sinh ở VN ích lợi gì, khi sự nghèo đói, bất công và thiếu tự do vẫn tồn tại trên đất Mỹ. và đang diễn thành những bạo động chủng tộc và bất mãn xã hội

Kết luận : Mỹ nên thực tế và khôn ngoan hơn, giao trách nhiệm cho người VN và chính phủ hợp hiến của họ, nếu họ tỏ ra xứng đáng được giúp đỡ thì khi ấy người Mỹ nên giúp đỡ, bằng không thì đổ hết đau nhục thất bại cho họ.

NGUYỄN HỮU ĐÔNG

Người Mỹ muốn xét lại chính sách của họ ở Việt Nam ?

Chính giới và dư luận Mỹ không còn phân chia đơn giản thành phe bồ câu và phe diều hâu, với những biến thể của hai phe như những tháng trước, mà đang có những triệu chứng khá rõ ràng là họ đang chuyển hướng đến những quan niệm mới lạ hơn về chính sách của họ ở VN.

Tuy rằng chính phủ Johnson vẫn còn được ủng hộ với một tỷ lệ dư luận khoảng 5 phần 100. nhưng riêng với chính phủ ở VN thì lại bị chỉ trích, và tỷ lệ dư luận tán thành chính sách đó lúc này không đến 50 phần trăm. Đặc biệt giới trí thức và chiến lược gia thì rất ít người đồng ý hoàn toàn về chính sách đó. Tướng Gavin trước đây từng ủng hộ TT Johnson mạnh mẽ, bây giờ thẳng thắn trở cờ và tuyên bố rằng người Mỹ cần chấm dứt chiến tranh VN bằng mọi cách. Tướng Gavin có thể sẽ được chọn làm ứng cử viên TT vào tháng tư năm tới. Tuần trước, ông đã từ chức khỏi nhiệm vụ Cố Vấn cho đảng Dân Chủ để phản đối đường lối của đảng trong chính sách Mỹ ở VN. Trong một cuộc họp báo thu hẹp ông tuyên bố : « Chính sách đó đã tạo nên những hậu quả tai hại cho nền kinh tế quốc gia. Một hậu quả trông thấy là những kế hoạch phát triển trong nước thiếu hụt ngân sách. Đơn giản là tôi quyết không ủng hộ ông Johnson trong kỳ tranh cử TT năm 1968 ».

Thẩm phán Joseph Raugh phó chủ tịch phong trào Dân Chủ Hành Động nói thẳng rằng ông mở đầu một chiến dịch để gạt ông Johnson ra khỏi danh sách những người được đảng Dân Chủ đề cử ứng cử TT sắp tới.

Giám mục Fulton J. Sheen từng tỏ ra chống cộng hăng hái, đã lên tòa giảng và tha thiết kêu gọi : « Tôi có thể nhân danh một người tín đồ Thiên Chúa Giáo khiêm tốn yêu cầu TT công bố rằng : nhân danh Thiên Chúa đã từng truyền dạy chúng ta thương yêu kẻ láng giềng như ruột thịt, và vì sự hòa dịu chung, tôi ra lệnh rút lui lực lượng của chúng ta khỏi Nam VN ».

Quần chúng Mỹ thì muốn rằng chính phủ của họ phải lo xong nhiệm vụ trong nước trước khi nhảy vào những rắc rối bên ngoài. Sau những xung đột đen trắng ở Newark, Detroit và nhiều nơi khác, tổn phí về nhân mạng tuy không lớn lắm, nhưng tổn phí về tài sản bị đốt phá cướp bóc lên đến vài tỉ nếu cộng thêm những hao tốn trong các cơ xưởng kỹ nghệ đang tự đình chỉ hoạt động, và những ảnh hưởng kinh tế gián tiếp khác. (mức sản xuất xe hơi hàng tuần ở Detroit đang từ khoảng 80.000 chiếc mỗi tuần xuống còn 43.000 chiếc). Kế hoạch tái thiết dự trù để giải tỏa khu nhà nghèo ở Nữu Ước mà thôi đã lên đến 54 tỷ MK. Ủy Ban tìm việc làm cho người da đen dự tính rằng cần phải có khoảng trên nửa Tỷ MK cần đổ ra để thiết lập những cơ xưởng thu hút được một phần dân thất nghiệp da đen được xem như là nguyên nhân quan trọng của vụ xung đột và nổi loạn vừa qua.

Người da đen, tuy khi còn trong quân ngũ, đã tỏ ra là những chiến sĩ tốt, nhưng khi bước vào đời sống dân sự, thường chưa chất than rằng. «Chúng ta chiến đấu cho danh dự và màu cờ nước Mỹ để làm gì, khi mà nước Mỹ không làm gì để nâng cao đời sống và danh dự của chúng ta ngay trên nước Mỹ ?

Những bức tranh hài hước trên các báo chí Mỹ lúc nầy thường vẽ hình bác Sam đang lò dò xếp bộ áo cảnh sát quốc tế vào va li để về chờ khoác áo cảnh sát nội địa, dẹp yên những rối loạn đen trắng trong nước.

Tất cả những triệu chứng đó bày tỏ rằng đã đến lúc Mỹ thay đổi chính sách của họ ở VN và trên chính trường quốc tế. Chính phủ trong vụ Trung Đông được ủng hộ nhiều không phải vì đã có thái độ cứng rắn, đã sẵn sàng can thiệp nhưng là vì đã không phải can thiệp gì cả, và không đưa nước Mỹ vào một cuộc phiêu lưu mới.

Đổ lỗi cho người VN để khỏi nhìn thẳng vào lỗi lầm của chính mình.

Những chuyển hướng mới mẻ trên còn kèm thêm một sự kiện ý nghĩa khác: người Mỹ đang có khuynh hướng đổ lỗi cho người VN, chính giới V.N, quân đội V.N. Vấn nạn đặt lên đơn giản như thế này : tại sao người VN không đánh trận giặc của họ, không nỗ lực tự cứu lấy, mà người Mỹ phải lại cứu họ, phải gánh hết mọi gánh nặng và đau thương chiến tranh. Các báo chí Mỹ thường so sánh số, thương vong giữa quân đội Mỹ với quân đội V.N, và tuần nào số thương vong bên quân đội V.N thấp hơn, là y như họ đặt ra câu hỏi : tại sao lại như thế, phải chăng quân đội V.N chẳng đánh chác gì cả, và ỷ lại hết vào quân đội Mỹ ? Tướng Thuần từng trả lời chất vấn đó cho một nhà báo Mỹ : trong mọi công việc một khi đã có sự phân công thì không nên có sự tị nạnh nhỏ nhen. Quân đội V.N được giao trách nhiệm yểm trợ công cuộc xây dựng nông thôn và do đó ít có cơ hội hành quân lớn, và cũng nhờ đó bớt thiệt hại. Nhưng nếu tổng cộng các thiệt hại quân dân chính cán về phía V.N thì không phải nhỏ như người Mỹ tưởng.

Những bất ổn chính trị ở V.N cũng là một đầu đề để làm cho người Mỹ chỉ trích và đổ lỗi. Nếu người VN không có khả năng tự lãnh đạo dân tộc họ trên đường chiến đấu tự cứu, thì người Mỹ làm được gì cho họ, và ích lợi gì ?

Nhưng thử hỏi và thử xét lại, trong hiện tình xã hội, chính trị kinh tế và quân sự V.N, người V.N có thể làm được những gì mà họ chưa làm ? Có lẽ sự có mặt của quân đội Mỹ hùng mạnh và giàu phương tiện đã làm cho người V.N và quân đội V N thành thói quen dựa vào quân đội Mỹ Hay là vì những mặc cảm nhược cường làm cho người V N trong thâm tâm ngại ngùng dồn hết nỗ lực vào công cuộc chiến đấu, không muốn đem hết tài năng và sáng kiến ra phục vụ xứ sở ? Nhưng người Mỹ đã có những trách nhiệm nào trong tình hình xã hội, kinh tế và chính trị trên đất này ? Chính người Mỹ cũng không dám phủi tay để tuyên bố thẳng rằng họ không có trách nhiệm gì. Ngay như sự có mặt của họ, không nói là những sự can thiệp gián tiếp trực tiếp rất có thể có của họ, vào sinh hoạt đất nước này đã tạo ra một phần những sự rối răm, bất ổn hoang mang và tâm trạng e ngại hợp tác tích cực. Vậy thì xét người cũng nên xét đến ta. Và một phần những người Mỹ ý thức cũng nghĩ như vậy. Nhưng họ lại lúng túng không hiểu nên làm những gì, có thể làm được những gì để tạo cho sinh hoạt chính trị, xã hội VN một hào khí lớn mạnh, thúc đẩy được những nỗ lực tự cứu của dân tộc VN.

Tuy người Mỹ giàu mạnh, nhưng cái thế hành động của họ lại rất khó khăn. Can thiệp vào quá nhiều thì lại sợ bị chỉ trích bởi dư luận Mỹ. dư luận quốc tế và dư luận VN là can thiệp quá nhiều, có khuynh hướng đế quốc, mà không can thiệp thì lại e ngại rằng bao nhiêu hy vọng tài chánh, nhân mạng và danh dự của họ đổ ra ở VN có thể gặp những bấp bênh khó cứu gỡ.

Người Mỹ không có, hay không muốn có một chủ thuyết siêu quốc gia (như CS) để biện minh cho sự tham gia của họ vào sinh hoạt chính trị xã hội ở nơi khác.

Cái lý lẽ thường được nhắc đến, như là lập một tường thành ngăn chặn sóng xâm lăng đỏ, bảo vệ tự do dân chủ mà người Mỹ tôn thờ còn mơ hồ lắm, chưa kết tinh thành chủ thuyết được, để biện minh hành động của họ. và vận động sự tham gia quốc tế về VN.

Như thế không có nghĩa là người Mỹ và quân đội Mỹ có thể đơn giản bỏ VN bằng một giải pháp quá thua thiệt. Nhưng như thế có nghĩa là buộc họ phải tìm một giải pháp mà nếu được thì giúp VN tự cứu và giúp Mỹ thoát khỏi sự lúng túng hiện nay, và nếu không được thì cũng không thiệt hại quá lớn đối với danh dự và uy tín nước Mỹ.

Giải pháp mà người Mỹ đang muốn có đó sẽ như thế nào ?

VN Phải gánh vác nhiều trách nhiệm hơn trong việc tự cứu lấy mình

Có một điều mà hầu hết người Mỹ bây giờ đều có thể đồng ý với nhau: người VN (gồm chính quyền, quân đội và nhân dân VN) chưa đem hết khả năng, tâm chí của họ vào việc cứu lấy quê hương họ. Cái lý do bởi đâu lại như thế thì người Mỹ chưa tìm ra, Nhưng ít ra là họ đã biết được sự kiện này rồi. Và họ còn hiểu thêm rằng trong một trận giặc được gọi là trận giặc kỳ cục, sa lầy, không lối thoát. không là trận giặc quân sự thuần túy, cái ý muốn tự cứu của người VN quan trọng hơn những sư đoàn Mỹ được tăng cường thêm vào chiến trường.

Với khuynh hướng đơn giản hóa vấn đề, người Mỹ hy vọng hay tin tưởng rằng những trò bầu bán có thể đem lại được cái điều cần thiết đó, Và nếu nó không đem lại được, thì ít ra lúc này không biết làm gì hơn nữa.

Quanh những trò bầu bán sắp tới, dư luận quần chúng và chính giới Mỹ đang theo dõi với nhiều hồi hộp và hy vọng. Trước hết họ tin rằng một chính phủ dân cử hợp hiến, ít ra là bên ngoài, sẽ có được những tư thế mà một chính phủ do những biến động chính trị đem lên không có được. Cái tư thế đó có thể đem ra dùng trước quốc tế và cả trong nước. Và người Mỹ cho rằng chỉ cần cuộc bầu cử thực sự tự do và trong sạch (ít ra bề ngoài phải như thế) thì cái tư thế của chính phủ dân cử hợp hiến tương lai có thể xem như khá vững để dùng được trong nhiều việc, như việc vận động nhân dân V.N, quân Đội Việt Nam và dư luận quốc tế ủng hộ một giải pháp tương đối hợp lý cho chiến tranh nầy

Một chính phủ hợp hiến, theo người Mỹ, sẽ đại diện được cho đa số nhân dân Miền Nam VN và sẽ có tư thế hơn để ăn nói với đối phương và quốc tế, đồng thời biện hộ cho sự tham dự của người Mỹ vào chiến tranh này, một cuộc chiến tranh có nhiều ý nghĩa một cuộc thánh chiến bảo vệ nhiều thứ cao quý và trừu tượng. Rồi nếu cần cái chính phủ đó có thể gánh vác hết trách nhiệm tìm biện pháp chấm dứt chiến tranh. Dĩ nhiên những biện pháp ấy phải được hỏi ý với người Mỹ, nếu không do người Mỹ đã nghĩ bằng cách nầy hay cách khác.

Và nếu cần, thì cái việc mà quân đội Mỹ sẽ giảm bớt cái vai trò của họ, những chi phí chiến tranh và kinh tế của họ trên chiến trường VN cũng sẽ do cái chính phủ dân cử tương lai quyết định và trách nhiệm. Khi đó nếu quân Mỹ rút lui nếu ngân sách viện trợ Mỹ có giảm bớt, và nếu nguy cơ xâm lăng Cộng Sản có lớn hơn, thì rõ rằng là không phải do người Mỹ tạo nên và chịu trách nhiệm, mà là do chính cái chính phủ dân cử, và do nhân dân VN đã muốn như thế. Và người Mỹ sẽ vui vẻ nhận những vai trò mới bớt tốn kém và đau xót hơn.

Và như thế là người Mỹ đã tự mở ra cho họ một ngõ thoát: thắng càng tốt nhưng thua cũng được mà không đến nỗi thua thiệt và nhục nhã quá. Người Mỹ vốn muốn đem ra một thử thách mới cho chính phủ dân cử và nhân dân VN sau ngày bầu cử, xem người VN nói chung có ý muốn và có những khả năng tối thiểu để tự cứu hay không? Cái thử thách nầy cũng là một lối thoát, và một câu trả lời cho những chỉ trích của các khuynh hướng đối lập đang nhắm vào chính phủ hiện tại của Mỹ

Nhưng nhìn vào 11 liên danh ứng cử viên chúng ta thấy gì, chúng ta thấy được những ai có khả năng, tài đức, thiện chí, nhiệt tâm để nhìn thẳng vào thách đố mới ? Liên danh quân sự đã từng chứng tỏ khả năng của họ, với một số ưu khuyết điểm được chứng nghiệm trong hai năm chấp chánh và đang bị những liên danh đối lập liên tiếp chỉ trích Trong một hoàn cảnh mới, những yếu tố chính trị mới, những điều kiện khách quan mới, liên danh quân sự có làm gì được hơn những việc đã làm hay không, thì hiện nay những kẻ bạo phổi đến đâu cũng không dám nói hết ý mình.

Và 10 liên danh dân sự, một số đã từng ra mặt trên chính trường VN trong vòng hai mươi năm qua, đã từng nắm những vai trò lớn trên chính trường VN và đã làm những việc mà nhiều người đã biết, lịch sử đã phê phán, sẽ làm được gì hơn cho đất nước này ? Và những người tập tễnh bước vào vai trò lãnh đạo quốc dân trong kỳ bầu cử tới đã chứng tỏ được những gì, và sẽ làm được những gì tốt đẹp hơn ? Tất cả vẫn còn mù mịt, vẫn còn là một cuộc xổ số chưa đến ngày mở.

Nhưng dù sao, thì có một điều mà chúng ta có thể thay được ngay bây giờ là cái chính phủ dân cử hợp hiến tương lai phải đương đầu với rất nhiều thách đố mới, trách nhiệm lớn, và khó khăn nặng nề. Một bước sảy có thể làm nguy vong vận mệnh dân tộc, và sợ rằng bước sảy đó sẽ không còn cơ hội gỡ gạc, không còn cứu tinh nâng đỡ, không còn người Mỹ để dựa dẫm nữa.

Những điều đó cũng là những cái may nếu chúng ta biết nhìn thẳng, biết tìm giải pháp đúng. Nhưng sẽ là những cái rủi đau đớn nếu lầm lạc thêm một lần nữa. Nếu còn thần thánh, xin hãy phù hộ cho dân tộc chúng ta trong những ngày sắp tới

---

TRUYỆN KIẾM... TIEN

hậu nách kỳ chưởng

Bản (mắc) dịch của TRỌNG TẨU

HỒI THỨ TÁM

Nơi diễn trường cao thủ chạy lăng xăng Kèn trống cũ lại khua vang nhộn nhịp

Châu Chỉ Bồ ra lệnh cho ba chàng Hiệp sĩ Cù Lần đi rảo khắp mọi nơi tại Thủ đô Nam Vực để dọ dẫm tình hình Nam vực. Nàng nói:

— Các cao thủ số lâm lúc này tiền bạc rủng rỉnh. Thật ra thì số tiền đó là để cho phe phái họ, nhưng ta được biết rõ là có nhiều chưởng sĩ cù không thể nào chịu được. Thay vì tung tiền ra, họ lại đem dấu đi làm của riêng. Bởi vậy, ngay trong phe của họ đã bắt đầu xảy ra nhiều chuyện lộn xộn về chia tiền chia bạc không đều. Lối đời bao giờ cũng vậy, máu tham hễ thấy hơi đồng thì mê, Ấy là chưa lên ngôi minh chủ mà đã vậy rồi. Nếu lên cầm đầu được tất cả các phe phái trong giới võ lâm ta thử hỏi rằng bọn chúng sẽ ra sao, Tất nhiên lúc đó bọn chúng chỉ còn biết gục đầu xuống mà hít hơi đồng thôi. Ngoài ra chúng tao còn thấy mùi vị gì khác nữa.

Chí Tôn... thờ bà vốn dĩ ỏ̉nh dầm xưa nay, bèn đưa một đường nói :

— Bẩm cô nương, cô nương nói vậy em xin phép không phục một cái. Em xin đoan chắc với cô nương rằng ở trên đời này không có cái mùi gì qua mặt nổi được mùi nách của cô nương mới có thể làm cho toàn thế giới giang hồ phải nể mặt. Một khi cái chưởng hăng hắc ấy của cô nương mà tung ra, thì dầu cho các cao thủ có đến ba vạn chín nghìn thành công lực đi nữa, cũng kể như đồ bỏ,

Sức Mấy và Hai Ngọc khoái tỉ đồng thanh hoan hô :

— Chỉ Bồ muôn năm ! C i Bồ muôn năm !!!

Châu Chỉ Bồ cười hăng hắc dơ cả hai tay lên trời mà rằng

— Nói dậy tức là ta đây rất đáng mặt cưỡi cổ thiên hạ phải không ?

Vì quá phởn trí nên họ Châu đã vô ý để cho hai lần chưởng phong bên dưới nách tung bay đi quá mạnh Do đó cây cối xung quanh đó mọc ở một vùng chu vi rộng lớn tới 50 dặm đang tươi tốt bỗng nhiên héo hắt cả đi. Đất đai phì nhiêu, sông ngòi đầy nước tất cả đều bị khô cứng và nứt nẻ như gặp mùa hạn hán vậy. Về phần ba chàng Hiệp sĩ cù lần thì anh nào em nấy đều nằm quay lơ ra, ngắc ngủi như kẻ bị hơi phóng xạ Nguyên tử gây ảnh hưởng vậy.

Châu chỉ Bồ thở dài đánh thượt một cái chạy lại chỗ ba chàng Hiệp sĩ cù lần vận công để mút hết những hơi độc trong người mấy kẻ kia ra miệng nói :

Tội nghiệp cho các đệ tử của ta chưa ? Tuy đã bao năm lê gót trong chốn giang hồ để theo ta luyện tập võ công thế mà ngay cả đến đệ tử ta cũng còn chưa chịu nổi hơi gió thoảng của Nách kỳ chưởng ta.

Nói đoạn, Châu chỉ Bồ bèn rút trong túi ra một lọ nước đái quỷ đưa vào mũi ba người. Một lát sau cả ba mới từ từ hồi tỉnh. Họ Châu trách khéo các đệ tử ;

— Công lao ta tập luyện cho các con từ xưa đến nay rõ thật là vô ích. Ta tưởng đâu rằng, ít ra với cái thế võ công « chuế chuế » bọn ngươi cũng có thể chịu nổi được hơi chưởng nách của ta. Nào ngờ đâu ta mới chỉ phóng biểu diễn sơ sơ, nhất lại không ngắm trúng vào các con, thế mà các con đã xỉu rồi. Nếu mai đây, ta tranh đua với các anh hùng hảo hớn, ta mang các con đi theo mà các con cũng bị xỉu theo cái mừng này thì thử hỏi ta còn nhờ cậy các con tiếp tay được việc gì nữa. Chỉ lo cứu chữa cho các con cũng đủ mất thì giờ rồi còn gì ?

Chí Tôn... Thờ Bà có vẻ hơi mắc cở nói :

— Bẩm sư phụ. sư phụ trách mắng thì chúng con xin chịu chứ thật ra thì những gì sư phụ truyền cho chúng con đều luyện tập rất kỹ. « Nín Thở » chẳng hạn. Chúng con không dám tự hào với sư phụ, nhu dối với tất cả những ai kia, chúng con xin chấp cái một. Kể cả những thợ lặn tài ba nhất trên thế gian này chưa chắc đã có anh nào nín lâu được bằng chúng con.

— Thế tại sao bọn ngươi lại còn bị ngộp thở vì Chưởng Nách của ta.

— Bẩm sư phụ, có vậy sư phụ mới đáng là thầy của chúng con chứ. Số là, một phần vì chưởng phong dưới nách của sư phụ tích lũy đã lâu ngày chưa có dịp đem ra xử dụng nên mùi của nó mạnh lên tới mức độ quá cao, bọn đệ tử chúng con chịu không thấu. Thứ hai nữa, sư phụ lại tung chưởng ra đột ngột quá, chúng con đâu có lường trước được mà phòng bị. Phải chi trước khi tung chưởng ra sư phụ chịu khó hét to lên một câu : « Tao tung chưởng Nách ra đây nè ! »; thì bọn chúng con có đủ thì giờ mà phòng bị.

Châu Chỉ Bồ cười hăng hắc :

— Trời đất ơi ! Nếu ta làm như vậy địch thủ biết trước mà phòng bị, ta đâu có còn hạ nổi được bọn chúng nữa ?

— Vậy mới nói ! Đây là một điểm thật là khó giải quyết nổi. Bởi vì, tuy tập nín thở được thật lâu, nhưng thế võ công này của bọn đệ tử chúng con vẫn chưa lên tới độ tuyệt luân.

— Nín thở được lâu như vậy mà chưa gọi là tuyệt luân sao ?

— Vì «đối với Chưởng Nách của sư phụ, võ công «Nín Thở» cần phải «Ô tô ma tích» họa may mới phòng bị kịp.

Châu chỉ Bồ đưa tay lên gãi nánh, gục gặc cái đầu :

— Ngươi nói phải đó ! Vậy thì bọn ngươi cần phải tập luyện thêm về thế võ công này. Và trong khi chờ đợi, ta tạm cấp cho mỗi đệ tử một cái mặt nạ phòng hơi ngạt Mỗi lần đi theo phò tá ta, bọn ngươi phải đeo lên mặt cho thật kín. Ta dặn kỹ là phải siết cho thật kín những ốc an toàn, bởi vì chỉ một kẻ hở rất nhỏ, độc khí Nách Kỳ Chưởng cũng có thể chui lọt vào được,

Châu chỉ Bồ móc ba chiếc mặt nạ bằng cao su dấu ở trong quần ra trao cho các đệ tử. Ba chàng Hiệp sĩ Cù Lần vâng vâng dạ dạ đỡ lấy và ướm thử vào mặt.

Chí Tôn... Thờ Bà, vẻ mặt vô cùng thán phục, nói với sư phụ :

— Với Nách Kỳ Chưởng vô địch của sư phụ, phen nàymà sư phụ ra tranh tài thì sẽ chắc ăn như bắp. Ngôi minh Chủ thế nào chả lọt vào tay sư phụ.

Sức mấy nói :

— Nếu sư phụ mà được làm minh chủ thì em xin cái ghế...

Hai Ngọc nói giựt ngược :

— Em xin cái ghế...

Chí Tôn... Thờ Bà ngắt ngay :

— Các chú mày đừng lộn xộn !

Cái ghế...

Châu chỉ Bồ khoát tay cắt đứt lời Chí Tôn :

— Thôi thôi đi ! Các đệ tử ơi ! Ta đâu có ra tranh ngôi minh chủ mà sao chưa chi các con đã tranh ghế như vậy !

Ba chàng hiệp sĩ cù lần trố mắt ngạc nhiên cùng hỏi một lượt :

— Sao kỳ vậy sư phụ ? Nách kỳ chưởng vĩ đại vô địch của sư phụ không đáng làm cho bọn anh hùng nể mặt hay sao ?

Châu chỉ Bồ cười bí mật :

— Họ nể mặt ta lắm chớ ! Không những họ nể ta mà họ lại còn sợ ta nữa là đằng khác. Nhưng ta không ra tranh chức minh chủ lần này đâu. Ta sẽ khuyến khích cho các cao thủ tranh tài với nhau trong cuộc tranh ngôi minh chủ. Còn ta, mộng của ta lớn hơn thế nữa kìa !

— Lớn cỡ nào, thưa sư phụ ?

— Ta sẽ làm Liên Minh chủ !

— Liên Minh Chủ ?

— Phải, ta sẽ trở thành một Liên Minh Chủ, nghĩa là ta sẽ chờ cho kẻ nào chiếm được ngôi minh chủ rồi khi đó ta mới ra đề tài để cởi lên cổ lên đầu minh chủ đó và ca khúc khải hoàn « Nhong nhong ».

— Nghĩa là minh chủ tương lai sẽ làm ngựa cho Liên Minh Chủ cưỡi cổ ?

Sao đệ tử tinh thế? Ở trên đời này đến Trời cũng còn ở «số zi» thì minh chủ sức mấy mà dám cầm đầu thiên hạ? Ta đại diện cho phái yếu, ta phải được ăn trên ngồi trước chứ! Mặc dù thiên hạ vẫn thường cho là đàn bà hay đi cửa dưới... Để rồi xem ta có cưỡi đầu được bọn họ không thì biết.

Họ Châu vừa nói dứt lời thì đột nhiên ở xa xa có một bọn ôm kèn vác trống đi lại. Một tên, ý chừng là tên cầm đầu, vừa trông thấy Châu Chỉ Bồ đã vội vàng sụp lạy và nói:

— Bẩm lạy Châu cô nương! Chúng tôi là bọn Phi Lọt Tỏm chuyên nghề thổi kèn đánh trống . hôm nay xin ra mắt cô nương.

— Bọn ngươi ra mắt ta để làm gì?

— Để tôn lên làm sư phụ ạ! Bọn tôi đã nghe danh sư phụ từ lâu rồi! Ngoài Chưởng Nách sư phụ còn là một tay cự phách về môn thổi kèn.

(CÒN NỮA)

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

DI THIÊN PHỦ Tuyệt Đại hao Phúc đức Thiên giải Kiếp Sát Thiên đức 65	**ÁCH** THÁI ÂM Thiên Đồng Thai 75 Hóa khoa Phục binh Điếu khách Thiên Hình Thiên khôi Hóa kị Triệt	**TÀI** THAM LANG Vũ khúc THÂN Dưỡng Đà la Quan phủ Trực phù Thiên tài Hồng Loan Hóa quyền	**TỬ** CỰ MÔN Thái Dương Tràng Sinh Lộc tồn Bác sĩ Thái tuế Hóa lộc Lưu hà
NÔ MỘ (55) Quốc Ấn Bệnh Phù Bạch Hổ Văn Khúc Ân Quang Hoa Cái	Mão Thìn Tỵ Ngọ Dần LÁ SỐ ÔNG **Hà thúc Ký** ỨNG CỬ TỔNG THỐNG 48 tuổi (1920) Canh Thân ngày 2-10 Giờ Tý Dương Nam—Mệnh Mộc Thổ Ngũ Cục	Mùi	**THÊ** THIÊN TƯỚNG Mộc Dục Kình Dương Lực Sĩ Thiên Không Thiếu Dương Đào hoa
QUAN PHÁ QUÂN Liêm Trinh Tử Hỉ thần Long Đức Thiên Thọ (45)	Sửu Tý Hợi Tuất	thân Dậu	**BÀO** THIÊN LƯƠNG THIÊN CƠ Quan Đới Thanh Long Tang Môn Văn Xương Điếu y Thiên Quý Thiên Khốc
ĐIỀN (35) BỆNH Thiên Mã Tam Thai Thiên Hư Phi Liêm Phượng Các Tuế Phá Giải Thần Phong Cáo Thiên Việt	Tuần **PHÚC** (25) SUY Tấu Thư Tử Phù Tả Phù Hữu Bật Đường Phù Nguyệt Đức Thiên Hỉ	(15) **PHỤ** ĐẾ VƯỢNG Tướng Quân Quan Phù Long Trì Battọa	**MỆNH** TỬ VI (5) THẤT SÁT Lâm Quan Tiểu Hao Thiếu Âm Địa Không Địa Kiếp Đẩu Quân

SỐ TỬ VI ỨNG CỬ VIÊN TỔNG THỐNG
HÀ - THÚC - KÝ
ngày 2 tháng 10 — Canh Thân — Giờ Tý

ANH HỢP lập số và giải đoán

Mệnh cung Hợi.
Thân cư tài bạch cư, Mùi.
Được cách:
Tử phủ sát phá tham tiềm Vũ di với Hóa quyền tả phù hữu bật (tính chung với Thân và Phúc đức).

Theo khoa Tử vi đẩu số, số mà đúng cách như vậy thì được kể vào hàng «thượng cách». Xin nhắc lại rằng:

Đây là một khoa học từ xưa truyền lại, những danh từ đã chỉ về mức thang địa vị trong xã hội, hoàn toàn dùng theo ý nghĩa thời trước. Chỗ nào, do kinh nghiệm riêng, ý kiến riêng tôi đều ghi rõ, để bạn đọc thích Tử vi tiện tra cứu. Và tôi cố gắng hết sức bàn giải dản dị để những bạn không chuyên về môn đó hoặc mới bắt đầu cũng có thể hiểu rõ.

Chính tinh như trên tụ hội đúng bộ, đúng cách đấy, đáng lẽ phải ở một địa vị cao trong chính quyền chính thức.

Nhưng số này, chỉ sự chính quyền công khai từng giai đoạn.

Tôi đã đưa cho nhiều thầy chuyên nghiệp, để lấy ý kiến, ngoài mấy câu phú đoán thuộc lòng các ông đó chẳng tìm thấy điều gì mới lạ. Chỉ có nhóm tài tử như nhà văn Triều Đẩu, thích thú thì nghiên cứu chơi, chứ chẳng chuyên nghiệp, mới khám phá được nhiều đặc điểm:

Hà thúc Ký sinh năm Mộc Mệnh đóng tại Hợi, Thủy cung, được sinh địa. Nhưng canh thân thuộc Dương; Hợi Âm, Như thế, số ông phạm nghịch cách. Cuộc đời sẽ gặp nhiều lúng túng, bất mãn.

Ngôi Đế tinh Tử vi đóng ở Hợi—giờ nửa đêm và tàn hẳn một ngày — Tử vi, Bắc đẩu tinh, hành Thổ, ngồi cung Thủy, đó là một sự khắc lớn.

Thất Sát bên cạnh như vị đại tướng uy dũng phò tá mà cẩn bị lao đao, vì, Sát thuộc Hỏa «Lửa» ở cung «nước» dĩ nhiên phải tắt. Nhưng đây, có điểm đặc biệt theo sách Tử Vi của Trần Đoàn lão tổ để lại — được Kiếp Sát cung Tị (Thiên Di) chiếu xuống. Tức là được cách «Song Sát». Sát gặp Sát thì oai lực tăng lên bội phần.

Quan Lộc ở Mão chiếu sang, chính tinh: Hà Phá Quân Liêm Trinh. Kế đến hàng trung tinh, cung tài thì Đà La; ngay Mệnh Địa Không. Địa kiếp di luôn với Song Hao.

Tôi chưa từng được quen biết ông Hà Thúc Ký, những điều đoán sau đây, tôi chỉ theo ngày giờ. Nhiều bạn đã hỏi:

Ví như ai đó muốn mình tuyên truyền cho họ, họ lựa một ngày giờ nào để có lá số cực tốt, khác hẳn sự thật, thì sao?

Tiện đây, xin thưa để các bạn rõ:

Lá số một ai đó, đối với khoa Tử Vi, nó còn rõ ràng hơn tấm thẻ căn cước của Công An cấp phát cho mỗi cá nhân. Vì nghiên cứu lá số, ta có thể biết được cả đến nốt ruồi mọc trên da thịt họ, thời gian nào các nốt ruồi đó mọc cùng với bao nhiêu đặc điểm khác và tiếng nói, giọng cười, đôi mắt, cặp tai, cái mũi và các chứng bệnh tật riêng biệt của cá nhân mang lá số đó.

Như trường hợp ông Hà Thúc Ký tôi đưa ra một thí dụ này để ông và những người thân ông nghiệm xem đúng hay không?

Ông bị yếu về bộ máy tiêu hóa — nói cho rõ hơn nữa thì là chứng đau ruột.

Khoa Tử Vi quả là một Mê Đồ Trận. Khi đã gỡ một mối, thì lập tức bao nhiêu mối khác hiện ra để ta lo gỡ. Tôi, cũng như bao nhiêu bạn khác, dính vào là đam say mê gác hết mọi việc để làm Tử vi.

Nhân nói đến bệnh do cung Mệnh ông gây nên, ta kiểm lại cung Tật Ách. Rút kinh nghiệm, tôi nghĩ nên sửa lại châm ngôn:

«Tiên khẩn Phúc đức.)
Phải nên đổi là:
«Tiên khẩn Tật Ách»

Cung Tật Ách mới thật là cung tuyệt diệu của Tử Vi, nó chỉ rõ bệnh tật, sức khoẻ, tầm vóc, nước da, tính nết cùng những tai nạn và cách hóa giải, sửa chữa vạn bệnh của đương số.

Không gì khoa học hơn, Có biết đích về thể chất, đặc tính cùng những lệch lạc về thần kinh cũng như phủ tạng của ai, ta mới mong hiểu được tư tưởng và hành động đã qua và sắp tới của họ. Và mới biết chắc họ thành công hay thất bại trong hoàn cảnh nào.

Thiên đồng. Tật ách. Tính ông Hà Thúc Ký thích sửa mới mọi việc bởi bản tính sao Thiên Đồng là chủ về sự thay đổi, cách mệnh. Thêm Thái Âm. Thiên cơ.

Cơ chủ về máy móc, suy tư, tính toán; Âm thuộc Thủy, tính thâm trầm, ẩn náu.

Cơ, Âm thường thường hay phải dự vào những việc mưu cơ bí mật.

Nhìn xuống hàng trung tinh, ta càng thấy rõ quá: Phục Binh tức là thứ lính mai phục, danh từ ngày nay là anh «du kích». Về phương diện tính nết: người có phục binh mang nhiều tham vọng, luôn luôn muốn bốc vọt lên.

Hội với các sao cung Thân—Mệnh kể trên:

Số này, Hà thúc Ký, theo danh từ cổ thì là hạng người có tài cao, chí lớn, mưu cơ giỏi nhưng nghịch cách nên thành việc, nổi danh bởi chống lại Triều đình chính thống. Danh từ thời nay là: Chống đối, cách mạng.

Thêm một đặc điểm nữa là Hóa kị—đại hung tinh bực nhất—Bất cứ sao nào gặp nó cũng đều bị lấn át chỉ riêng Thái âm gặp nó thì thêm phần rực rỡ.

Thái âm của ông đóng chính Ngọ, chính ra đại hãm ai gặp «cách» này đều ngu độn. Nhưng số ông Hà thúc Ký có Triệt vượng địa đóng liền cung — Thành thử «bất minh» hóa thành «minh».

Trong hoàn cảnh nào, ông cũng vững chí khí và đứng vào địa vị chỉ huy là nhờ bởi Thiên Khôi, Thiên Việt.

Theo phú đoán:
Việt — Khôi là khách văn chương.

Vậy thì, dầu thích chống đối, làm cách mạng, ông vẫn còn là người có chất văn nghệ. Nhiều khi, còn hào hoa phong nhã là tại Long Trì, Phượng các, cùng Tam Thai, Bát tọa đi cùng Phong Cáo.

Đáng tiếc là bộ Văn xương Văn khúc chỉ có một nửa, Cáo lại bị Thiếu Ấn, Bạch Hổ, Tấu Thư rời rạc, mỗi sao một chỗ.

Người tinh lý số, cứ xét riêng cung này thôi đã đủ biết đại khái cuộc đời ông:

1) Có khoa bảng nhưng chưa tới mức được dựng bia nơi văn miếu.

2) Có lúc tham dự chính quyền chính thức, hợp pháp, nhưng ngắn ngủi vì năm tháng nào gặp mấy sao thiếu kia chiếu, hợp thành đủ bộ thì giữ chức vị to, qua thời gian đó, chẳng di lệch sang chỗ khác, dĩ nhiên ngôi vị phải mất theo.

«Thai» ngộ kị, Thiên Khôi gặp Hình, Phục binh, Tướng quân ngộ Triệt. Đề toán đã thế, tất nhiên đáp số thế này:

Hà thúc Ký có lần bị mưu sát, hoặc ám sát.

Phải bị tai nạn để lại tì vết ở đầu, mặt. Cặp mắt ông sau khi bị nạn nếu không mờ kém cũng phải có vết sẹo, hoặc tật nho nhỏ. Ngoài ra, ông còn bị uống phải độc dược hay nhầm thuốc bị công phạt dữ suýt chết.

4) — Nhờ có Triệt cùng Hóa khoa hơn nữa là Thiên Đồng (Phật tinh) nên, tuy ông gặp nhiều nạn tầy đình, nhưng lại được giải cứu một cách không ngờ.

Điều này cần nên biết nhất về một người. Cá tính và nội tâm của ông ra sao? Xấu hay tốt? Thành thực hay xảo trá?

Hội cùng với các sao ở Mệnh Tử, Phủ Liêm, cho biết ông thích xử sự đường hoàng. Khi làm chức quyền to vẫn giữ được thanh liêm. Tính tình dầy dặn, trung hậu. Nhưng hai sao Sát, Phá khiến nhiều khi ông cương cường, và sự mừng giận bộc lộ thất thường. Người không hiểu tưởng như ông nông nổi, nóng nảy và muốn phô trương, khoe khoang. Vì, sao Lâm Quan khiến ông thích trình bày công việc đã làm cùng dự tính sự sẽ làm. Ông là một kế hoạch gia.

Tuy làm cách mạng nhưng ông giàu tín ngưỡng, có thể nói rằng: Đức tin của ông là di sản tinh thần từ các cụ đời trước để lại.

« Cung Phúc Đức có Tấu thư, Nguyệt Đức, dòng họ ông chẳng những tin mạnh mà còn có điện thờ trong nhà.

Ông thuộc một dòng họ quyền quý, đã từng oanh liệt một thời.

Bởi, cung Phúc đức của ông « vô chính diệu », đắc Tam không. » Các sao chiếu có Phủ tướng: Tham Vũ đồng hành, lại thêm Tả phù, Hữu bật cùng Hồng, Đào, Hỉ, Kể cả các cung Lục Hợp xa xa hội chiếu thì đủ cả: Khoa, Quyền, Lộc.

Như trên đã nói, tôi chưa từng quen biết Hà quân: tôi chẳng yêu, chẳng ghét, chẳng ủng hộ hay phản đối ông Tôi rất khách quan khi khảo sát lá số. Khám phá được điều gì, tôi ghi lại để bạn đọc cùng nghiệm xét.

Riêng cung Phúc đức đã thấy sự xuống lên dòng họ này quả là ly kỳ.

Có địa vị lớn, uy quyền lừng lẫy, đủ cả văn võ do khoa bảng xuất thân nhưng không dự hàng trong « Kỳ Lân các ».

Ngôi đất họ này, phụ nữ rất nhan sắc và gây nên sự nghiệp lớn.

Nếu tôi không lầm, có lẽ phải nữ tạo nên, rất nhiều công nghiệp cho dòng họ.

Phúc Đức nhà này có một thời gián đoạn, con cháu bị sa sút.

Sau thời gian đó, long mạch đã hồi, hoặc được ngôi đất mộ nào đó phục hưng thịnh vượng cho con cháu. Nhà này, được một ngôi mộ to, do «thiên táng» chứ không phải người chọn được.

Với một lá số Tử vi, ta có thể bàn mệnh mang đến vô cùng, từ năm đến tháng, rồi từng ngày tới từng giờ... chẳng biết đâu là hạn định.

Ngần ấy yếu tố, tạm đủ để chúng ta nghiên cứu xem Hà thúc Ký có đắc cử Tổng thống năm nay không 1967 Đinh Mùi.

Dầu sao đây cũng là khúc rẽ ngoặt trong tiểu sử đời ông. giai đoạn này để ông ra mắt quốc dân. Bởi thế tôi để dành ít yếu tố quan trọng tới đây mới giải thích. Với bạn đọc đã từng nghiên cứu Tử Vi thì chỗ đó cũng gay cấn như truyện Trinh thám.

Ngoài các tính kể trên, ông có đủ tính nết cần có của một chính khách:

Đầu Quân: Tạo cho ông biết tính toán, chi ly mọi sự, để ý tới mọi chi tiết của kế hoạch đã định Kiếp, Không, khiến ông đủ mánh lới khi cần thiết phải đối phó với những kẻ đại gian hùng.

Kiếp — Không của ông thuộc thứ Kiếp Không Tị Hợi, Nghĩa là: Hung tinh đắc địa phát đã như lôi.

Khi nào vận tới Cường cung, được chiếu hội thành đủ bộ thì các đối thủ của ông hãy coi chừng ông sẽ lên như sấm sét một cách bất ngờ.

Thời gian từ 45 đến 54 tuổi đại hạn ông tại Quan Lộc, được Không kiếp chiếu dấy nhé.

Vậy, cuộc đời ông liệu có đắc thế tận độ đại giai đoạn này không? Đây là một đề toán tối quan trọng, vì, giải được nó, ta sẽ biết chắc trong năm Đinh Mùi (1967) ông sẽ trúng cử Tổng Thống hay không?

Đại hạn này ông có phá Quân ở Quân Lộc. Kình Dương Đà La chiếu - Phá Quân kị trình đà; Phá Quân đắc địa như số ông Ngô đ Diệm gặp Kình Đà cũng tan.

Nhân tiện tôi xin nói về bí quyết đoán số ông Diệm của tôi. Những bạn nào ham thích khoa Tử Vi vào hồi đó, hẳn đều biết ý kiến của phái Tướng, Số, Bốc nhà nghề. Phần đông đều cam đoan anh em nhà Diệm còn sống cầm quyền 10 năm nữa.

Duy có tôi, trước bao nhiêu vị nổi danh về Tử Vi, dám tuyên bố như đinh đóng cột:

— Năm nay, Quý Mão 1964, ông ấy sẽ bị bay đầu cả nhà vào khoảng tháng chín ta.

Thực sự, tôi chẳng tài giỏi hơn ai đâu. Tôi quả quyết như vậy, vì căn cứ vào Lịch Sử. Tôi ngược dòng thời gian, tìm các chu,kỳ Lịch Sử cùng các sự việc xảy ra cho quốc gia,xã hội và danh nhân.

Ngược dòng tới thời Tây Hán: Lưu Bang cất binh thiên hạ lên ngôi hoàng đế nhờ bởi vị tướng Kỳ tài là Hàn tín

Cuối cùng, Hàn Tín bị chết vì đứa đầy tớ gái. Hàn Tín bắt được nó tư thông với trai Hàn phạt nó, nó bèn đi tố cáo tội Hàn Tín mưu phản.

Rồi cũng chính một người dàn bà là Lã Hậu hạ lệnh chu di tam tộc Hàn Tín.

Trước kia, xem sử tôi cũng ngậm ngùi thương Hàn Tín tôi tưởng tượng Hàn gầy ốm thân thể tính tình nhã nhặn vì đã từng đói rách và chịu luồn khố Đồ Trung.

Nhưng khảo sát đến lá số Tử Vi Hàn Tín. Tôi mới biết là số Tử Vi của Ngô đ Diệm đi đúng như số Hàn Tín.

Do đó, tôi lần xét chi tiết. Quả nhiên cùng tham vọng đầy lòng. Họ chỉ nhún khi thất thế. Họ kiêu hãnh ham quyền. tàn nhẫn khi cờ tới tay họ. Và ngu muội vì một con đàn bà Và bị áp chế đến mất sự nghiệp cũng vì đàn bà.

Chứng tỏ Hàn Tín chẹt Lưu Bang bắt phải phong làm Tề Vương mới chịu đem binh giải cứu.

Muốn lập công, trổ tài Hàn Tín đã lầm Lịch Sinh phải bỏ xác trong vạc dầu, Hàn còn đưa mấy trăm ngàn Sinh linh vào vòng binh lửa trong khi Tề Chúa đã dâng biểu xin hàng.

Chính bởi những điểm này, Hán Đế uất ức, bất mãn, muốn giết Hàn Tín. Một vị Hoàng Đế còn phải tức bực với kẻ dưới như thế?

Thử hỏi, hiện thân kẻ ấy, bây giờ làm Tổng Thống, bao nhiêu võ tướng, văn quan chịu khổ nhục đến thế nào.

Cuối cùng, Hàn Tín âm mưu thông với Trần Hi để làm loạn chống Hán Đế. Làm việc đó Hàn đã tự đưa đầu vào máy chém.

Ngày nay, tới lúc nguy ngập, Ngô đình Diệm định âm mưu thông với Cộng Sản để bán nhân dân Miền Nam Việt Nam để phản lại Mỹ Quốc, quan thầy đã đưa Diệm lên ngôi

Thân, Mệnh như nhau; Sao đóng tương tự, tính nết giống nhau, việc làm cũng như nhau, lại nhằm giữa một giai đoạn lịch sử tương đồng. Hỏi sao mà kết cục khác được?

Khi tôi bấm tay là cốt để tính năm, tháng hạn đã tới chưa, chứ thật sự, nó chỉ là kết quả của mấy chục năm nghiên cứu cách mạng lịch sử và Lý số.

Trong trường hợp lá số Hà quân đây lại khác.

Thứ nhứt, Đối với Mệnh, nó chỉ là cung bàng chiếu Chính Mệnh ông có các chính tinh to hơn. Vậy thì ảnh hưởng của nó chỉ là giai đoạn.

Và, đây là điều tôi thiết yếu, các bạn nên chú ý: Thân, Mệnh, Phúc Đức nhà ông, chính tinh đã đi thành cách, đúng bộ vị rồi. Sao phí quân chi, phụ họa đã ông hoạt động với cương vị nào trong giai đoạn nào, cùng với những thay đổi, trầm thăng trong hạn đó mà thôi.

Rút kinh nghiệm: Tóm lại từ 45-54 Hà Thúc Ký bốc cao vọt hơn. Nhưng thời gian giữ chính quyền hợp pháp tương đối ngắn. Dự đoán cuộc bầu ngày 3-9-1967. Hi vọng trúng cử của ông chừng độ 60 phần trăm. Năm nay tuổi ông 48 (Mùi) đóng cung thê, ở Dậu. Kể ra, có rất nhiều sao đi đúng cách, rất đẹp, nhưng, Kình Dương gặp Lực Sĩ sự tấn phong ngôi cao chắc gặp nhiều khó khăn, cản trở mà bất lợi, Phú đoán.

— Lý Quảng bất phong. Kình dương phùng Lực sĩ.

Nghĩa:

Lý Quảng giữ ấn Nguyên nhung, đánh giặc lập công rất cao nhưng gặp Kình Dương với Lực Sĩ không được phong Vương tước.

Điều nên nói là trong giai đoạn này, sự lên xuống của ông chỉ có tính cách giai đoạn, dự bị cho tương lai vững chắc oanh liệt gấp bội. (1)

Anh Hợp

(1) Kể ra hi vọng trúng cử của ông tương đương với những lá số tốt nhất trong năm nay. Nhưng, tôi xin thú thực về cái dốt của mình về chữ « bất phong ». Trước tiên, tôi muốn giải thích là không hợp thức, không do một thứ triều đình chính thống, hợp pháp phong tặng, nhưng vẫn không đúng. Có lẽ chỉ nên thành thực nêu ra đây để các bạn đọc cùng hội ý và đợi tương lai trả lời rồi nghiệm xét.

Lý Quảng deo ấn nguyên nhung bình Bắc, dầu phải do một triều đình bất hợp pháp, không chính thống ban cho. Nhưng, sau bao nhiêu công lao vào sinh ra tử, theo thường lệ của chế độ phong kiến. Lý Quản phải được phong Vương Tước.

Nhà vua thời đó, đã viện một vài lý do để mà không phong Vương cho Lý Quảng.

Nhưng, đối với, Tướng Sĩ, binh đội, Lý Quảng vẫn đủ quyền hành của vị đại nguyên nhung.

Thân-phận Nông-Thôn trong chiến-tranh tệ-đoan và người Lãnh-Đạo tương-lai

PHẠM-LÊ-HUYỀN

Nỗi thống khổ của người dân quê:

Cuộc chiến vô định thời gian trên giải đất Việt Nam đang trở thành vấn đề quan trọng cho tất cả các quốc gia trên thế giới, và không ngớt mang ra giải phẫu trong những cuộc hội đàm khi có mặt các nhân vật quan trọng tự lại.

Nói đến chiến tranh dài đằng đẵng phải hứng chịu đau thương nhất trong trong lịch sử cận kim có lẽ Việt Nam là đối tượng được đặt lên hàng đầu để tiêu biểu cho những cuộc chống giữ, và bảo vệ một nền móng quốc gia nhỏ bé chịu dựng một thời gian phá kỷ lục.

Nhìn lại mảnh đất nghèo vàng vỏ của quê hương, tất cả chúng ta phải đau lòng khi nghĩ đến thân phận nhược tiểu trước ngoại bang giàu mạnh và phải rõ nước mắt cho đồng bào cùng giống. Họ phải gục chết một cách đau thương trước họng súng đen ngòm của một tổ chức chính trị, điên dại của một bọn người cuồng tín hiếu chiến Cộng sản đã tâm gieo rắc biết bao cảnh nồi da xáo thịt, những cảnh ly tán gia đình.

Kẻ gánh chịu hậu quả chiến tranh một cách trực tiếp không ai khác hơn là dân quê, tay lấm chân bùn. Đời sống của họ phải tự lực cánh sinh, họ coi cuộc đời họ như bị đánh rơi vô phúc. Những người đó họ chỉ còn cậy sức mình canh tác tự lập thân, mắt họ nhìn sâu vào đêm tối, cam phận mình nhỏ bé trước những cảnh trí sinh hoạt của phố phường đô thị là nơi không có quyền đặt chân đến của những kẻ nghèo khổ « quê mùa một cục ». Đôi lần có một vài người tức giận bất công có cái nhìn sắc bén hơn và kết tội phố phường là bịp bợm, gian lận là nơi phức tạp ghen đua Lời kết tội đó có lẽ không lấy gì làm khó chịu đối với những người thành thị, vì hiển nhiên ở giữa xã hội đông đúc sự sống phải nằm trong những lừa gạt, mau chân lẹ tay, miễn sao đủ sống.

Với nỗi niềm cam phận của dân quê V.N. thử hỏi đã yên hàn được chưa câu trả lời có thể lượn múa trước mắt chúng ta nhất là những nhân vật chính trị.

Để lột xác nỗi quằn quại kêu rên của dân tộc, vì những tai họa có sắp đặt một cách máy móc của lớp người «một xác hai đầu» dầy dầy ở nông thôn hôm nay. Chúng đã dùng rất nhiều «cảm tình» phỉnh phờ những ông già bà lão, chúng rêu rao phải giải phóng dân tộc, dân tộc đang bị ngoại bang «Mỹ quốc» bô hộ xâm lấn.

Những đô hộ xâm lấn, một thời nào đã vang vọng trong tai những người dân quê Việt Nam hằng yêu nước, họ yêu nước một cách chân thành họ đã từng đứng lên tay gậy tay giáo, họ lũ lượt hợp nhau thành từng đoàn người chống Nhật, giết Tây, họ coi chết nhẹ nhàng, bởi quê hương Việt Nam yêu dấu.

Những phong trào đó, người dân quê họ chỉ nhìn một hướng là bảo vệ quê hương khỏi họa xâm lăng ngoại bang, họ nông nổi không tìm sâu hậu quả sẽ về đâu, họ bị nhóm người nhân danh trí thức cách mạng lừa đảo. Sau những ngày kháng chiến, có nhiều người hy sinh hết cả gia sản, con cái và chính cả bản thân để có một chữ độc lập tự do. Đau đớn thay cho những tâm hồn yêu nước một cách nồng nàn yêu độc lập như vợ hiền, mến tự do như bằng hữu, họ đã bị lừa dối. Ngay giữa kháng chiến có một số người nhận định kịp khi bộ mặt thật của lớp người hiếu chiến độc tài Cộng sản lộ dần họ chỉ còn gục đầu buồn bã và trở lại nỗi hờn chua xót.

Tệ đoan của cán bộ nhầm lẫn của dân quê

Kháng Nhật chống Tây những người đó bây giờ tuổi đã cao răng sắp rụng.

Là cha là mẹ của lớp trẻ hôm nay, họ cũng bám mảnh đất cằn cỗi già nua này để thở, để sống, để dưỡng lão và một mai họ nằm trong lòng đất đó. Thời gian kháng chiến ấy có một số rủ bỏ khi Cộng sản lộ đầu, và cũng có số nhiều suy nghĩ cạn đã tiêm nhiễm, ăn nhầm chất độc, tư tưởng họ luôn luôn bị quá khứ hiện lên lấn áp kế vào đó những hình ảnh không đẹp của cán bộ hoạt động.

Những người này cũng mang một lớp áo chính trị Công dân vụ, Thông tin Bình định, Áo Tân sinh. Ôi là là... Nghe những chữ hay ho, danh từ tươi đẹp họ về ấp về thôn, họ cũng tụ năm ba lần học tập, họ nói về chính nghĩa quốc gia, Cộng sản độc tài, họ thao thao bất tuyệt giảng giải, rồi thì các cán bộ đó vắng mặt, những nhân vật khác lên thay họ cũng nói chuyện với dân nhưng lối nói chuyện của kẻ trên bạn cho người dưới, họ bắt ngạt, họ đánh, họ dập. hoạt động dân vận văn nghệ, một vài thiếu nữ trong làng xinh xinh có năng khiếu ca kịch họ mời mọc xin xỏ gia đình tham gia công tác văn nghệ. Sân khấu chỉ diễn những vở kịch mất dân tộc, hết thuần túy, bà đạo lý cổ truyền, vũ điệu thì mặc áo mỏng quần chẽn với nhịp điệu quay cuồng. Khi dân quê họ chỉ ưa hò tưởng quả cải lương hát nói, những bản tình ca dân tộc, đã là một điều trớ trêu, còn hơn thế nữa, khi con cái họ đi tập hát thổi kèn sau thời gian hai ba tháng nước da vàng võ, ốm o oẹ mửa chứng bệnh của sinh lý thai nghén bộc lộ ra. người con gái muốn kể cho mẹ nghe cũng sợ. Đêm về khóc lóc rồi tủi từ mang cho mình một «bầu tâm» sự càng ngày càng lớn: Nỗi lo đó, xỉu hổ đó dồn vào lời uy hiếp của các nhân vật bẩn thỉu chuyên chờ nước đục thả câu và cậy thế lực uy hiếp. Còn biết bao nhiêu tệ đoan như ông Đại diện xã, trưởng Thôn. An ninh mật vụ về làng đi thăm, nói chuyện mấy quán rượu mẹ góa con côi, thủ thỉ thỏ thẻ liếng ngọt tiếng bùi rồi giai đoạn đó cũng mang phải câu «không chồng mà lại có thai». Những hình ảnh đó người lãnh đạo trực tiếp không hay, không biết mà có biết [illegible] làm thinh, bởi các nhân vật phạm tội là những con tôi [illegible] sang sông, hy sinh cho chú sĩ ăn đầu, lăn xe sang thế. Như vậy có đủ tài liệu tốt cho dịch khai thác và cho lớp người già nua lẩm cẩm trước quốc gia và Cộng Sản chưởi bới và ủng hộ bọn láo khoét, rêu rao là phải thanh trừng tệ đoan bất công xã hội, khi thủ lãnh dân tộc chỉ biết tọa thị và viếng thăm những đô thị phố phường, chỉ gật đầu khen thưởng khi xấp báo cáo thành tích rất kêu, những chương trình hoạt động thành quả đẹp mà do một sự bài trí có đạo diễn chuyên hình thức bỏ nội dung để đánh lầm cấp lãnh đạo, Nếu biết sẽ có phái đoàn cấp «cồi» xuống thăm thì họ đem nhân vật chuyên nghiệp đóng vở kịch hấp dẫn và khá sôi động để thượng cấp ban khen tưởng thưởng. Chính lối hóa trang đó xảy ra nhiều nơi và mới đây thiếu Tướng Thắng cũng nhắc lại với chúng tôi trong kỳ thị sát ấp Đời Mới ở Quảng Trị.

(Xem tiếp trang 10)

2

bếp nhỏ
Mõ Báo

BẾP NHỎ

(Giả vờ làm vợ nhà văn nghệ cao nhất nước)

ĐÀN BÀ HÔM NAY

(Tạp ghi lụn vụn của... cô Bếp Nhỏ)

Tôi có thể nói tôi là người yêu lịch sử V.N. nhất trên đời này. Những ngày du học bên Pháp, tôi đã đọc cả trăm lần cuốn « Việt Nam sử lược » của cụ Trần Trọng Kim. Hoàng Anh Tuấn cũng mê sử V.N. Chúng tôi lấy nhau ở Paris nhờ lịch sử... làm mối.

Nhưng thú thật khi bị nghe những bài diễn văn của các bà lớn nói rằng thì là « chị em ta » cương quyết noi gương Hai Bà Trưng, Bà Triệu, tôi thấy nản vô cùng. Cứ nhai nhải cái công thức « noi gương các nữ anh kiệt Trưng Triệu » mà chẳng làm nên cơm cháo gì. Đến nỗi lịch sử mòn vẹt đi bởi những lời kêu gào này nọ.

— Không còn gì bỉ ổi bằng một con mẹ quanh năm ngày tháng đi chơi tứ sắc mà hôm kỷ niệm Hai Bà Trưng cũng lại lên đọc diễn văn tưởng nhớ, hô hào «phún» Giao chỉ noi gương dũng cảm của Hai Bà? Không còn gì thê thảm bằng những con mẹ hàng tá con cái mà các biết «bây giờ bọn chồng tôi ở đâu, Bến Hải hay Cà Mau» lại luận về cái tiết Hạnh khả phong. Ôi những bà Phó Đoan của «xã hội ta! Họ đang làm băng hoại thế hệ dàn bà hôm nay.

Không thể để mấy con mụ diêm dúa phụ nữ Liên đới múa may mãi được. Cần phải có những người đàn bà mới, những người đàn bà có học, những người đàn bà của Khổng Tử «quanh năm buôn bán ở ven sông, nuôi đủ năm con với một chồng» lên sân khấu chính trị thay thế bọn «phún» cũ kỹ. Bạn bè tôi, chồng tôi đã bảo tôi thế. Và họ khuyến khích tôi ra ứng cử vào hạ viện.

Tại sao tôi bằng lòng ra làm việc nước. Đón coi kỳ sau sẽ rõ

[redacted]

TRONG HỌ
NGOÀI LÀNG

MÕ BÁO RÊU RAO

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Trình bà con làng nước hay;

Bà hoàng anh tuấn muốn thành nghị sĩ

Đảng «bia 33» long trọng báo tin bà Ngô thị Liên (viết trên các báo Chính luận, Tiền tuyến ký là Ngô Liên) nội tướng của đồng chí Hoàng anh Tuấn, nhà văn nghệ cao nhất nước, công tử trường dòng, Chi trưởng chi đảng «bia 33» tại Dalat đã quyết định ra ứng cử vào hạ nghị viện ở đơn vị Dalat. Trong dịp vui vẻ này, đảng trưởng Dương Hùng Cường đã ra chỉ thị cho các đảng viên «bia 33» triệt để ủng hộ nữ đồng chí Liên tới mức tối đa. Đảng trưởng sẽ giữ cho nữ đồng chí Liên vài xin gọi là đóng góp tiền bạc vào công cuộc tranh đấu mới của nữ đồng chí Liên

Đảng trưởng không quên nhắc nhở các đảng viên sẵn sàng dập vỡ đồi vỏ chai la de, để, hễ đứa nào dút đơn ra đơn vị Dalat sẽ dám nát mặt nó. Các đảng viên trong ban hoạt vụ đã ăn cơm tháng ở Tòa Đô Sảnh Saigon, nơi nhận đơn ứng cử vào hạ viện.

Đồng chí thương sinh không chịu.... ra

Giá như ông bạn Huỳnh Liên đừng lấy cho Thương sinh một lá số tử vi. Và giá ra như bạn Huỳnh Liên đừng đoán thật trúng danh Thương Sinh đã đúc đầu ra đơn vị Nha Trang, nơi hắn có hy vọng «măng sê». Khốn nỗi, thầy tướng Huỳnh Liên đoán trúng phong phóc khuyên cái tuổi 33, 34 của hắn không nên làm chính trị. Hóa cho nên Thương Sinh đành dẹp mộng... nghị sĩ. Thương Sinh sẽ đưa gà nòi của SỐNG là kỹ sư trẻ tuổi tài cao Cao Đắc Tuyên ra chọi ở Nha Trang. Yêu cầu các đảng viên đảng « Bia 33 » ở Nha Trang, các hội viên Hộ Đười Ươi, các đoàn viên ái mộ Sống Sượng, các em búp bê của anh cả Duyên Anh, bạn Huỳnh Tâm và Club người mô... Ao Thả Vịt cùng toàn thể đọc giả thân quý của Sống hãy sửa soạn «lửa» để «bốc» gà nòi của chúng ta là Cao Đắc Tuyên.

Súng cày của thế hệ mới bị Khiếu nại

Liên danh tâm huyết của Sống là Súng Cày Thế Hệ Mới vừa mới bị một liên danh dở cái trò khỉ tức là trò khiếu nại Chà là, Súng Cày đối meo. được anh em thương hại nâng nẽ vì anh em biết Thế Hệ Mới gồm toàn những những chàng trai có nhiệt tình và giỏi giang. Một vài anh em không quân bay xa, ẩn dùm một ít truyền đơn theo và đem phát Thế là mấy liên danh thối mồm bèn ghen, bèn la lối vi phạm ở cái khỉ nào? Các anh tung ra cả trăm triệu, thuê người làm giùm các anh. Chúng tôi bà cả đọi, chúng tôi nhờ và không được à?Yêu cầu các anh câm miệng đi cho chúng tôi nhờ một tí. «Anh nào còn ghen mi ly Súng Cày sẽ biết tay tôi». Trên đây là câu tuyên bố nẩy lửa của ông Bếp Nhỏ.

Chào mừng ông Đặng đức Khôi

Ông Đặng đức Khôi, người nổi tiếng «cao bồi» vì đã dám cấm không cho ông Nguyễn Bích Liên, gà nòi của ông Ngô trọng Hiếu, vào phòng,.. Phó Tổng Giám đốc Thông Tin hồi ẩn Phan văn Tạo làm Tổng, vừa hồi hương sau nhiều tháng ngất ngư tại Mỹ quốc xa xôi, người ta thấy «chàng cao bồi họ Đặng» này đã xuất hiện tại nhiều nơi quan trọng. Tuần rồi, trong một cuộc đớp hít tại Văn Cảnh «chàng cùng quí ông Thái trắng vân vân đã đấu hót rất linh đình đã đấu hết mi ly các đại ký giả cỡ ông Nghiệ Quân Đằng Nhâm. Thương sinh tình nguyện vắng mặt.Vì thấy mình nhỏ quá,hèn quá,dốt nát quá,nhà quê quá bên cạnh một đại ký giả pháp pháp can đảm,giỏi giang, hào hoa như Nguyên Quân. xin ông Đặng đức Khôi nhớ điều đó, ngày trở về của ông khỏi tẻ nhạt, buồn tênh Thương ông làm mới việc những giọng này dấy.

Tuần báo con ong

— Long trọng giới thiệu cùng bạn đọc: Tuần báo con ong sắp ra. Đây là tuần báo hài hước,châm chích số một ở Giao Chỉ.Bạn đọc đón coi nhé !

— Vượt Trường Sơn của Phan Nghị vừa tái bản.

— Nhật Tiến và Phương Khanh(Phương Khang vợ Nhật Tiến chứ khôngphải nữ sĩ knụ khị Phưng Khanh)sắpchủ trương loại sách Hồng.Các e... nhỏ mừng nha !

— Hoa Hậu Giao Chỉ. của Thương sinh lần này sẽ do Sống xuất bản trong loại sách... Bình dân học vụ.Bán rẻ và trả tiền bản quyền cao.

Trình bà con làng nước hay.
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc,..

MÕ BÁO

MỖI TUẦN MỘT KHUÔN MẶT VĂN HỌC NGHỆ THUẬT MỚI :

ĐINH CƯƠNG

Họa sĩ của thế giới vô hình dung

TRẦN-DẠ-TỪ phỏng vấn

Xin riêng các chi tiết về tiểu sử, hoạt động, công việc hiện tại, nơi sống.

Sinh ngày 5 tháng 7 năm 1939 tại Thủ dầu Một, thuộc cung cancer. Suốt thời thơ ấu sống trong miền Đất Đỏ. Và rừng cao su trùng điệp. Học trường các Soeurs tại nhà thờ Quản Lợi. Thích thú những lần đi học về với cơn nước lũ chảy xiết trên con đường dốc giòng nước đỏ với bao cành cây khô. Thiên nhiên đã bao vây từ thuở nhỏ. Lớn lên khi vào học trường Pétrus ký. Học hết ban tú tài Sinh ngữ tại trường này. Và sau đó được giáo sư âm nhạc Louis Marcel khuyến khích khi vào trường Cao-Đẳng Mỹ-Thuật. Chán sống ở Saigon ra Huế thi vào năm thứ nhất Cao Đẳng Mỹ Thuật,

Tốt nghiệp năm 1963. lúc còn học năm thứ hai, gửi tranh vào tham dự Triển lãm Hội Họa Mùa Xuân do Văn Hóa vụ tổ chức.

Và được Huy chương Bạc Được chú ý từ đó. Năm kế tiếp cũng được thêm một Huy chương Bạc. Tranh được chọn gửi tham dự TriểnLãm Lưỡng Niên tại Viện Bảo Tàng Mỹ thuật Cận Đại Ba Lê tham dự triển Lãm Mỹ thuật Quốc Tế ại Tunis(Tunisie). Triển lãm nhiều nơi và nhiều lần: Huế, Đà Nẵng, Đà Lạt, SàiGòn, Triển Lãm đầu tiên cùng với Tôn nữ Kim Phượng Trịnh cung tại Phòng Thông Tin Đô Thành. SàiGòn năm 1964. Làm việc liên tục từ lúc còn đi học cho đến nay. Hiện dạy các trường Nữ Trung Học Đồng Khánh và trường nữ Trung Học Thành- Nội Huế Sống tại 9 B đường Hòa Bình Thành Nội Huế.

2) Anh khởi sự vẽ từ bao giờ trong trường hợp nào

Vẽ từ lúc còn ở Trung học. Chỉ vì năng khiếu riêng, thấy thích vẽ. Đặc biệt là vẽ sơn dầu ngay, không vẽ một loại nào khác. Các bạn cùng lớp lúc ấy thường gọiriêu là Picasso

3) trên các chặng đường đã qua sự sống tạo tìm kiếm của anh đã qua những giai đoạn nào

Không kể những năm học trường vẽ dessin académique và études nhiều trong khuôn khổ cổ điển. Nắm vững được dessin và căn bản kỹ thuật đã tự tìm tòi và sáng tác theo những ý tưởng cá biệt. Đã lao đầu vẽ hăng say và tự nhiên đến từ cái lạ này đến cái lạ khác nhất là về matière sơn. Cũng không nghĩ là vẽ trừu tượng hay theo đường phái nào nhưng nói chung là trong thế giới vô hình dung bắt đầu cũng vẽ rất nhiều về thiếu nữ, hoa, đồi và trăng lần lần sau nay không thấy nữa Đó cũng là hồn nhiên mà thay đổi vậy thôi,

4) Danh họa và trường phái mà anh yêu thích và những kinh nghiệm rút từ đó các bộ môn nghệ thuật khác anh thích

Thích Modigliani, Chagall và Paul klee nhưng không thích một trường phái nào nhất định Có rút được kinh nghiệm chăng cũng chỉ từ vô thức.

thích tất cả những bộ môn nghệ thuật khác, mặt tường trước bàn có dán ảnh Camus, Pirendello, Schubert, James Dean, Aragon...

5.— Nhận định của anh về sinh hoạt Hội Họa hiện tại

Không có gì đáng nói. Thời thế nó cũng xô lấp đi nhiều. Không những Hội họa mà cả những bộ môn khác, tất nhiên là kể riêng về nghệ thuật đích thực.

6.— Và về mức thẩm định nghệ thuật hiện tại của quần chúng

Mức thẩm định cao hơn, nhưng chỉ một số ít ỏi, Đa số vẫn xa rời hội họa. Riêng về những người làm tranh mới bạn bè tôi và theo tôi chỉ có một mức quần chúng nào đó theo dõi và thưởng ngoạn — cũng không tránh khỏi những thứ Snol.

7. Những cản trở nào, cả về vật chất lẫn tinh thần, anh đang góp trong việc sáng tạo

Cũng có cản trở. Ví dụ như không có tiền nhiều để sinh sống, phải lo về cái căn bản đó. Thấy cực nhọc khi nghĩ là phải bán tranh. Không mua peinture được nhiều để mà vẽ mà peinture cũng lạihiếm hoi nữa. Tóm lại là phương tiện. Nhưng cũng thấy thích thú trong cái hoàn cảnh đó và vẽ tranh được lắm.

Với kinh nghiệm thẩm mỹ, với anh cái gì, đồ vật gì Trên đất nướcta cho anh nhiều hứng khởi nhất

Tin tưởng ở tâm hồn thầm kín Á Đông và thiên nhiên hoang dã. Có lợi cho thế giới hội họa của tôi vốn đằm thắm và huyền hoặc đưa vào sâu thẳm tận cùng của tâm linh. Hứng khởi khi được sống những ngày lang thang trên những vùng đồi núi Dran, Bellevue hay sống đầy thiên nhiên ở Huế. Núi đồi và sông

Những bức tường loang lổ qua một mưa lạnh. Bắt gặp ở đó những gì không nói được. Có thể tranh trừu tượng là đó ;

Thích những cái ghế xưa và khăn trải bàn có décor cổ kính. Chiến-tranh gần quá nên không còn thấy hứng khởi, nên tranh tôi như xa lìa thực tế. Anh có thấy vậy không.

9.Ý Kiến anh về các đường hướng Phát triển của hội họa Việt Nam trong tương lai

Cần phải dài dòng mới nói hết được.Dù sao cũng phải tin tưởng ngay từ bây giờ, phải làm cho Hội Họa Việt Nam có một lịch sử mới.Cần những họa sĩ có ý thức và làm nghệ thuật thật sự.Không kể cũ hay mới già hay trẻ.

10.Dự tính và Mong ước riêng của anh.

Dự tính cũng nhiều và mong ước cũng nhiều.Nhưng thực tế và gần nhứt thích có một atelier thật rộng, mua được nhiều sơn, đóng được nhiều chassy có căng toile sẵn để vẽ cho đã.

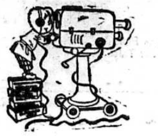

Thời sự văn nghệ

TRONG NƯỚC

Tân Hội Đồng Quản Trị hội họa sĩ trẻ

Hội họa sĩ trẻ cũng vừa cho biết thành phần Hội Đồng Quản Trị chính thức của hội có nhiều thay đổi về nhân sự. Và sau đây là kết cuộc bỏ phiếu trong phiên họp 14-8 qui định Hội đồng quản trị nhiệm kỳ 1967-69.

Chủ tịch ; Họa sĩ Nguyễn Trung.

Phó chủ tịch : Điêu khắc gia Mai Chửng.

Tổng thư ký : Họa sĩ Trịnh Cung.

Phó Tổng thư ký : Họa sĩ Nguyên Khai.

Thủ quĩ : Họa sĩ Nguyễn cao Nguyên.

Ủy viên kiểm soát ; Họa sĩ Hồ thành Đức.

DIỄN THUYẾT

Được biết trong Hội đồng quản trị trước đây. Họa sĩ Nguyễn cao Nguyên là chủ tịch

Về Diễn Thuyết, Linh mục Bửu Dưỡng, giáo sư Đại Học Văn Khoa Saigon đã nóichuyện về « Nguyên nhân đau khổ trong truyện Thúy Kiều » tại trường Đại Học Văn Khoa đường Cường Để Saigon, hồi 10g sáng chủ nhật vừa qua. Buổi nói chuyện do Trung tâm văn bút VN tổ chức

Giải bút ký tâm lý chiến

Về giải thưởng bút ký do cục tâm lý chiến tổ chức Trung úy Lê văn Châu, bút hiệu trang châu đã đoạt giải nhất 10.000 đồng với tác phẩm «Đường ra Bến hải» giải nhì về tay Hoàng Quân với tác phẩm «Đêm chờ sáng trên kinh Tắc Thủ» và giải thưởng ba là tác phẩm «chuyến viễn du Kinh Dị» của Phạm đức Thịnh.

Hát Cộng Đồng Phát Triển

Về văn nghệ trình diễn, chương trình Hát Cộng Đồng do anh Nguyễn Đức Quang chủ trương vừa bắt đầu xuất hiện trên đài Saigon kể từ 7g15 sáng chúa nhật vừa qua và chương trình này sẽ được tiếp tục được truyền thanh mỗi sáng chủ nhật để phát động cho phong trào hát tập thể.

Ngoài ra, vào ngày mai, nhạc sĩ Phạm Duy sẽ cùng Nguyễn Đức Quang và một số anh chị em trong phong trào hát Cộng Đồng sẽ lên đường đi hát với các anh chiến sĩ vùng 3.

Giải thưởng văn nghệ đại đoàn kết

Lễ trao giải này đã được tổ chức trọng thể hồi chiều thứ hai vừa qua tại số 2 Thống nhất dưới sự chủ tọa của Thiếu tướng Nguyễn cao Kỳ.

Sau đây là các giải nhất của giải văn chương Đại đoàn kết.

Về truyện ngắn : Tác phẩm trở về củaLê quang Phát.

Về thơ : Thi phẩm truyện Quê Hương của Lê phạm Long

Về truyện phim : tác phẩm chiến địa Hoàng Hôn của Lê văn Khánh.

Về kịch Thơ: Tác phẩm Chuyến đò Chiều của Trần đình Ngọc.

Về tân nhạc: Tác phẩm Đại đoàn kết Dân Tộc của Trương hoàng Xuân.

Về truyện bằng tranh: Chim bay về cộicủa Huỳnh ái Tông

Về ca kịch: Tác phẩmThức khuya mới biết đêm dài. của Trương hữu Sang.

Về thoại kịch: Tác phẩm Nhập cuộc của Nguyễn thị Minh.

NGOÀI NƯỚC

Mỹ ủng hộ các cuốn phim sẽ được gửi dự đại hội điện ảnh Mạc tư Khoa

Nữu ước: Jack Valenti, chủ tịch hiệp hội điện ảnh Hoa kỳ,hôm nay khuyến cáo là chính phủ Hoa thịnh Đốn nên hết lòng ủng hộ,kể cả về mặt tài chánh,các cuốn phim Hoa Kỳ sẽ được gởi dự đại hội điện ảnh Mạc Tư Khoa(Nga Sô) trong tương lai.

Trong một lá thư khuyến cáo gởi cho bộ ngoại giao Hoa Kỳ, chủ tịch Valenti đã nhấn mạnh rằng« một sự ủng hộ tương tự sẽ khiến Hoa Kỳ có nhiều tác phẩm điện ảnh đặc sắc để gởi đi tham gia».

Chủ tịch Valenti cũngkhuyến cáo là việc sửa soạn cho Hoa Kỳ tham dự các cuộc đại hội điện ảnh trên cần phải được khai diễn từ trước ngày đại hội khai mạc vài tháng.

Du thuyền của Burton mất tích

ALGHERO, SARDAIGNE. Cho tới hôm nay chiếc duthuyền do cặp tài tửElizabeth và Richard Burton thuê mướn vẫn chưa từ đảo Corse tới nơi đây theo như chương trình dự định.

Nhà chức trách tại đây đã bác bỏ việc ghi tên chiếc du thuyền trên vào danh sách tàu mất tích, tuy nhìn nhận là các luồng gió mạnh đã được ghi thấy mới đây tại vùng biển Corse,

Cặp vợ chồng Burton hiện lưu trú tạiSardaigne dexuấthiện trong một cuốn phim mới và đã thuê du thuyền trên để xử dụngnhư một «biệt thự nổi ».

Thân - phận Nông - Thôn

(Tiếp theo trang 9)

Hướng về tương lai như một nghi ngờ

Khoảng tối của quê hương vẫn còn dầy đặc, người dân vẫn hứng chịu từng giờ, từng phút những máu đổ đầu rơi. ngấp ngoải thở nặng nề mỗi lần súng nổ, và họ không hiểu tính mạng họ có mệnh hệ gì trong những khi pháo binh ở dẫn đến, quê hương đã tan dần theo chất khai quang những trái phá trùng sâu, ruộng vườn hư, nhà cháy, Cơ cực lại còn phải đóng thuế nuôi quân, dân công vận tải, hoạt động cho Cộng sản thì không muốn không hoạt động chochúng thì tính mạng khó an toàn. Họ phải sống giữa cảnh trên đe dưới búa, chính bàn tay họ phá vỡ cống đê, rồi chính họ phải tô bồi mương nước. Họ nhàm chán thái độ Cộng sản lối với họ, những hình phạt nặng nề luôn luôn chờ bên,nếu hở môi phản. Họ muốn thoát ly cảnh đó, nhưng thoát ly bằng cách nào, lên vùng Quốc Gia lấy gì để sống, mà nếu có chương trình yểm trợ tỵ nạn Cộng sản đi nữa cũng lọt qua « năm kẻ bảy khe » dù có hay không người dân đó họ cũng có quyền nghĩ như vậy.

Mối nghi kỵ đó hôm nay, thành một bệnh truyền nhiễm bởi bọn sâu dân mọt nước, phường giá áo túi cơm lo cho cá nhân, cho gia đình cũng có thể dâng Tổ quốc để được an hưởng khoái lạc suốt đời.

Chính những kẻ đó đã làm ung nhọt xã hội và niềm tin của dân quê rất xa vời với cấp lãnh đạo.

Qua bao năm giãi dầu khổ cực với họa chiến tranh, và qua những bản tuyên ngôn thông điệp đó, người dân họ đã nhàm chán với quá khứ của chính quyền «chơi chữ» với họ.

Quá khứ chua chát với niềm đau thương hết tin tưởng hiện tại của họ còn vin vào và hy vọng tương lai của mình chắc hẳn sẽ có một kẻ dẫn đường đưa lối. để người dân quê có được một niềm tin dẫu niềm tin đó không có kiềm hứng. Thế nhưng, ròng rã đợi trông của tất cả nhân dân muốn biết đường lối cũng như chân dung của những nhà chính khách chạy đua trên chiếc ghế Tổng thống VNCH. Họ mỏi đợi chờ cho giáp mặt bởi họ nghĩ trăm lần nghe không bằng lần thấy.

Một hân hạnh cho nhân dân VN sẽ được các ứng cử viên Tổng thống đến các đô thị để hỏi thăm và vạch chương trình tương lai của mình khi đắc cử. Sự có mặt của các ứng cử viên là nỗi chờ mong của tất cả nhân dân và đặc biệt cho vùng hỏa tuyến lại ưu tiên đón tiếp những khuôn mặt đương thì thổ đại diện cho họ.

Ngày mồng 6 tháng 8 năm 1967 là ngày khởi đầu nói chuyện với các ứng cử viên tại Quảng trị. Không quản ngại xã hội, nhân dân từ các nẻo nô nức kéo về địa điểm nói chuyện, họ chờ đợi từ sáng sớm đến trưa rồi xế chiều, không khí nóng bỏng, gió bụi ở đây và sự vắng mặt của các ứng cử viên làm người dân ê chề chán nản. Họ đã từng chờ đón Tổng Thống, Thủ tướng, Quốc trưởng và nỗi căm phẫn khi ban tổ chức nói 10g có có mặt mà đồng hồ chỉ 12g vẫn không thấy tăm dạng những nhân vật cao cấp đó. Cái giờ giấc vô định, cao su đó đem lại không mấy đẹp cho người dân đối với cấp lãnh đạo.

Vết xe cũ đã nhào lộn, dân chúng tin vào hiện tại của các ứng cử viên, tin bao nhiêu lại thất vọng bấy nhiêu. Đồng bào Quảng trị đã kiên nhẫn đợi đến khi đồng hồ chỉ hơn 4 giờ, không một hy vọng nào họ gặp được. Họ ra về bằng sự chửi rủa và tẩy chay lời hứa của ban vận động bầu cử, lời mời của chính quyền và cũng nghi ngờ sự đắc thắng của một trong các ứng cử viên. Hoặc một vàng bài «ba lá» nào đó do một nhân vật nào đã bày ra.

Dân quê Việt Nam hôm nay đứng trước thủ lĩnh trong tương lai, họ chỉ còn mong mỏi một đối tượng. Đối tượng đó phải đem đến cho quốc gia Việt Nam bừng lên sáng chói quét sạch u tối của quá khứ và chổi dậy vươn lên để trưởng thành trong máu lửa và đói khổ cũng như những hứa hẹn phai có, để họ còn tìm thấy niềm tin giữa người dân và cấp lãnh đạo vậy.

— PHẠM LÊ HUYỀN —

CỤ HUỲNH THỨC KHÁNG VÀ HỘI NGHỊ...

(Tiếp theo trang 3)

Cảnh sát V.N biết rõ nơi tổ quỷ này nhưng cứ ngơ đi. Chẳng thà để cho người Pháp vui chơi ở những nơi của họ còn hơn là để cho chạy dông ngoài đường làm bậy.

Một đêm, bỗng nghe có tiếng súng ở trong nhà, tiếng kêu thé thé của đàn bà. Anh em tự vệ khu phố bao vây ở ngoài, chỉ cảnh sát phá cửa vào. Họ bắt những người ở trong nhà đứng im. chờ xe cảnh sát tới dẫn lên bót. Chợt một người Âu, đàn ông, thừa lúc lộn xộn, chạy ù ra đường rồi biến mất... Hóa ra y nhảy xuống hầm trú ẩn bên kia đường cảnh sát lôi y lên.., chính là vật nhân cao cấp một tòa lãnhsự ngoại quốc.

Việc báo lên Liên kiềm và ngoại kiều vụ. Có nhân viên đến làm biên bản ngay. Nhưng việc này chúng tôi im đi, Liên kiềm Pháp không biết và lãnh sự ngoại quốc cũng không biết

Tôi muốn kết luận rằng việt quân đội Pháp ở V.N là việc phiền lắm. Các sự xích mích xảy ra hàng ngày.

Nói ra có thể đại tướng không tin. Nhưng đã có nhiều lần quân đội Pháp hay người Bắc phi lấy súng của họ đem đi tống tiền hay cướp phá nhà cửa người Hoa kiều hay của người Việt hoặc họ bán súng của họ,rồi họ khai là bị Việt Minh chận đánh tước súng của họ Ở Hải phòng dân bà con gái không dám đi khuya vì đã xảy ra bốn vụ hiếp dâm do quân đội Liên hiệp Pháp là thủ phạm. Chúng tôi biết nhiều lắm nhưng không muốn nêu các chuyện đó ra trên mặt báo chí. Chỉ có các cơ quan Liên kiềm và Ngoại kiều vụ biết mà thôi

Chúng tôi mong rằng chủ tịch Chính phủ chúng tôi, Hồ chí Minh sẽ có thể về nước với một tờ hòa ước rõ ràng với nước Pháp. Lúc bấy giờ Liên kiềm và Ngoại kiều vụ sẽ giải tán. Ông Morlière trả nhời rằng nước Pháp cũng nong như thế. Rồi ông ấy cáo từ cụ Huỳnh, ra gặp các vị Bộ trưởng, bắt tay chào và ra về với tất cả các sĩ quan Pháp.

Người Pháp đi rồi cụ ra nói chuyện qua loa với các vị Việt Nam rồi quay về bàn giấy. Tôi theo cụ vào và mạn hỏi cảm tưởng của cụ.

Cụ dạy«Pháp một ngày một gây chuyện.Ta hãy nhẫn nhục chờ Cụ Hồ về hãy hay.Ông đã cố gắng rồi,nên cố gắng nữa cho bớt chuyện , dù mình tin rằng chẳng sớm thì muộn sẽ có thể xảy ra chiến tranh».

Chiến tranh. Pháp - Việt đã sảy ra, kéo dài tới ngày mà Hội nghị Giơ-neo chia nước Việt Nam ra làm đôi, lấy con sông Bến hải làm ranh giới

NHẠC TRẺ TRƯỚC NHỮNG THÀNH KIẾN XẤU.

(Tiếp theo trang 4)

ý với ông T. N như vậy nhưng ông quên hẳn một điều là trong giá trị nó cũng đã ngầm chứa thị hiếu và trái lại. Thí dụ một quyển sách giá trị họ chỉ lôi cuốn được một số người xem chỉ có một số người « thích » xem khi họ hiểu được giá trị của tác phẩm ấy ; trái lại một nhạc phẩm thịnh hành rất được mọi người ưa thích. Thì nó cũng đã tự tạo cho nó một cái Giá trị rồi, cái giá trị đó khiến nó trở thành thịnh hành và cái giá trị là nó đã khiến số đông ưa thích nó và coi nó là xuất sắc. Theo ông T. N thì nhạc cổ điển có giá trị còn K Đ. N thì không ; chúng tôi không phủ nhận giá trị của nhạc cổ điển mà lại còn bái phục các thiên tài Mozart, Bach, Strauss, Beethoven ... nhưng chúng tôi thấy không hợp không thích(thuốc về thị hiếu) nên chúng tôi đã không chơi nhạc cổ điển. Còn về K.Đ.N thì chúng tôi thấy thích,thấy hợp nên chúng tôi nghiêng thị hiếu về nó,với thị hiếu nầy chúng tôi đã đặt cho nó một giá trị. Giá trị nghệ thuật của một nhạc phẩm là rung động, kích thích được người nghe cũng như xưa kia «Symphonie inachevée», « Le Beau Danube Bleu»,« Lettre à Elise»,vv...Rung động biết bao nhiêu thanh niên nam nữ; ngày nay chúng tôi có K.Đ.N với những nhạc làm say mê, thích thú kích thích chúng tôi thì quả là nó đã đạt được giá trị về nghệ thuật rồi. Nếu không có giá trị nghệ thuật thì hỏi làm sao nó được hàng triệu người mến thích. Như vậy chúng tôi có thể đi đến, kết luận là mặc dù thị hiếu và giá trị có khác nhau nhưng luôn luôn đi song song với nhau để bổ túc lẫn nhau không giá trị thì sẽ không lôi kéo được thị hiếu mà khi đã lôi kéo được thị hiếu thì cũng đã có giá trị không hẳn là giá trị trên một phương diện cố định mà có thể có giá trị trên một phương diện khác).

Sau khi dẫn chứng bằng những lời khen chê K.Đ.N, dẫu chứng về danh từ« Fendo và đưa ra những cái gọi là bí mật: được phát giác ông T N đi đến một đoạn kết luận mà trong đó ta có thể tóm tắt» là hiện thời ông vẫn còn có những thành kiến xấu với K Đ.N vì KĐ.N là thác loạn,nó gây cho con người sự lệch lạc về tinh thần, nguyên nhân của nhiều sự lố lăng! Kích động Nhạc là thứ ăn sồi ở thì», nông cạn...

Ông T.N kết luận : « tôi và những kẻ chậm tiến dầu óc chật chội nông cạn dốt nát hủ lậu, hầu hết là những kẻ có con mà chẳng có khôn ví như những con quạ già dơ dáng dạng hình mong mới được bay theo con phụng hoàng Trường Kỳ để con phượng hoàng Trường Kỳ đưa chúng tôi tới một chân trời mới cao rộng đầy ánh hào quang chói lọi của KĐ,N ... Đó là những lời chí tình của tôi một người đang muốn trút bỏ những mặc cảm, những thành kiến về KĐ.N đang bao vây quanh mình ... Chẳng hiểu bạn kỳ có vui lòng chấp nhận cho không ? »

Điều đó ông T.N khỏi cần nhắc, như ông đã biết đó là bổn phận của chúng tôi. Mặc dù không bám nhận là Phượng Hoàng, nhưng chúng tôi luôn luôn có thiện chí để đưa K.Đ.N lên một địa vị xứng đáng ; chỉ sợ một điều là những con quạ già kia không ý thức được mà thôi. Trường kỳ

KÝ SỰ VỀ CỤ PHAN BỘI CHÂU

(Tiếp theo trang 3)

sau cụ Phan, Chắc ở dưới suối vàng cụ đã kể cho cụ Phan tất cả những sự gì xảy ra trên đất Việt Nam từ ngày kẻ khuất người còn... từ năm 1940 đến năm 1947. Mộ cụ Huỳnh đặt ở trên núi Thiên Ấn, Quảng ngãi.

Tang thương biến cải, con người trôi nổi như cái bèo cái bọt trên một giòng nước lũ, lắm khi nghĩ tới người xưa, tôi nghe văng vẳng bên tai câu của cụ Phan « Người ta quá khôn, dân ta quá dại » và câu của cụ Huỳnh « Hành động là đủ, theo gương của cụ »

NGUYỄN - THIỆU - LÂU
Saigon 1960

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

Truyện dài số 1 — kinh nước đen — của NGUYỄN-THỤY-LONG

– 126 –

Gã đàn ông cởi nút áo, phanh ngực. Út nhìn thấy một khẩu súng lục giắt trong cạp quần. Gã đàn ông nhìn ngắm căn phòng, giọng hách dịch :

— Thôi được, tôi dành căn phòng này, lần sau gắn máy điều hòa không khí nhé, chị xuống mang Uýt ki lên cho tôi.

Chị Ba luôn miệng dạ dạ vâng vâng. Người đàn ông gọi giật lại :

— Này nhưng chờ dứt hiệp đầu đã nhé !

Người đàn ông cười, nụ cười đĩ thõa. Hắn đóng ập cửa lại, cởi áo rút khẩu súng lục để lên bàn.

Út ngó khẩu súng, ngó người đàn ông. Nàng ngồi thản nhiên, không cười, không nói một câu.

Người đàn ông ngồi xuống cạnh Út, khoác tay qua vai Út, nâng cằm nàng lên, nhìn vào mặt nàng :

— Sao em buồn vậy ?

Út không nói gì, nàng gỡ tay hắn ra, cởi nút áo mình. Gã đàn ông giữ tay Út lại :

— Làm gì mà gấp vậy ?

Út thản nhiên nói :

— Ông mất đồng tiền vào đây chơi bời, tôi sẽ làm vừa lòng ông.

Gã đàn ông hôn vào má nàng :

— Vậy sao em không cười cho anh vừa lòng, chắc em cười đẹp lắm.

— Hoàn cảnh này mà cười sao được ông.

— Đừng gọi anh là ông !

— Dạ !

Gã đàn ông đặt những cái hôn tới tấp lên mặt lên cổ nàng. Hắn đỡ nàng ngã xuống giường. Đôi mắt hắn bỗng nhíu lại khi nhìn thấy những vết bầm tím trên da thịt mịn màng của nàng :

— Sao vậy em ?

Út lắc đầu :

— Anh đừng hỏi, anh bỏ tiền ra chơi bời thì anh cứ việc ..

Út nằm gọn trong tay gã, nàng dấu mặt vào gối. Nàng không muốn kể lể, nàng mất tin tưởng với tất cả mọi người. Gã đàn ông làm xong nhiệm vụ, gã ngồi dậy, kéo tấm ra phủ lên thân thể nàng :

— Em có thể nói cho anh rõ về những vết tím bầm trên người em ?

Út vẫn lắc đầu :

— Anh biết không ích gì ?

— Sao vậy ?

Út quay mặt vào trong tường :

— Thôi đừng hỏi đến chuyện đó nữa.

Bỗng có tiếng gõ cửa cạch cạch. Gã đàn ông nói :

— Cứ vào !

Chị Ba xoay chốt cửa :

— Anh khóa cửa rồi :

Gã đàn ông đứng dậy ra mở he hé cửa, đón khay rượu mang vào, đặt trên bàn đêm. Gã rót rượu ra ly uống. Út nghe thấy tiếng những viên đá chạm lanh canh trong thành ly. Út ngửi thấy tiếng bật lửa tách tách, khói thuốc thơm phảng phất.

Út nằm im, nàng không buồn động dậy, thân thể nàng rã rời, mệt mỏi. Gã đàn ông đặt tay lên vai nàng lay nhẹ :

— Nói cho anh nghe đi !

— Út nghĩ đến những lần roi của anh Ba, nàng lắc đầu :

— Không được đâu anh !

Gã đàn ông xốc nàng ngồi dậy, để nàng ngồi dựa đầu vào ngực hắn :

— Anh thấy em có điều gì uất ức không nói ra được.

Út im lặng. Gã đàn ông tiếp :

— Nếu anh giúp em được gì anh sẽ giúp, nói đi.

(Còn nữa)

SỐNG SƯỢNG — ...VÀ HÔI ĐƯỜI ƯƠI

THƯƠNG-SINH

Bầu cử ơi, chào mi. Mùa chạy cờ đã đến. Mùa chó nhẩy bàn độc khởi đầu

(TIẾP THEO)

Kiến Nghị xổ lá :

— Tao mong thằng Dzu đắc cử Tổng thống. Như vậy, bị dượi sẽ dãy rẫy ở chính trường. Chắc chắn, cô Thập Thành sẽ nắm bộ Quốc gia Giáo dục. Và rồi, Bình Khang, Kim Chung, Đại Thế Giới sẽ lấy lại phong độ cũ của nó. Các sòng tổ phe công khai mở. Rất có thể, các công viên sẽ cho «chơi» líp mà không sợ kiểm tục. Vì, Giao chỉ đã có Tổng thống... điếm Trương đình Dzu !

Ma Cạo thêm vào :

— Và nền «lạy lục khuyển mã» tức là nhân sinh quan của Trương Đình Dzu sẽ được phổ biến sâu rộng.

Ma Cạo chìa mũi dùi vào Hội Đồng Tuyển Cử :

— Bố ti nhận cái ổ của những anh mù. Biết thằng Dzu là thứ «chồn lùi» mà không bác cha nó đơn của nó đi. Để nó nhí nhắng vấy bẩn lên mặt tổ quốc ta. Tao tức quá, xin làm một bài thơ thuộc loại làm dếch cần sửa.

Vịnh Trương đình Dzu

Thơ cải, ôi chao, thơ cáo chồn
Cùng dòi giống chó sủa i om
Hôm qua quỳ gối van bà lớn
Nay đã khuỳnh tay chửi «cụ» non
Học đòi yêu nước, sư thằng hủi
Bắt chước thương nòi, bố cái trôn
Nói phét, la làng quân điếm lậu
Bản mặt anh như kí mặt (...)

(Kí mặt gì ? Xin bạn đọc tìm chữ cho nó hợp vận giùm. Vì Ma Cạo, nhà báo đang lên bí vận, tắc tị ở đây.)

Bài thơ hạng bét của Ma Cạo, chắc chắn sẽ khiến vua thơ chua Tú Kếu lắc đầu. Nhưng đã làm KiếnNghị thích thú. Hắn ngâm nga :

— Học đòi yêu nước, sư thằng hủi
Bắt chước thương nòi, bố cái trôn

Hay lắm, hay thấy... Trương đình Dzu Tao xin giúp mày câu cuối nhé ?

— Ừa.

— Bản mặt anh như kí mặt... nhờn. Được không ?

— Âm điệu thì được rồi song giả N đổi ra L mới nhất. Chữ này đến phải nhờ Trương đình Dzu nó tố cáo mới lòi ra được.

Hai nhà báo luân phiên nhau kiếm vận. Cuối cùng đành phải trưng cầu dân ý ! phát. Cái mặt ông Trương đ. Dzu không ngờ nó khó thế. Nó thuộc thành phần... dấu kín nên ít người biết để mà so sánh. Nó không méo, vuông, tròn. Ông Trương đình Dzu ơi, bản mặt ông như cái mặt gì, ông làm ơn phác họa, tiết lộ cho chúng cháu nhờ một tí chứ. Chúng tôi chờ ông đấy nhé !

Trong khi chờ đợi, liên danh Súng Cày của Thế Hệ Mới gồm những con đại bàng Nguyễn cao Quyền, Lê thanh Liêm, Vũ thượng Văn v..v.. lên tiếng giùm một xíu. Chánh thẩm Nguyễn Cao Quyền chắc phải biết rõ mặt của Trương đình Dzu.

Hỏi các ông Súng Cày.

Các ông bảo với chúng tôi rằng các ông ghê tởm những thằng điếm lậu, ăn hại đái nát trên manh chiếu tổ quốc ta, các ông còn chờ gì mà không đáp lời kêu gọi của Kha Trấn Ác. Hãy lôi cổ Trương Đình Dzu xuống cho «gã què» Kha Trấn Ác nhổ lên mặt nó một bãi nước miếng.

Hỏi các ông Súng Cày.

Các ông cóc cần vác súng phang vỡ mặt Trương đình Dzu, cóc cần dùng cây cầy nát cuộc đời điếm hủi của Trương đình Dzu. Hãy xắn tay áo, lôi cổ nó xuống. Rồi dùng «ô dờ kê dzin» mà tẩy uế tay trước khi vào thượng viện kẻo vì trùng Trương đình Dzu nó bám vào tay các ông.

Hỏi các ông Súng Cày.

Phiếu của tôi, của vợ tôi, của anh em tôi, của bạn bè tôi đã quyết định bỏ cho các ông. Vậy các ông hãy giúp chúng tôi, nhổ nước miếng vào mặt Trương đình Dzu đi, nhét rac vào miệng nó, đừng để nó sủa nữa. Nó sủa thế đủ thối rồi, các ông ơi !

(Còn nữa)

về R

●●●●● TÀI LIỆU ĐẶC BIỆT của KIM-NHẬT ●●●●●

(TIẾP THEO)

Trụ sở của Phái đoàn đại diện Thương mãi được Tình báo ngoại quốc phát giác đó là cơ sở liên lạc thường trực giữa Mặt Trận, Trung ương Cục miền Nam và Trung Ương đảng miền Bắc.

Ký giả « phe xã hội chủ nghĩa » hy vọng ở Phái đoàn đại diện Thương Mãi sẽ vận động xin « nhập cảnh » chiến khu giúp. Ký giả phe « đế quốc » thì đến Nam Vang o bế Sihanouk, hy vọng ở sự giúp đỡ của Sihanouk vì tuy không nói ra nhưng các ký giả đều rõ ràng nếu không có sự làm lơ » của Sihanouk, hoặc ủng hộ ngầm thì Sihanouk đã « la làng » chói lói khi « thiên hạ » lấy biên giới mình làm căn cứ. Nhiều lúc còn kéo sâu vào nội địa mình mà xây cất căn cứ nữa. Sihanouk vốn đã bèmmồm bẻm mép, to miệng, to mồm, chuyện gì 1 chút cũng có thể suýt ra to, tại sao «Mặt Trận» chiếm vùng biên giới, xử dụng đất Miên như đất nhà, Sihanouk biết quá rõ vẫn làm thinh. Không chỉ làm thinh, còn bênh vực 1 cách rõ ràng khi VNCH phản đối, phàn nàn việc trên. Sihanouk làm bộ mời ký giả ngoại quốc, quan sát viên ngoại quốc và Uỷ hội quốc tế đi xem xét.

Nhưng xem xét, điều tra cái nỗi gì khi toàn rừng rậm, đường xe không có, cả cái đường mòn đặt chân được đôi giày không bị gai mây ngăn cản thì điều tra quan sát ở cái chỗ nào ? Đi xe đã không có đường, đi bộ mặc veston, thắt «cà la oách» lội sình, cản rừng à ? Vô lý. Vậy chỉ có bay trên trời. Bay lên trời còn có thể thấy gì trong rừng rậm âm u ? Hòa cả làng.

Biết rõ như vậy, nếu được Sihanouk hứa giúp đỡ, hứa vận động dùm thì một lời nói của Sihanouk đáng giá 1.000 ký lô gam. Đến Nam Vang, dù chả được ai giúp đỡ, chả được ai cho «nhập cảnh» đi nữa, việc săn tin, « đánh hơi » tin tức vẫn dễ dàng hơn bất cứ nơi nào khác. Ngoài việc tìm tòi, nghe ngóng đánh hơi riêng, ký giả còn được các tình báo viên quốc tế cung cấp nữa chi.

Do đó, không ai lấy làm lạ khi thấy cái nước «Cam bô dia» bé tí xíu, chả có việc gì đáng cho thế giới quan tâm mà ký giả quốc tế tại hàng đàn, hàng đống ở chật cả máy hôtel, ăn chực nằm cho nằm này tháng nọ suốt mấy năm liền. Cho đến 1966 Sihanouk làm eo, làm xách lấy cớ có một số ký giả quốc tế lợi dụng Cam bốt để mưu tính những chuyện ngoài ý muốn của Cam bốt. Đã vậy còn «xuyên tạc» nói xấu Cam bốt và thái tử quốc trưởng nên Cam bốt chỉ cho phép một số ký giả «trong sạch», một số ký giả biết điều «nhập cảnh» vào Nam vang thôi. Để chứng tỏ rằng đây là vô tư, Sihanouk ra thông cáo, công bố cho thế giới biết sự hạn chế đó, chọn lọc đó nhằm vào cả hai phe, ba phe, không phải chỉ riêng phe «đế quốc tư bản» mà thôi.

Kết quả của các cuộc chạy đua đến Nam Vang thế nào ? Hoàn toàn là con số không ! Kể cũng buồn !

Trường hợp của Burchetts đặc biệt hơn, Burchetts vận động bằng một kiểu cách khác—kiểu cách của Đảng. Nghĩa là Burchetts báo cáo với Đảng Cộng sản Úc về chương trình công tác của mình. Đảng Cộng sản Úc liền viết thư giới thiệu đến Trung ương Đảng Lao Động ở Hà nội, xin chấp thuận, cho phép Burchetts vào thăm và tham quan cuộc «kháng chiến chống Mỹ Diệm» tại chiến khu ở miền Nam. Trung ương Đảng, Bộ chính trị Đảng Hanoi cứu xét, chấp thuận lời yêu cầu trên liền thông báo và ra lệnh cho Trung ương Cục miền Nam, chuẩn bị cuộc tiếp đón. Mặt khác viết thư trả lời cho Đảng Cộng sản Úc, hướng dẫn cách đến Miền Nam cũng như kế hoạch tiếp xúc mà Hanoi đã trù tính.

Burchetts không đến Hanoi, cũng không cần đến Nam vang trước khi vào chiến khu. Vì như vậy sẽ gặp nhiều khókhăn trở ngại trong chuyến đi. Thủ tục «nhập cảnh» vào giang sơn của «R», đối với Burchetts là thủ tục thông thường của hệ thống Đảng.

Điều cần nên nói thêm, không phải bất cứ ký giả nào thuộc 12 nước phe xã hội chủ nghĩa » được Ban Chấp hành Trung ương Đảng của nước mình giới thiệu đến Trung ương Đảng Hanoi đều được chấp nhận. Trước cũng như sau Burchetts có hàng chục trường hợp tươngtự của những ký giả báo « IVESTIA » «PRAVDA» (Nga), rồi của các ký giả Cộng Sản Ý, Hung, Tiệp, Ba-Lan v.v... Nhưng những ký giả trên không được chấp nhận, Lý do được viện ra trả lời là «an ninh không được bảo đảm» hoặc «tình hình chưa cho phép», thực sự chỉ vì khuynh hướng của các đảng Cộng Sản Châu Âu không tán thành mấy «đường lối đấu tranh vũ trang trong cuộc Cách mạng Miền Nam khi Việt Nam đang ở trong tình trạng phân đôi Nam Bắc, có sự ràng buộc về pháp lý bởi hiệp định Genève, nhất là đường lối đấu tranh bằng vũ lực trong tình hình thế giới hiện tại có thể đưa đến chiến tranh cục bộ như chiến tranh Triều Tiên, hậu quả có thể vượt quá phạm vi cục bộ trở thành chiến tranh thế giới thứ ba ! Và riêng những cá nhân ký giả được giới thiệu, tư tưởng,lập trường qua những bài báo đã viết không phù hợp với tư tưởng, lập trường của Hanoi.

(Còn nữa)

Tìm việc

— SINH VIÊN KHOA HỌC chứng chỉ TOÁN LÝ HÓA đã có kinh nghiệm dạy học, mong muốn tìm một chỗ kèm tại tư gia và TOÁN LÝ HÓA từ đệ nhị trở xuống. Điều kiện dễ dàng. Xin viết thư cho : Thơ 376/65 Phan đình Phùng Saigon.

Truyện dài số 2 — Giặc Cờ — của HOANG-LY

– 310 –

Bát Quái trận tình

— Trời ! Mình mê hay tỉnh thế này ?

Như chiếc lò xo bật, chàng tuổi trẻ bất hạnh vừa kêu vừa tung chăn bắn vụt mình ra khỏi giường, đứng sững giữa phòng, vươn vai, dáo dác nhìn quanh, cảm rõ trong người mạnh khoẻ như trước, không nén nổi sửng sốt, bàng hoàng vùng rung giọng quát lớn :

— Sao lại thế này ? Lạ thật ! hay đã thác về âm cảnh ?

Ngay lúc đó, đám gái hầu nghe động, chạy ùa vào, thấy chàng khách trẻ đứng giữa phòng quát ! mình liền lùi lại, Dũng nhác thấy nhảy vào ra, túm luôn lấy 1 nàng, hỏi dồn :

— Nói ngay ! mỗ... là người hay ma ? À cô em này coi quen lắm ! Nói ngay.

Cô gái hầu nhìn khách, bao nhiêu vẻ chết đã biến sạch, nàng ta ấp úng :

— Công tử... khỏi bệnh tà rồi ! Để...đi thỉnh nữ chúa..

Thái Dũng buông gái hầu, lao vụt ra ngoài, đúng lúc Giáng Tiên thoăn thoắt xuống tới.

Vừa thấy Dũng, nàng khựng lại, mặt hoa rạng rỡ, reo thánh thót :

— A... chú đã mạnh rồi ! ơn Thượng Đế thần linh, Nhị kiều đã phá được dàn yêu !

Chàng trai vụt im, cố nhớ lại. Nhưng rất lạ là các chuyện trước mơ hồ không sao chắp cho có mạch lạc, chàng phải đập đập vào trán, lầm bầm.

— À... thì ra em đã thoát vòng yêu nghiệt còn Nhị Kiều... hiện đâu ?

Giáng Tiên kể qua mọi chuyện Thái Dũng như người mê sực tỉnh, nghe xong, vụt bảo Giáng Tiên :

— Nhị Kiều vì em, đem thân vào hang quái quỷ, nay dàn trừ đã phá Nhị Kiều chẳng hiểu lành dữ ra sao ? Đơn thân vào hổ huyệt, sợ cả hai đang mắc họa thay em ! Phải đi Cao Bằng ngang không chậm mất ! Em thấy trong người như thường rồi !

Giáng Tiên nhìn Dũng, quả nhiên thấy khác hẳn lúc chàng nằm trên giường bệnh, hiện trên mặt, chỉ còn phảng phất vẻ như người vừa ngủ dậy, nàng nữ chúa Thanh Âm vùng cao giọng :

— Phải đó ! Đi Cao Bằng đón chúng. Để chị đem theo mấy cánh quân thiện chiến cùng đội thư binh ! Bay đâu ! Mau nổi hiệu tụ quân !

Phút chốc, cả vùng động thăm vang rền tiếng cồng khua, ngựa hí, thú gầm, người hò, rầm rập như từ dưới đất chui lên, lửa cháy rực trời, các cánh binh Thổ Mán nam nữ từ các khu rừng ngoài động trong đổ cả tới vùng dinh treo súng ống gươm đao sàn sạt, bộ binh, kỵ binh xích hầu tắc vệ tiền phong hậu tập hàng ngũ chỉnh tề, người ngựa thú dữ độc vật thập phần uy mãnh cờ hiệu lộng bay phần phật, sát khí chờn vờn :

Nữ chúa Thanh Âm thót lên lưng cọp mộng, xiêm y rực rỡ tựa tiên cô trong tranh, vọt trước hàng quân, hô lãnh :

— Nay ta tới Cao Bằng cứu ứng, binh quý thần tốc, việc khẩn cấp cần độ binh thật nhanh, kỳ, chánh, đồng đều cho tiện ! Cứ 1 đội kỵ chở chở 1 đội bộ, còn thừa, ở lại trấn động ! Bao nhiêu ngựa yếu, ngựa thồ cũng để lại, đi toàn ngựa Nước Hai Phong Thổ, và các giống ngựa trận khoẻ khác !

Quân Thổ Mán dạ ran. Loáng cái đã chọn được mấy trăm kỵ tốt, chở bộ binh, khí giới, ngót ngàn quân tinh nhuệ, cùng 1 bầy thú dữ độc vật, chim đưa thư.

Quân rừng nam nữ đều mặc giáp kẹp, trang bị khiên mây, nổi hiệu bôn hành như gió.

Nhảy lên lưng Huyết Phong Câu, Thái Dũng vọt lại bên Giáng Tiên.

— Từ điểm liên lạc Cao Bằng, chưa biết sào huyệt chúng ở vùng nào ? Chị bảo Thiên Kiều đã rắc thóc lấm dấu, vậy để em đi trước, tìm sào huyệt chúng, và lộn về đón dọc đường ! Cho em cặp chim thư đủ rồi !

Giáng Tiên gật đầu. Huyết Phong Câu vừa cùng chim thơ bay vào rừng khuya, trông lại, đèn đuốc đã tắt hết, quân Thanh Âm đã nhòa vào dặm gió bôn hành.

Ngựa Huyết nuốt đường xuyên sơn, từ phía Tây Bắc Cao Bằng phi chếch về Đông, chưa chết canh ba, đến ngã rẽ về trấn Cao Bằng, bỗng nghe súng nổ dì dùng xa xa tít nẻo Đông Bắc xế trấn biên.

Ngạc nhiên, Thái Dũng ghìm cương ngựa trên 1 ngọn đèo cao, nhìn về phía súng nổ, chỉ chừng non 20 dặm chim bay, thỉnh thoảng lại thấy hỏa hiệu vọt lên trời đêm, lòng nghi hoặc nghĩ thầm.

— Quái lạ ! súng nổ dữ lắm ! Về nẻo Đông Bắc biên giới ! Quân nào đang đánh nhau đây ? Biết đâu không phải quân Su Phì của Voòng chí Lan ? Theo lời chị Giáng Tiên chị Chí Lan đã đem binh tiếp cứu... Ừ ! biết đâu đó ? Nếu đúng phía đó là sào huyệt Chủ xuyên thần tiễn ta vào Cao Bằng tìm dấu có thể phí thêm ít thời giờ quý báu ?

Suy nghĩ mãi chưa quyết định, chàng trai tặc lưỡi, thứ dấn thêm vài dặm nữa, nghe súng nổ càng rõ, súng lớn súng nhỏ không ngớt, lắng tai, một hồi có cả tiếng tù và chim nổi dứt nối trong đêm..

— Quái ! tiếng tù và nghe quen quen như... đã nghe nhiều lần thì phải ?

Hay tiếng hiệu «giặc Cờ Đen» ?

Ba tiếng «giặc Cờ Đen» vang trong đầu óc, khiến chàng trai vụt tưởng đến Võ thiên Kiều soái cô Long Nữ Ngàn sơn người tình oan trái đã cùng chàng gắn bó từ xương tủy, và cùng lúc, hình ảnh tượng kỳ quái đáo của lão soái, Phi mã Ác cũng hiện lên sừng sững, kẻ đại thù tàn sát toàn gia..

Thở phào, chành trai lầm bầm :

— Có lẽ quân Cờ Đen đang đánh nhau.. đúng đó ! Lẻ vấn danh, nàng bỏ đi tìm ta... Cha nàng đi tìm nàng...

Nhưng rút được nghi vấn, Dũng rúc hiệu thả chim thơ lộn về đón Giáng Tiên không do dự.

Và chỉ lúc sau, trong đêm mờ rừng rú thâm sơn, cả cánh quân động Thanh Âm đã bỏ hướng Cao Bằng, cùng Thái Dũng phi như gió cuốn về vùng thuốc nổ.

Trong khi đó, tại khu động Ngọa Long, trận chiến vẫn diễn ra ác liệt, quân Cờ Đen, dưới quyền điều khiển của Đa sát Thủ, đang tập trung hết hỏa lực cố chọc thủng phòng tuyến Bắc Ngọa Long, thấy địch quân dồn hết lực lượng vào mạn đó, Ngọa Long cũng rút bớt quân các mặt tăng cường giữ tuyến Bắc.

Trên núi cao, trận vẫn cầm chừng, cả 2 bên đều cố thủ đợi chờ, thấy quân Cờ Đen dồn hết lượng vòng đánh cả về mạn Bắc, mãi cứ lần quần dưới thung lũng, tướng lạc thảo Thập vạn Đại Sơn chợt gật gù bảo Voòng Chí Lan :

— Ngờ lắm ! Cờ Đen nổi tiếng đánh du kích gia truyền, sao nẩy giờ lại thiên dã chiến, dồn cả mạn Bắc ! Chắc lão Đông Quân có mẹo chi đây ?

Quả nhiên, giữa lúc cả 2 bên dồn về tuyến Bắc, để mấy ngả bỏ gần như trống, dưới thung lũng phía Nam yên tĩnh, bất ngờ, có tiếng tù và rúc rồi từng loạt tên lửa đạn lửa, lao lửa nhất tề phóng vun vút xuống thung rừng, suốt từ phía đồi núi thẳng vào nội vi, tạo thành những đường lửa chảy hừng hực dọc suốt qua tuyến địch, cây lá bờ bụi gặp tên đạn lửa có chất nhựa dẫn hỏa khét mùi diêm sinh, dầu Tây, nhựa chám, nháy mắt đã bắt cháy đùng đùng theo chiều gió cháy lan, soi tỏ từng bóng quân Ngọa Long lí nhố. Bất thình lình bị sa trận «hỏa công», bọn Ngọa Long lật đật chạy rối loạn, rút vội ra khỏi vòng lửa thiêu. Và giữa lúc địch quân nhốn nháo rời điểm tựa, từ màn đêm rừng, đoàn quân giáp kẹp vụt hiện ra, tay súng tay đuốc, người ngựa đều mang khiên kép 2 bên, theo nhịp tù và, phóng như điên, dâm thốc vào tuyến lửa, bắn đi như máy. Bị kỳ tập bất ngờ, bọn Ngọa Long hốt hoảng dương súng bắn chặn, nhưng sức ngựa phi như gió, cỏ chưa lấy đã ăn đạn Cờ Đen từ sau khiên bắn ra, có viên đạn nào bắn ra đều vào khiên cả.

Dẫn đầu quân kỳ tập, Đông Quân soái Cờ Đen trong lốt giáp tượng kỳ, ngựa cũng mặc giáp, sườn còn kẹp khiên mộc, vừa bay trước trận, 2 tay 2 cây đại liên cối xay rê như bão, đạn vãi dọc chếch 2 bên quét địch như ngả cói, mắt điện đảo lia tới đâu, đạn khạc tới đó, vừa phi kích, vừa hét như sấm rền :

— Chó con ! Khôn hồn dang cả ra,.. không tao cho về âm phủ hết ! Thằng nào tới dám cản vó ngựa Đông Quân !

Đạn vãi liên thanh đã dữ, tiếng thét công lực lại đoạt thần càng ghê, tựa dùi dâm giáo phóng làm quân địch tiêu đởm lực, luống cuống cả tay chân, chưa kịp ngó kỹ hung thần nhân mà quái đản đã theo luồng đạn quét bay qua, tên chết gục, tên ngồi cứng, tên bị ngựa đạp nhà, sau lưng hung thần, lại 1 xác thần khác to lớn như hộ pháp, vừa bắn vừa lia búa phạt như chém chuối, vừa hét ồm ồm dẫn theo lớp quân gia hung hãn, cảm tử, cứ thế vừa bắn vừa phóng hỏa tiễn như ngọn gió cuồng, phút chốc đã xuyên thủng tuyến địch, đuổi dạt cả ra xa.

Đường lửa chảy dọc đến thung vực cầu treo, giữa biển lửa, trên bóng ngựa phi nhẩu, lão soái Cờ Đen gọi lớn :

— Thiên Kiều ! Thiên Kiều ! ta vào đón mi đây !

Đứng trên ngọn núi dân, nãy giờ bọn Thiên Kiều vẫn vừa đánh cầm chừng vừa quan sát trận chiến, sực thấy lửa chảy dọc cánh thung đồi phía Nam, nhác bóng Đông quân dẫn quân giáp kẹp lao thuộc vào vực cầu treo, nàng nữ tặc Cờ đen vừa mừng vừa lo ngại, vùng nhô đầu ra, khoa đuốc «moóc», hô lãnh :

— Coi chừng ! coi chừng ! hai bên sườn núi đều có phục binh !

Như không nghe tiếng, quân đen vẫn phóng tới như giông, thình lình cách cầu chừng trăm bộ, gã hộ pháp A Thiên vùng khoa tay búa tróc đầu, quát như lệnh vỡ :

— Soái cô kia rồi ! Y a anh em đâu ! Quét cho kỳ còn đón soái cô !

(Còn nữa

THUỐC RƯỢU 39
NGUYỄN-AN-CƯ
Chuyên trị nhức mỏi, phong thấp, bổ huyết, tiêu phong.
Trong mỗi hộp có quế tốt uống trong 5 ngày thấy công hiệu.
Các tiệm thuốc bắc đều có bán.
K.N. số 26 B.Y.T. ngày 9-5-63

SỨC KHỎE SINH LỰC

CHO CẢ GIA·ĐÌNH

Truyện dài số 3 — BẠCH-LAN — của THIỀU-GIANG

– 41 –

— Anh đừng hại em nhé.

— Không... Anh chỉ muốn biết em đẹp đến chừng nào... Anh muốn chiêm ngưỡng pho tượng vệ nữ của anh...Em đừng từ chối nhé..

Lan nhắm mắt... Giáp dìu Lan qua bàn tay khéo léo dày kinh nghiệm... Trong giây lát Giáp hoàn toàn thỏa mãn ghì thân hình thon thon tròn trĩnh trong vòng tay... Hơi thở Giáp rồn rập như muốn dứt :

— Em đẹp thật... Không ngờ em có thể đẹp đến thế... Một cảm giác thích thú tràn ngập tâm hồn Lan. Lan tin chắc Lan sẽ sung sướng mãi thế này.

oOo

Ông Vĩnh bỏ tờ báo xuống bàn bảo vợ :

— Này mình, có căn nhà trên Phú nhuận họ bán độ hơn một trăm ngàn, đủ vườn đất trồng hoa, trồng cây ăn quả. Anh tính mình nên sang căn nhà này lấy 7, 8 chục ngàn vay thêm anh cả (anh ruột bà Vĩnh) mấy chục nữa mua quách cho rồi, ở dưới này chật chội khó chịu.

Bà Vĩnh lắc đầu :

— Ở Phú nhuận có thích nhưng xa quá khó làm ăn. Và chăng con gái mình đã lớn, ở vùng ngoại ô không tiện,

— Này con bác Hòa, thằng Đông coi bộ muốn hỏi con Lan nhà mình. Bữa qua bác Hòa hỏi khéo anh đã nhận lời ai chưa ?

Bà Vĩnh cười :

— Thằng ấy đẹp trai lém lỉnh. Hình như nó làm Trung sĩ kỹ thuật Không Quân. Nếu nó có cái Trung úy thì gả được đấy. Con mình đẹp gả Trung sĩ coi kỳ quá... Đành rằng nó cũng học trường Pháp thi tú tài rớt trong khi vô số các ông quan mới học xong tiểu học... Nhưng quan giốt vẫn là quan.., Thầy cai thầy đội giỏi vẫn là cai đội...

Ông Vĩnh trầm ngâm nghĩ ngợi :

— Đời lắm nỗi khe khắt... Thằng Ích bạn học anh ngày xưa dốt nhất lớp, thi năm bẩy khóa không đỗ cái bằng Thành Chung. Ngày nay nhẩy tót lên làm Đổng Lý Bộ Công Dân Vụ. Thời buổi loạn bét, ông xuống thằng, thằng lên ông. Lộn nhào lộn ẩu.

Bà Vĩnh chép miệng :

— Cái số người ta cả. Anh nhớ anh Thiệu không ?

Anh Thiệu đỗ bằng Cử Nhân Văn Khoa ở Pháp năm xưa cùng với ông Cửu. Ông Cửu nghênh ngang lên làm trùm Đại Học. Anh Thiệu thất trí xách gậy đi lang thang ngoài đường uống rượu với dân đạp xích lô, chửi bới lung lung... Không tha mặt nào to lớn.

Ông Vĩnh lên cơn hào hứng :

— Chửi cho đã cũng sướng. Nhiều lúc mấy thằng « mặt mo mặt mẹt » nên ông nên cụ, mình muốn bắt chước anh Thiệu chửi đại một cơn cho sướng miệng. Nhịn mãi lắm khi hóa điên được. Làm thân thằng chủ sự cô thân cô thế, một trăm kẻ đè lên đầu mình. Làm đàn bà như em thế mà sướng. Ra vào thong thả, tự do hơn chán vạn thằng đàn ông...

Bà Vĩnh lắc đầu :

— Cũng không sướng hẳn đâu anh ạ.Đàn ông chèn ép lẫn nhau bằng chức vị quyền thế thì đàn bà cũng chèn ép nhau về manh quần tấm áo, đồng tiền,địa vị của chồng. Anh xem con mẹ Khoát đó. Hồi nó chưa lấy chồng bố nó cờ bạc thuốc sái nghèo rớt mồng tơi, lâu lâu lại lên vay ông cụ năm ba đồng. Nói là vay nhưng có bao giờ trả nổi. Nó nhận chị em cúi đầu răm rắp với mình. Về sau may lấy được thằng chồng học hành khá lên bà, gặp mình vênh vênh vác vác. Những lúc đó mình muốn làm đàn ông cầm súng bắn chết bớt những đứa lên mặt xuống chân.

Ông Vĩnh bá vai vợ :

— Chúng mình bất phùng thời em nhỉ. Không loạn lạc xáo trộn, chúng mình không sang thì cũng giàu. Tiền dành dụm kèm thêm tiền thầy mẹ đằng nhà giúp, cho phép chúng ta mua một cái nhà và một cái đồn điền trên mạn ngược. Khai thác vài năm có thêm vốn chúng mình lại tậu thêm một cái nữa. Tiền sinh sôi nảy nở chóng vánh. Mình đỡ phải đi làm công cho thiên hạ.

Bà Vĩnh tắc lưỡi :

— Giàu sang có số. Số vợ chồng mình cung điền địa tài bạch bị hãm, cung quan lộc bị tuần triệt trấn át. Mình tài đến đâu nhưng trời không cho đành chịu. Giá mình cù lần như vợ chồng anh Bắc có lẽ mình khá. Mình cố đua đòi thiên hạ thành túng. Đôi khi em muốn vợ chồng mình dẹp lối sống dở dang này đi, thắt bóp bụng dạ hòng có tí tiền. Nhưng rồi lại thấy chắt bóp chẳng đi đến đâu, Mua cái nhà chiến tranh sẽ quật đổ, đem tiền gửi nhà băng sẽ mất giá. Mua ruộng giữa thời khủng bố chết vì ruộng đất có ngày !

Ông Vĩnh đăm đăm nhìn vợ, Hồi này bà hơi già hơn trước. Vầng trán bà phảng phất vài nét ưu tư. Hai má bà điểm nếp răn trông gần mới rõ. Ông càng thêm thương thêm quý vợ. Cái nhan sắc, cái khôn ngoan của vợ ông, nếu lấy được anh chồng gặp thời không biết sẽ đưa bà lên tới mực nào ? Ông trách mình chậm chạp không có đầu óc tiếnthủ,vợ không được nhờ, con ông không đầy đủ bằng con người ta. Con người hiền lành xuốt đời làm tay sai thiên hạ, ông không biết hạch sách vợ mà chỉ biết cung phụng vợ. Ông kéo vợ vào lòng :

— Số em khổ tại em lấy anh.

Bà dầy nhẹ ông ra rơm rớm nước mắt :

— Anh đừng nói thế. Chị Hoan em (con chú con bác với bà) lấy chồng ông Huyện đàng hoàng vài năm sau chồng bị giết chết, một mình 3 đứa con mọn không làm nổi nuôi con đi bám thằng nhà giầu có vợ, làm thân lẽ mọn còn khổ gấp mười lần em. Trông lên mình không bằng ai, trông xuống không ai bằng mình anh ạ ! Cơn tâm sự của hai vợ chồng, có tác động phá tan những tham vọng của bà Vĩnh trong giây lát. Bà sực nhớ tới Ân, tới những tờ giấy 1 trăm năm trăm Ân răm rắp đem đến cho bà, tới những món quà lớn quà bé tặng Lan. Bà mỉm cười bảo chồng .

— Không hiểu tại sao những người tử tế lại hay dạn mình nhỉ ?

Em quý thằng Ân dáo dề. Chưa đi đến đâu đã như con rể thật. Hôm qua nó bảo em nó có bát họ rốc ống 3 chục ngàn em có tiêu nó đưa nốt. Nhưng mình nỡ nào đào người ta quá.

Ông Vĩnh nghĩ mãi được một câu triết lý vụn :

— Không biết lưu manh thành dân chứ sao !

Bà gật gù :

— Đúng, những người thật thà quá hỏng chuyện.

Ông Vĩnh đột nhiên hỏi vợ :

— Em nghĩ thế nào về chuyện con Lan nói tối qua ? Có thằng Kỹ Sư Mỹ nào muốn tới chơi ?

Bà Vĩnh hơi cau mày :

— Thằng đó là bạn thằng chồng sắp cưới của con Cecile. Nó gặp con Lan ở nhà con Cecile tỏ ý hâm mộ cô à nhờ Cecile lại xin mình cho nó đi lại. Em đang phân vân. Nhà mình cả hai bên vợ chồng cùng nền nếp. Vác ông Mỹ to sù về bà con người ta dị nghị.

(Còn nữa)

DẦU CHỔI HOA MỸ
THUỐC XOA BÓP RẤT TỐT
Lâu năm danh tiếng trị đau lưng, nhức mỏi, phong thấp đả thương, sai khớp sau khi sinh đẻ
Phòng tích CON NHẠN
trị no hơi nghẹn cổ
ĐIỀU VỊ BƯỚM VÀNG SỐ 14 TRỊ :
đau gan ruột bao tử ăn không tiêu
— KIỆN TINH BƯỚM VÀNG số 64 trị Tảo dãy, tinh không bền
— CỐ TINH BƯỚM VÀNG số 32 trị Di Mộng, Hoạt Tinh
Hỏi các nhà thuốc Bắc và 198 đường Ngô tùng Châu Saigon
K.N 646 — 12-2-63 644 — 11-1-63 797 — 16-4-64

1-9 SÁNG-CHIỀU-TỐI
NHỨT A B; ĐỆ NHẤT A B; T.LỤC, T.NGŨ, T.TỨ; TAM; TAM.NHỊ; NHẤT

TÂN-THẠNH 196 TR QUANG KHẢI TÂN ĐỊNH

TRUNG HỌC **LÊ BẢO TỊNH**
385142 TRƯƠNG MINH GIẢNG — S.G — Đ.T: 20.315

1-9-67 Khai giảng

ĐỆ NHẤT A (BUỔI SÁNG)
ĐỆ NHẤT B

26-8 phát hành Tuần Báo

SÀIGÒN THỨ BẢY

— Tràn ngập bài vở hay và giá trị. Những thiên điều tra phóng sự với những khám phá bất ngờ chưa hề được phơi bày trên mặt báo.

Bảy đêm Vua Chúa

Đi thăm một tổ chức ăn chơi vương giả theo kiểu các hộp đêm danh tiếng nhất tại các Thủ đô hoa lệ.

Trái Tim Người Khỉ

Người khỉ may đúng biết yêu sao? Vâng người khỉ trong thiên phóng sự độc đáo « Trái Tim Người Khỉ » đã yêu tha thiết và yêu cuồng loạn hơn cả những tay mà thượng của thời đại.

GHEN

Tất cả những hình thức ghen, tất cả những kinh nghiệm về ghen mà các bà vợ phải đọc để biết về những ông chồng phải xem để không bị xé... xác

ĐÂY, TẤT CẢ NHỮNG TIẾT LỘ BÍ MẬT NHẤT CHUNG QUANH VỤ THANH NGA — THÀNH ĐƯỢC

Có phải Thanh Nga và Thành Được đã thân mật với nhau lắm. Thân mật gần như l... Những ân tình nào đó xui khiến Thành Được bỏ Út Bạch Lan và về với sao kiếm. T.M.T.N?

Đấm Bóp

Một nghề đặc biệt với thích thú Đấm Bóp sẽ tiết lộ những chuyện kỳ lạ, thân tình, mà chắc chưa bao giờ bạn có dịp nghe nói đến.

Lá Bùa Yêu của tôi

Một thiên phóng sự độc đáo, mới lạ nhất. Tất cả bạn gái đều nên đọc để biết rõ những bí quyết quyến rũ của bạn trai đối với các cô gái đời mới.

3 TRUYỆN MỚI ĐẶC Ý NHỨT CỦA 3 NHÀ VĂN TÊN TUỔI:
bà LAN PHƯƠNG, SĨ TRUNG, LIÊU PHƯỢNG TẦN
9 TRUYỆN ẢNH GIÁ TRỊ VỚI SỰ GÓP SỨC CỦA TRÊN 100 NAM NỮ NGHỆ SĨ TÊN TUỔI NHẤT HIỆN NAY

Giá rẻ đặc biệt: 3đ.

Phân ưu

Được tin Cụ
CAO XUÂN HIỀN tự NGUYỄN NGỮ
Pháp danh QUẢNG THỤC

thân phụ Thượng Tọa THÍCH TÂM ẤN đã tạ thế ngày 20-8-67 tức ngày 15 tháng 7 Đinh Mùi, hưởng thọ 86 t, tại xã Thạch Long, quận Hàm Long, tỉnh Bình Thuận.

Chúng tôi toàn thể ban Hộ Trì TAM BẢO DƯỢC SƯ TỊNH XÁ 157/4 Trần quốc Toản Saigon thành kính phân ưu cùng Thượng Tọa THÍCH TÂM ẤN và nguyện cầu hương hồn cụ sớm tiêu diêu miền Cực Lạc.

Đại diện Ban Hộ Trì Tam Bảo:
Kỹ sư Đỗ hữu Đước
Giáo sư Trần Thế Hiền
Kỹ nghệ gia Đào văn Môn
Kỹ nghệ gia Nguyễn bá Quỳnh
Kỹ nghệ gia Đào văn Sinh
Kỹ sư Nguyễn tử Thiện
Bác sĩ Cao văn Trí

Cảm tạ

Chúng tôi xin chân thành cảm tạ:
— Trung Tá Tư Lệnh Không đoàn 41
— Quý vị Sĩ quan, Hạ Sĩ quan, Binh sĩ và Dân chính Không đoàn 41
— Đại úy Y sĩ Trưởng Bệnh viện 2 Dã Chiến Kontum và các bạn
— Hòa thượng Trụ trì chùa Vu Lan và quý Thầy
— Đại đức Trụ trì chùa Phật giáo Nguyên Thủy và quý Sư
— Các khuôn Hội Phật giáo Nam Tông và Bắc Tông Tỉnh Hội Đà Nẵng
— Quý sinh Đạo Trưởng và Toán Lãnh đạo Đạo Sư Hải và Bắc Đẩu HĐVN
— Quý Trưởng và Đoàn sinh Hướng Đạo VN tại Đà Nẵng
— Ông Hiệu trưởng Trường Hòa Vang, quý Thầy, quý Cô và các em học sinh
— Ông Trưởng ty Thanh Niên và nhân viên
— Quý Cụ, quý Ông, quý Bà, quý Cô cùng thân bằng quyến thuộc đã có lòng đánh điện, giúp đỡ phương tiện, đến phân ưu, cầu siêu, phúng điếu và tiễn đưa linh cữu Mẹ, Nội, Ngoại, Nhạc Mẫu, Cô, Dì, Em chúng tôi là:

Bà NGUYỄN THỊ QUỴT
Pháp danh NHƯ CAM

từ trần tại Đà Nẵng ngày 11-8-1967, hưởng thọ 65 tuổi tới nơi an nghỉ cuối cùng.

Trong lúc tang gia bối rối, không sao tránh khỏi những điều sơ xuất, kính mong quý vị niệm tình tha thứ.

Các con: Đại úy Nguyễn tấn Định
Trung úy Dược sĩ Nguyễn thu Giao
và tang gia đồng bái tạ

Cáo phó

Chúng tôi vô cùng đau đớn báo tin cùng thân bằng quyến thuộc thân mẫu, nhạc mẫu, bà mẫu, ông tổ mẫu chúng tôi là:

Bà ĐẶNG VĂN NHẪN
Nhủ danh Lê thị Diêu, Pháp danh Nguyên Thanh

đã mạnh chung ngày 24-8-67, hưởng thọ 85 tuổi tại An Cựu, Hương Thủy, Thừa Thiên.

Con trai: Đặng văn Kế, vợ Công Tôn Nữ Thị Thu Cúc và các con, các cháu
Đặng văn Ngữ và các con, các cháu
Đặng văn Thuyết, vợ Trần thị Cơ và các con
Con gái: Đặng thị Cầm, chồng Lê đình Phụ và các con, các cháu
Đặng thị Tiệp, chồng Phan xuân Thế và các con
Đích tôn: Đặng văn Cáo, vợ Nguyễn thị Sâm và các con
Cháu: Đặng thị Tố Tâm, chồng Nguyễn đình Phiên và các con
Đặng thị Tố Nữ, chồng Lê huy Trác và các con
Đặng văn Vịnh, vợ An hà Châu và các con
Đặng thị Tố Nga, chồng Hồ xuân Dạng
Chắt nội: Đặng tứ Đại và các em
Đặng An Vinh Thắng và các em
Chắt ngoại: Nguyễn đình Khôi và các em
Lê huy Lương và các em

Đồng tang gia khấp báo

Cáo phó

Chúng tôi đau đớn báo tin Quý Cụ, Quý Ông Bà cùng thân bằng quyến thuộc hay chồng, anh, cha, ông chúng tôi là:

Cụ ĐẶNG VĂN NHÀN

Cựu giáo sư trường Kỹ nghệ Hanoi và Hải Phòng đã tạ thế ngày 24-8-1967 tại tư gia số 1135, Hẻm Nguyễn Thái Học đường Châu Văn Tiếp, Gia Định hưởng thọ 74 tuổi.

Lễ chuyển cữu sẽ cử hành ngày 27-8-1967 hồi 8 giờ sáng.

Vợ: Mạc Thị Phong
Em dâu: Nguyễn Thị Tý
Con trai: Đặng Văn Hậu, vợ Đặng Thị Hòa và các con
Đặng Văn Hiền
Con gái: Đặng Thị Bột
Đặng Thị Tý, chồng Trần Văn Can và các con
Đặng Thị Tlic, chồng Lê Xuân Thủy và các con
Đặng Thị Giậu
Đặng Thu Thủy, chồng Trịnh Tùy Gia và các con
Đặng Ngọc Thanh, chồng Võ an Thanh và con
Dưỡng nữ: Nguyễn Thị Hồi

ĐỒNG TANG GIA KHẤP CÁO

Phân ưu

Được tin trễ thân mẫu Anh Lê Phù Ngoạn là cụ Bà HẮC THỊ VIÊN đã tạ thế tại Thừa Thiên.

Chúng tôi xin thành thật chia buồn cùng anh và chúc cụ Bà sớm tiêu diêu miền cực lạc.

BẠN CŨ

Luôn đất cùng gia cư sang trọng tương lai đến 1.950.000đ. 4x20 3 từng. 6 phòng. 3 phòng tắm trang bị toàn dụng cụ nhập cảng. đủ điện nước... xem nhà 137/18 đường Hàng Xanh Gia Định cạnh trạm xăng Shell đi vào, hoặc đến -18 Võ Tánh Phú nhuận hướng dẫn và thương lượng.

TOÁN LÝ HOA TRIẾT ĐỆ NHẤT A B
1-9 mở sáng 8giờ30 chiều 4giờ tới 7giờ tại ĐỨC HẠNH 135 Trần quí Cáp Saigon

---

TRƯỜNG **CỘNG-HÒA** —335/4— Phan thanh Giản SG

1) Ngày 1 tháng 9 mở sáng 7g30 chiều 2 giờ. Các lớp Đệ Nhị học lại AB.
2) Kết quả kỳ thi Tú Tài 1 ban B năm 1966 — Dự thi 212. — Đỗ 111 — Tỷ số 54%.
(Tỷ số cao nhất trong các tư thục).
Danh sách học sinh đỗ đã kiểm nhận tại Nha Tư Thục Ngày 18 tháng 8.

THÔNG-BÁO

Công Ty chúng tôi tiếp tục nhận đặt cọc xe gắn máy HONDA SS-50/67 và C-50. Đã có giấy phép nhập cảng và số lượng có hạn, xin quý khách hàng đến sớm đặt mua.

Giá phỏng định: SS-50/67 36.500đ.00
C-50 37.000đ.00
Đặt cọc trước: 15.000đ.00

(Giao hàng trong vòng 3 tháng)
ĐÔNG HIỆP CÔNG TY
49 Đường Pasteur — Phòng 406 Bldg B.O.C
SAIGON

TÍN NGHĨA NGÂN HÀNG

50 Bến CHƯƠNG DƯƠNG — SAIGON
Đ.T: 90.153 — 90.154

TRƯƠNG MỤC
Thần-tài Tín-Nghĩa

KẾT QUẢ CUỘC RÚT THĂM « KỲ BA »

— Cuộc rút thăm « Kỳ Ba » đã được tổ chức ngày 18-8-1967 hồi 09 giờ sáng tại trụ sở chánh Saigon, 50 Bến Chương Dương với sự chứng kiến của ông Thừa phát lại Lâm văn Sáu và một số đông trương chủ.
—Số tiền lời phụ được đem chia là:
VNd. 12.427 cho các trương chủ ở Saigon
VNd. 14.089 cho các trương chủ ở Chợlớn.

— Được coi là may mắn các Trương mục THẦN TÀI mở trước ngày 5-4-1967 và mang 2 số sau chót là:
— 32 } Cho trương mục Saigon
— 61 }

— 34 } Cho trương mục Chợlớn
— 32 }

— Bảng phân chia tiền lời phụ đã được niêm yết tại trụ sở Chánh và chi nhánh Chợlớn.

Ban giám đốc xin thành thật chia vui cùng quý vị trương chủ đã được « THẦN TÀI TÍN NGHĨA » chiếu cố.

Saigon, ngày 21 tháng 8 năm 1967
TÍN NGHĨA NGÂN HÀNG

DUY NGỌC hân hạnh giới thiệu Chương trình:
ĐẠI NHẠC HỘI MIỀN NAM
Tại rạp THĂNG LONG hoàn toàn đổi mới. 148 Cống Quỳnh
(Ngang Trường Hưng Đạo Saigon)

Nơi giải trí sành điệu 9g sáng Chủ nhựt 27-8-67
3 Quái kiệt lừng danh: Ba Vân, Trần văn Trạch, Bảy Xê.
Diễn viên xuất sắc: Bạch Tuyết! Dũng thanh Lâm — 1 cuộc so tài giữa 3 danh ca thần tượng: Hùng Cường, Duy Khánh, Nhật Trường — «SEXY» Xuân Trang! Thu Thủy! Tuyết Nhung — 2 huy chương vàng giải Thanh Tâm: Tấn Tài, Hữu Phước trình bày Tân Cổ giao duyên

Kim Loan! Chế Linh! Giao Linh! Trung Chỉnh! Hương Lan! Thanh Phong! Thảo Ly! Ngọc Hiếu! Hoàng Yến! Hề Minh! Văn Hường! Phi Thoàn! Hoàng Mai! Thanh Việt! Hề Sa! Phương Mỹ Dung

3 Vũ nhạc **«SEXY» KOREA ● ANASTASIA! MAROCCO** độc đáo, nảy lửa
● *Nguyễn Đình Nghĩa CBC — LES PENITENTS — CALYPSO — Lê Duyên — Xiếc Lê văn Quí* ●
— *1 Chương trình Tổng hợp toàn ngôi sao sáng Bậc nhất Tuyển chọn và Tốn kém*
— *Đáng Uy Tín Nhất của Quí vị Sành Điệu Ca Vũ Nhạc Đại Hội*

Mời Quí vị đến chọn chỗ tốt sớm để tránh nạn chen lấn! Vé đã có bán tại rạp từ 23-8-67

DUY NGỌC kính mời

Món quà mới từ NHẬT gửi sang cho khách hàng

«NATIONAL»

KỂ TỪ NGÀY 1.8.67 TỚI 31-8.67 NẾU QUÝ KHÁCH MUA MỘT MÁY TV. NATIONAL BẤT CỨ LỚN NHỎ, XIN NHỚ NHẬN LÃNH MỘT «BÚP.BÊ NATIONAL» THẬT GIÁ TRỊ NGAY TẠI CHỖ BÁN RA.

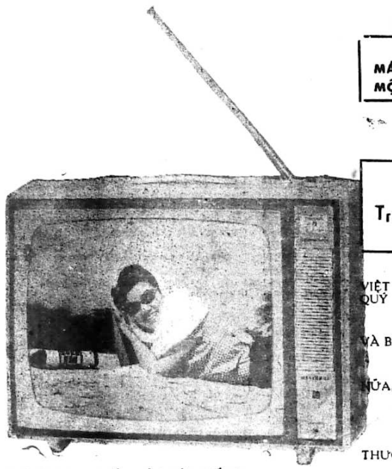

TV «NATIONAL»

1967 Trực Thị Truyền Hình
(DIRECT-VISIONS)
Trung thực qua không gian đem lại hình ảnh trực tiếp chính xác như nhìn ảnh thật trước mắt.

ĐỀ THẤU TRIỆT TÌNH HÌNH THƯƠNG MẠI TỪNG ĐỊA PHƯƠNG VÀ KỸ THUẬT TV. NATIONAL TRÊN TOÀN QUỐC VIỆT NAM, MỘT ĐẠI HỘI ĐẠI LÝ KỸ THUẬT CÁC TỈNH ĐÃ VỀ HỌP TẠI SAIGON VÀ MỘT VÀI Ý KIẾN CỦA SỐ ĐÔNG QUÝ VỊ ĐẠI LÝ ĐÃ PHÁT BIỂU TRONG HỘI NGHỊ.

— VỊ ĐẠI LÝ DALAT — RADIO VIỆT HOA:
... CÓ THỂ NÓI RẰNG 70% MÁY Ở DALAT BẮT HÌNH VÀ ÂM THANH RẤT RÕ, RIÊNG NATIONAL THÌ HOÀN TOÀN VÀ BÁN CHẠY HƠN CÁC HIỆU KHÁC...

— VỊ ĐẠI LÝ RADIO QUANG TUYẾN TẠI CẦN THƠ:
... NHƯNG TỪ KHI CÓ ANTENNE 8 HOẶC 11 ELEMENTS CỦA NATIONAL GỬI TỚI THÌ THẬT LÀ HOÀN HẢO VÀ HƠN NỮA, ĐƯỢC BẢO ĐẢM KỸ THUẬT TẠI ĐỊA PHƯƠNG CHÚNG TÔI...

— VỊ ĐẠI LÝ LONG XUYÊN:
... MÁY NATIONAL TƯƠNG ĐỐI RÕ RÀNG HƠN CÁC HIỆU KHÁC, NHẤT LÀ VẤN ĐỀ KỸ THUẬT THÌ HOÀN TOÀN

— RADIO NGỌC BÍCH ĐẠI LÝ CHÂU ĐỐC:
... TỪ NGÀY CÓ BẢO ĐẢM KỸ THUẬT VÀ CÓ ĐỦ BỘ PHẬN SỬA CHỮA THÌ KHÁCH HÀNG TỎ RA HOAN HỈ VÀ THƯƠNG VỤ LÊN HẲN...

— RADIO ĐẠI SANH KIẾN HÒA LÊN TIẾNG:
... HIỆU NATIONAL ĐÃ CÓ LÂU, NÊN DÂN CHÚNG Ý THỨC ĐƯỢC TỐT XẤU, VÌ THẾ MÁY TV. NATIONAL ĐÃ ĐƯỢC TÍN NHIỆM VÀ BÁN CHẠY HƠN HIỆU KHÁC... ĐOÀN CHUYÊN VIÊN ĐÃ XUỐNG VÀ ĐIỀU CHỈNH MÁY CÀNG TĂNG THÊM UY TÍN CHO ĐẠI LÝ CHÚNG TÔI...

— RADIO KIM LINH ĐẠI LÝ KỸ THUẬT TÂY NINH:
... THEO ĐẠI LÝ TÔI, TÔI DÁM ĐẢM BẢO CẠNH TRANH VỚI CÁC HIỆU KHÁC. CHUYÊN VIÊN CỦA ĐẠI LÝ TÔI LUÔN LUÔN SĂN SÓC KỸ THUẬT MÁY CHO TOÀN TỈNH KỂ CẢ MÁY TV. NATIONAL MÀ VỊ TỈNH TRƯỞNG ĐANG XỬ DỤNG.

— RADIO KHÁNH HƯNG ĐẠI LÝ BIÊN HÒA:
... ĐẠI LÝ KỸ THUẬT NATIONAL BIÊN HÒA LUÔN LUÔN TẬN TÂM PHỤC VỤ KHÁCH HÀNG. VÌ TỈNH NHỎ DỄ QUEN BIẾT LẪN NHAU NÊN CHÚNG TÔI ĐÃ KHÔNG NGẦN NGẠI CHỮA HỘ CÁC LOẠI MÁY KHÁC ĐỂ VUI LÒNG KHÁCH HÀNG KHÔNG PHẢI HIỆU NATIONAL.

TẤT CẢ MỌI Ý KIẾN TRONG ĐẠI HỘI ĐỀU ĐƯỢC NGHIÊN CỨU TỈ MỈ ĐỂ ĐEM LẠI THỎA MÃN CHO KHÁCH HÀNG THÂN MẾN CỦA « NATIONAL » TRONG TƯƠNG LAI.

— CÂY ANTENNE TV CÓ HƯỚNG ĐÚNG ĐÀI V.T.T.H. TRUNG ƯƠNG KHÔNG?
— QUÝ VỊ CÓ XỬ DỤNG BỘ PHẬN ĐIỀU CHỈNH CHÍNH XÁC CHƯA?
— ĐIỆN LỰC Ở NHÀ QUÝ VỊ CÓ ĐÚNG VỚI MÁY VTTH MÀ QUÍ VỊ ĐANG DÙNG CHƯA? 110V HAY 220V.
— QUÝ VỊ ĐÃ LẤY PHIẾU BẢO ĐẢM CHƯA?
— NẾU CÓ NHỮNG TRƯỜNG HỢP TRÊN NÀY CHƯA GIẢI QUYẾT ĐƯỢC, XIN QUÝ VỊ HÃY LIÊN LẠC NGAY CẤP THỜI VÀ DỄ DÀNG, VỚI PHÒNG KỸ THUẬT CỦA BỒN HÃNG.

QUÝ VỊ ĐẾN MUA TẠI CÁC ĐẠI LÝ NATIONAL TÉLÉVISION SAIGON HAY CÁC TỈNH HOẶC LIÊN LẠC PHÒNG TRIỂN LÃM RADIO et TÉLÉVISION — 74 NGUYỄN HUỆ. SAIGON— ĐIỆN THOẠI SỐ 21.262 VÀ 91485 — MỌI CÔNG TÁC SỬA CHỮA LIÊN LẠC VỚI SỞ KỸ THUẬT CỦA BỒN HÃNG.

— KHI MUA MÁY XIN LẤY PHIẾU BẢO ĐẢM NGAY TẠI CHỖ DÙ LÀ Ở CÁC TỈNH XA.
— BẢO ĐẢM MỘT NĂM SỬA CHỮA MIỄN PHÍ.
— DÙNG TRÊN MƯỜI LĂM NĂM VẪN BỀN BỈ VÀ HỢP THỜI.

Chú ý: *Vì sự tự động gắn Antenne của khách hàng không được chính xác cho nên muốn được hoàn hảo Bổn Hãng sẽ phái chuyên viên đến gắn Antenne cho quý vị với giá hạ tới mức tối đa nếu quý khách muốn. Xin nhắc nhở quý khách mang theo phiếu mua, hoặc bảo đảm để mỗi khi cần sửa chữa máy.*

DANH SÁCH CÁC ĐẠI LÝ KỸ THUẬT CÁC TỈNH của

NATIONAL RADIO & TV

1.—	Radio HUỲNH CĂN KỲ	MỸ THO
2.—	Radio KIM THANH	VĨNH LONG
3.—	Radio QUANG TUYẾN	CẦN THƠ
4.—	Radio KIM THÀNH	BA XUYÊN
5.—	Radio QUANG TUYẾN	LONG XUYÊN
6.—	Radio LÝ PHONG MAU	RẠCH GIÁ
7.—	Radio NGỌC BÍCH	CHÂU ĐỐC
8.—	Radio ĐÔNG HIỆP	SADEC
9.—	Radio NAM HÒA LỢI	—
10.—	Radio KHÁNH HƯNG	BIÊN HÒA
11.—	Radio VIỆT HOA	DALAT
12.—	Radio MỸ QUANG	NHA TRANG
13.—	Radio MINH CHÁNH	QUI NHƠN
14.—	Radio KIM LINH	TÂY NINH
15.—	Radio PHƯỚC PHƯỚC	PLEIKU
16 —	Radio HUỲNH DINH	VĨNH BÌNH
17.—	Radio ĐẠI SANH	KIẾN HÒA
18.—	Radio BÌNH HOA	BẠC LIÊU
19.—	Radio HÀ LỆ TỤNG	ĐÀ NẴNG